

Sabetaycı Selim'in Öyküsü

H. Erroll Gelardin

SABETAYCI SELİM'İN ÖYKÜSÜ

H. Erroll Gelardin

Sabetaycı Selim'in Öyküsü / H. Erroll Gelardin

© Dharma Yayınları, 2006

1. Basım: Nisan 2006, Dharma Yayınları

Yayıncı: Namık Kemal Atalay
Genel Yayın Yönetmeni: Hasan Öztoprak
Editör: Özlem İşbilir
Kapak tasarımı: Mithat Çınar
Sayfa düzeni: Çiğdem Dilbaz

Şefik Matbaası'nda basılmıştır.
Marmara San. Sit. M Blok No: 291
İkitelli - İstanbul
Tel: (0 212) 472 15 00/3 hat

Yayın hakları Dharma Yayınları'na aittir.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz.
Kaynak gösterilmek koşuluyla alıntı yapılabilir.

Kütüphane Bilgi Kartı (CIP):
Erroł Gelardin
Sabetaycı Selim'in Öyküsü
Roman
İstanbul, Dharma Yayınları, 2006, 224 sayfa

ISBN: 9944-986-05-4

Dharma
Yayınevi: İstiklal Cad. Tütüncü Çıkmazı
No: 3/3-4, Galatasaray/Beyoğlu, İstanbul
Tel: (0 212) 249 10 65-66-67 • Faks: (0 212) 249 10 99
e-posta: editor@dharma.com.tr

Satış ve Dağıtım: Mollafenari Sok.
No: 17 Cağaloğlu/İstanbul
Tel: (0 212) 512 81 21 • Faks: (0 212) 512 50 21
e-posta: dharma@dharma.com.tr
İnternet satış adresi: www.dharma.com.tr

SABETAYCI SELİM'İN ÖYKÜSÜ

H. Erroll Gelardin

DHARMA® EDEBİYAT

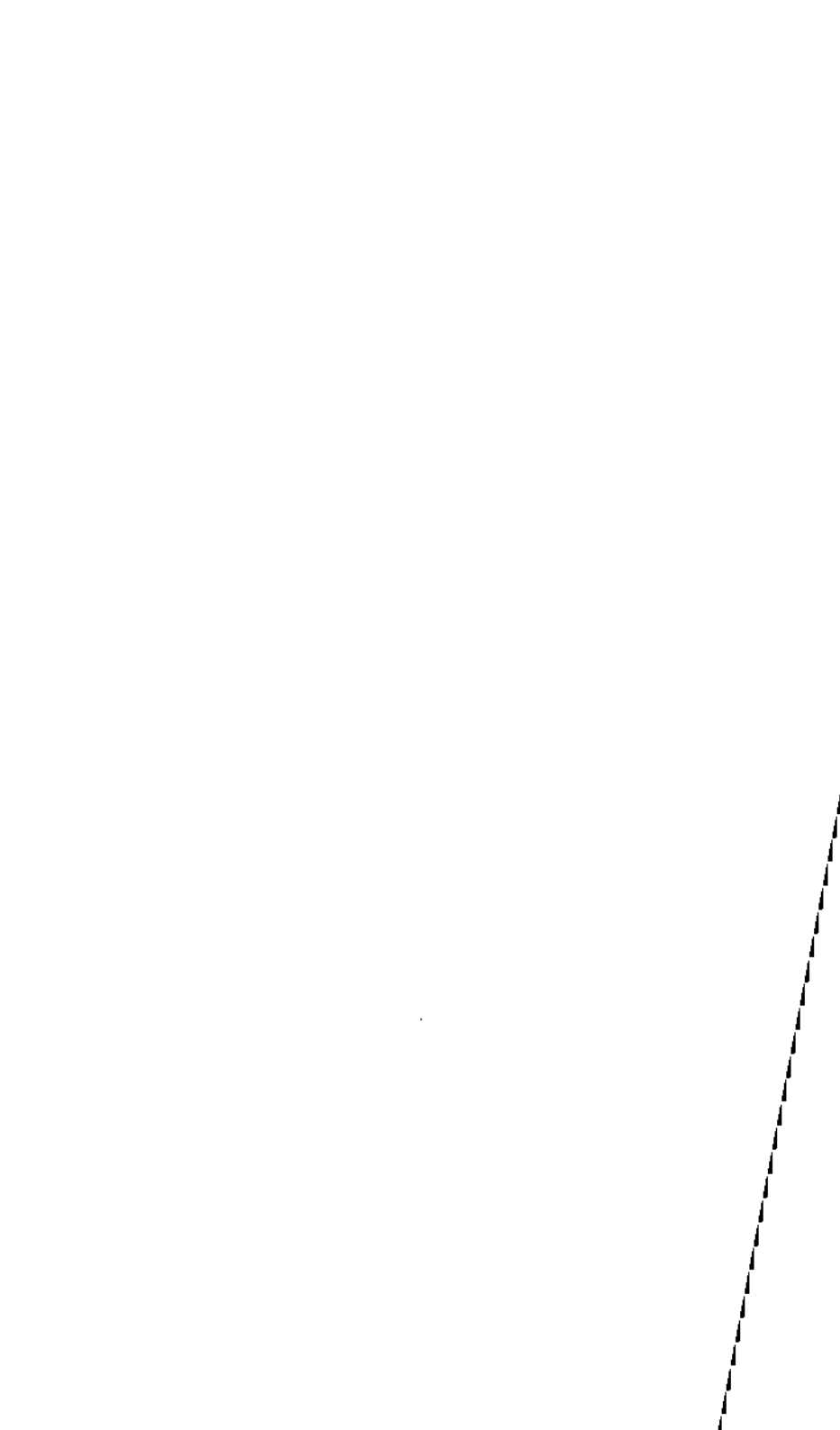
H. Erroll Gelardin, 25 Mayıs 1936 İzmir'de doğdu, halen İsrail'de yaşıyor. Daha önce yayınevimizden Gölge Asker adlı kitabı çıktı.

mail@errollgelardin.com
www.errollgelardin.com

Sevgili Eşim Rezzan'a
HOYOYO'lara ve tüm İzmirlilere

Özlem İşbilir'e ve beni daima destekleyen kız kardeşim Violette'ye teşekkür ederim.

1

Sıra sıra uzanan banklarda küçücük gözlü, buruşuk elli insanlar sessizce üşüyor; titrediklerini, soğuğun kendilerini örseleğini hissettirmeden orada öylece duruyorlar.

Burası İzmir... Kültür Park... Sabahın yedisinde suskun yalnız bir adam... O da diğerleri gibi bir banka tünemiş, kumrular gibi ya da kırık bir sandalın kenarındaki gözleri kapalı bir martı... Belli ki üşüyor. Bir ara gümüş rengi bulutların arasında güneşi görmeyi düşlüyor usulca, şikâyet etmeden... Gökyüzüne bakıp, "Tanrım, ne zaman bu fakir gömleği çıkacak," diye bir sitemde bulunmadan... Hâlbuki ne de çok istiyor küçükken babaannesinin öğrettiği fakir gömleğinin kendini sıcacık sarmasını! Evsiz, yurtsuz kalmış; yatacak yeri yok, kışın uyku tulumunun içinde, rüzgâr tutmayan, yağmur almayan herhangi bir köşede uyuyor. Yaz ayları daha kolay, en çok sevdiği ise bu park...

Güllerden bir yol var parkta ve üzerine uzanabilinecek banklar. Geceleri orada, mis kokular içinde yatmayı çok sever, güllerin açtığı mevsimin sabahlarını... Harika kokar güller; o kokuları içine çeker, tüm ciğerlerini o koku ile doldurur. Her sabah parkın içindeki genel tuvalete gidip tıraş olur. Sokakta yaşar ama asla hırpani değildir.

Tavırlarından, yürüyüş ve konuşmasından diğerlerinden farklı olduğu hemen anlaşılır. Ne olmuş bu adama? Neden böyle bir duruma düşmüş? Alsancak civarında onu herkes tanır ve hakkında söylenenleri bilir: Bir zamanlar çok zenginmiş, bir ailesi, güzel bir eşi varmış. Birgün karısı onu başkasıyla aldatmış. Adam malını mülkünü satmaya karar vermiş. Bütün parasını hayır cemiyetlerine adamış, sonra da karısından ayrılmış.

Ama bu söylentilerin ne kadarı doğru bilinmez.

Bazen Gazi İlkokulu'nun önünde yere oturur ve gelen geçenle konuşur, kimseyi rahatsız etmeden, dostça sohbet eder çevresindekilerle. Yaşlı, çocuk, genç ayırımı yapmaksızın... Eski bir tanıdık gibi... Civardaki lokantalar ona yemek verir. Eskiden şiir yazarmış, tercüme yaparmış. Altı lisan bilirmiş, hem de ana dili gibi...

Adamı gördükçe, hakkında söylenenleri işittikçe, meraklandım, adamı araştırmaya, fırsat yaratıp konuşmaya karar verdim.

Ertesi sabah onu, Alsancak'ta Gündoğdu Meydanı'nda Fransız Hastanesi'nin duvarına yaslanmış, yerde oturur buldum.

"Merhaba, yanınıza oturabilir miyim?" diye sordum.

"Tabii, buyurun; ama biraz serttir koltuğum..." dedi.

"Farkındayım..."

"Buyurun efendim, arzunuz nedir?"

"Öncelikle size kendimi tanıtayım: Adım Baki... Yazarım. Sizin adınız nedir?"

"Benim adım mı? Vallahi unuttum, kimse sormadı adımı yirmi yıldır."

"Ben soruyorum işte, yirmi yıl sonra olsa bile..."

"Adım Selim."

"Soyadınız?"

"Arıkan."

"Verin elinizi sıkayım Selim Bey..."

"Baki Bey, çok müşerref oldum."

"Uzun zamandır sizi izliyorum Selim Bey. Yürümenizden, yemek yiyişinizden, konuşmanızdan kültürlü, aklı başında, efendi ve güngörmüş bir kişi olduğunuz hemen anlaşılıyor. Sizin hayatınız inanılmaz derecede ilgimi çekiyor. Bakın isterseniz baştan alayım. Yazar olduğumu söylemiştim. Ben... sizin hikâyeniz ile ilgileniyorum. Acaba bana hayatınızı anlatmak ister misiniz? İsterseniz şöyle yapabiliriz. Ben yalnız yaşayan bir yazarım. Rahat bir evim ve evimde de üç yatak odam var. Gelin sizinle arkadaş olalım. Evime buyurun, benimle kalıp konuşun ve bana hikâyenizi anlatın ha ne dersiniz?"

"Ben evde oturmam, Baki Bey..."

"Peki, o zaman oturmadan anlatırsınız..." Kötü bir espiriydi ama, o aldırmadı.

"Yaman adamsınız!"

"Siz de benden aşağı kalmazsınız Selim Bey... Ama allahaşkına şu sizli bizli konuşmayı bırakalım artık."

"Nasıl isterseniz... Öyleyse öncelikle şunu söyleyeyim sana; hürriyetimden bu kadar kolay vazgeçebileceğimi zannediyorsan yanılırsın Baki. Benim kimseye, eve-barka ihtiyacım yok. Bir hayattır yaşayıp gidiyorum işte. Ta ki Tanrı, 'Yeter, Selim'i buraya alalım!' diyene dek... Sonra sen, hem sen neden beni evine çağırıyorsun, hikâyemi öğrenip de ne yapacaksın ha? Benden tam olarak istediğin ne?"

"Senin hayatını kaleme almak istiyorum."

"Güzel... Ben hayatımın kaleme alınmasını istiyor muyum acaba? Bana bunu sordun mu?"

"Haklısın, sana bunu en başta söylemeliydim. 'Bak arkadaş, ben senin hayatını kaleme almak istiyorum,' deseydim nasıl karşılardın peki?"

"Hah, bu adam deli mi ne derdim içimden..."

"Gördün mü? Demek ki benim ilk yaklaşımım daha doğruymuş..."

"Belki de... Neyse düşüneyim bunu bir iki gün. Sonra nerelerde olduğumu biliyorsun nasıl olsa, gel konuşalım. Tamam mı?..."

2

İki gün sonra, sabah onda Selim'i bıraktığım yerde otururken buldum. Yanına gittim:

"Merhaba Selim, günaydın..."

"Merhaba Baki, hoş geldin..."

"Karar verebildin mi?"

"Öncelikle sana bir kaç sorum olacak..."

"Tabii, sor cevaplayayım..."

"Benim hayatımı kaleme almakla eline ne geçecek?"

"Kitabım satacak ve çok para kazanacağız..."

"Benim bu hayatı sürdürmek için paraya hiç ihtiyacım yok..."

"Başka soru?"

"Bana yardım etmek istemende gizli bir sebep olabilir mi? Örneğin seni bana birisi göndermiş olabilir mi?"

"Beni sana kimse göndermedi. Ben Mustabeyliyim ve seni de Alsancak'ın sembolü olarak ebedileştirmek istedim. Bu hayatta çok çekmiş, çok şeyler yaşayıp görmüş olmalısın diye düşündüm. Hayat hikâyenin birçok insanın merakını çekeceğini ve onlara çok şey öğreteceğini bildiğim için senin yaşamını yazmak istedim."

"Peki, ama bir şartım var... İstediğim zaman konuşacağım. Beni zorlamayacak ve sıkıştırmayacaksın."

"Anlaştık. O zaman ver şu elini de sıkayım..."

El sıkıştık; bu yeni bir arkadaşlığın ve bir maceranın başlangıcıydı aynı zamanda.

Kalktık, yola koyulduk. Evim 1386 sokak, 12 numaranın üçüncü katındaydı.

"İki adımmış evin be Baki!"

"Evet.."

"Uzaktır, diye düşünmüştüm."

İki kat merdiven çıkıp eve girdik. Ev, girişte büyük bir hol, sağında küçük bir oda ve yanında son derece modern bir mutfak, cam kapıları olan bir salon ve önünde mutfaktan da geçilebilen kocaman bir balkon, holün sonunda sağlı-sollu iki yatak odası ve iki oda arasında bulunun tuvaletle banyodan oluşmaktaydı.

Ona evi gezdirdim.

"Ben mutfağın yanındaki küçük odada kalacağım Baki."

"Neden?"

"Bak, orası kapıya çok yakın ve ben istediğim zaman rahat rahat girip çıkabilmeliyim."

"Peki, nasıl istersen."

"Bak Selim, bütün ev emrinde. İşte anahtar... Ne istersen onu yapabilirsin, yemek pişirmek istersen pişir, ne zaman istersen banyo yap, müzik dinle. Haftada iki defa ev işleri için kadın gelir; etrafı temizler, çamaşırları yıkar, ütüler. İkimizin bedenleri de aynı galiba; elbise dolabım emrinde. Oradan istediğini giyebilirsin..."

"Yirmi senedir üzerime değişik bir giysi giymedim neredeyse. Yirmi senedir aynı elbiselerle dolaşıyorum. Biliyorsun esnaf beni sever. Kuru temizleyicilere uğrarım ara sıra, elbiselerimi çabucak temizlerler ve ben de oturur içeride beklerim."

"Burada rahat edeceksin, merak etme..."

"Evet Baki, tam yirmi yıldır oturduğum yerden insanları seyrederim. Biliyor musun polisten başka adımı soran ve beni evine davet eden tek sensin. Sokakta pek çok insanla muhabbetim olmuştur, ama herkes kendi dertlerini anlatmak için yanaşmıştır yanıma. 'Be adam, neden sokaklarda yaşıyorsun, kimin kimsen var mı?' diye soran hiç kimse olmamıştır. Sokaklar insanı büyütür Baki, tahmin edemeyeceğin kadar..."

"Beni diğerlerinden ayrı tutmana sevindim. Ben neysem oyum, bunu sen de göreceksin."

"Umarım dediğin gibidir. Neyse, madem evde yaşayacağım artık, evin kurallarına uyayım bari. İzin verirsen gidip yıkanayım ve şu üzerimdekileri değiştireyim."

"Müsaade senin Selim. Ev şu andan itibaren ikimizin. Sen banyoya gir, ben sana giysi getireyim."

Gitti. Yarım saat sonra döndüğünde bambaşka bir Selim vardı karşımda. Bir kez daha yanılmamış olmamın sevincini yaşıyordum. Selim asla bir meczup olamazdı. Zaten hiç o gözle bakmadım ona. Onda, onu diğer sokak insanlarından ayıran bir hava, bir karizma vardı. Kendinden emin, ağırbaşlı... Giymesi için verdiğim kıyafetler onun için alınmış gibi, tam bedenine oturmuştu.

"Oooo hoş geldiniz Selim Bey," diyerek ayakta karşıladım onu.

"Ne o, şimdi bey mi olduk elbise değiştirdik diye?"

"Yo, siz benim için her daim beysiniz; ama artık arkadaş olduğumuza göre, tabii ki Selim... Ama Selim Bey diye hitap etmemin sebebi, senin şu anda ne kadar yakışıklı ve bambaşka, tam bir beyefendi gibi göründüğünden."

"Ben zaten beyefendiydim bir zamanlar..."

"Seninle ilgili anlatılanlar doğru mu?..."

"..."

"..."

"Senden küçük bir ses kaydedicisi ve üç beş tane de kaset istiyorum. Bazen, içimi dökeceğim birilerine çok ihtiyaç hissediyorum. İşte böyle bir durumda, teybe konuşurum, sen de sonra gerekeni yaparsın."

"Tamam, ama neden iki-üç tane boş kaset?"

"Sen benim her günümü bu dört duvar arasında geçireceğimi sanıyorsan aldanıyorsun. Önümüz yaz, fuarda güllerin altında yatmanın zevkini hiçbir şeye değişmem ..."

"Tamamıyla hürsün, anlaşmamız böyle... Ne zaman istersen, evin burası..."

"Tamam, Baki, teşekkürler..."

Selim'i rahat bıraktım ve balkona çıktım. Gül Sokağa bakan balkonumdan yarım metrelik bir alandan deniz görünürdü. Bu balkonu ve bu sokağı çok severdim. İmbat hafice esince, öğleden sonraları balkonda biraz şekerleme yapmak büyük zevkti. Şortla oturur, serinlerdim yaz sıcaklarında. Tenekeler içinde gül ve yasemin büyütürdüm; açtıklarında harika kokular yayarlardı etrafa.

Sokağımızda bir fırın vardı ve benim ev işlerimi gören Hacer Hanım arada sırada, tepside kuzu hazırlar, pişirtmek için fırına götürür, iki saat sonra da gidip alırdı. Her seferinde de mis gibi kokan francala ile dönerdi.

Evimin karşısında İzmir'in çok meşhur doktoru olan Doktor Zibil otururdu. Bu Doktor Tilkilik'teki muayenehanesinde fakirlerin çoğuna bedava bakardı. Çok iyi bir insandı. Yan binada ise Osman Kibar Bey; hani şu bizim meşhur Asfalt Osman. Oğlu Seli ile ilkokuldan beri arkadaştık. Ne günlerim geçmiştir burada, bu evde.

"Ne yapıyorsun Baki?" Selim'in sesiyle kendime geldim...

"Şekerleme yapmayı düşünüyordum biraz..." Kafamı kaldırdım, baktım eski kıyafetlerini giymiş.

"Hayrola?"

"Ben gidiyorum."

"Sana güle güle. Ne zaman istersen dönersin, anahtarın var nasıl olsa..."

"Evet, tabii..."

Başka bir şey söylemeden çekti kapıyı, gitti. Ben de düşünmeye başladım ve şu karara vardım:

Bu adamın içini dökmesi için zamana gereksinimi vardı. E, onun için de kolay değildi elbet. Adamın bir anda pat diye hayatına girivermiştim. Sanırım biraz tanıdıktan sonra benimle sıkıntılarını paylaşacaktır. Ona 'seninle ilgili anlatılanlar doğru mu?' dediğimde suratıma ne de garip baktı ve beni yanıtlamadı. Demek doğruydu. Karısı onu aldatmıştı ve adam bunu gözleri ile görünce sanırım kafasından bir kaç tahta eksilmişti. Acaba çocukları da var mıydı?... Akrabaları?... Neden böyle yaşamayı seçmişti peki?... Kimi cezalandırıyordu, yoksa sadece kendisini mi?... Bütün bunları teker teker ve yavaş yavaş çözmem lâzımdı. Tüm bu soruların yanıtını bulunca benim romanım da şekillenmeye başlayacaktı. Bu roman İzmir ve Alsancaklıların tanıdıkları Selim'in hayatı olacaktı.

Irwin D. Yalom'un kitaplarını okumuştum. '*Nietzsche Ağladığında*'dan ya da '*Schopenhauer'in Tedavisi*'nden faydalanabileceğimi düşündüm ve '*Nietzsche Ağladığında*'yı tekrar okumaya başladım.

Psikolojik yönden Selim'i yumuşatamazsam boşuna çaba sarf edeceğimi anlamıştım. Kendimi buna göre hazırlamam lazımdı.

Normal olarak insanlar psikiyatra konuşmak için gider, konuştukça mutlu olup zamanla kendini daha çok beğenir olur. Çünkü birden, hayatlarının en gizli şeylerini açıklayabilecek kuvvete sahip olmanın gururunu duyarlar.

Peki, ama Selim hiç psikiyatra gitmedi ve ben ne psikiyatrım ne de psikolog. Selim neden bana açılsın ki? Yirmi senedir su-

san adam neden konuşsun şimdi? Belki de bu yüzden konuşacaktır; yirmi senedir hiç kimseyle konuşmadığı için. Bana söylediği şu lafı unutmamalıydım: "Yirmi senedir polisten başka adımı soran sadece sen oldun." Ben bu noktayı çıkış yolu yapmaya çalışacağım. İyi ama nasıl yapacağım bunu? Güven, güven, güven...

Erken yattım; ama yatak odamın kapısını açık bıraktım ve kulağım kapıdaydı. Acaba Selim gelecek miydi? Bütün gece uyku ile uyanıklık arasında döndüm durdum; Selim gelmedi.

Sabah kalktığımda üzgün ve biraz da sıkkındım. Selim'in eve gelmeyişi üzmüştü beni; ama zaman faktörünü unutmamalı onun deyimi ile onu sıkıştırıp bunaltmamalıydım. 'Bunaltmak' dediğimde içim birden cızladı. Bir sevgilim vardı bir zamanlar, belki de ben öyle sanıyordum, onu gerçekten çok severdim. Onu da çok sıkmışım meğer, kız bunalıp kaçtı gitti benden. Hâlâ bu duruma çok üzülüyor ve özlüyorum onu geçen bunca yıla rağmen; ama yapacak bir şey yok. Kuşu sıkarsan öldürürsün. Sen Selim'i merak ediyorsun ve insan nasıl olur da hayatını mahvedebilir diye düşünürken, kendi ellerinle mahvettiğin kendi hayatına çarpıyorsun birden. Garip bir durum bu. Sanırım biraz da bunun için, Selim'in hayatı beni cezbediyor. Ne kadar eşdeğerde sıkıntılarımız varmış göreceğiz bakalım.

Biraz gazete biraz da kitap okuyup sokağa attım kendimi. Gidip Selim'e teyp alacak, oradan da Ertürk'e uğrayacaktım. Ertürk, iyi arkadaşımdır.

Mart ayının sonları idi; İzmir'e artık bahar gelmişti. Bir pantolon, bir tişört attım üzerime ve sokağa fırladım.

1386. Sokak'tan Mustabey Caddesi'ne doğru yürüdüm, Gazi İlkokulu'nun arka kapısının bulunduğu tarafa doğru yöneldim. Okulun kapısında Selim'i gördüm.

"Merhaba Selim, nasılsın?"

"İyiyim Baki, güneşleniyorum. Fakir gömleği..."

"Güzeldir güneşte oturmak."

"Evet, askerdeyken biz buna 'bit kırmak' derdik."

"Sen askerliğini nerede yaptın?"

"Ankara Mamak Muhabere Okulu'nda yedek subay olarak... O zamanlar lise mezunları yedek subay olurdu..."

"Evet, bilirim, benim zamanımda da öyleydi."

"Sen nerede yaptın peki?"

"Ben de yedek subaydım ama piyade olarak. Elim uğurlu idi, o zaman kura vardı dağıtım için."

"Evet, ben de Mamak'ı çekmiştim kurada."

"Ben de Erzurum'u..."

"Donmuşsundur herhalde. İzmirliler için çok soğuktur oralar... Ankara'da soğuktu ama güzeldi, o zaman bekârdım ve karımı da orada tanıdım."

Birden yüzü asıldı, başı göğsüne doğru indi, gözlerini kapattı ve fısıltı halinde bana "Git şimdi istersen Baki," dedi. "Şimdi git."

"Peki, Selim, seni gördüğüme sevindim..."

Eliyle, kafasını bana doğru çevirmeden 'güle güle' işareti yaptı. Kalktım ve oradan uzaklaştım. Yolda, içimdeki sevinci fark ettim birden. Sanki Selim'le aramızda bir yakınlaşma başlamıştı. Selim karısının adını ağzına almıştı ilk kez. Bunun Selim açısından kolay olmadığını tahmin edebiliyordum ama dikkat etmiştim ki, bu düşünülerek söylenen bir cümle değildi. İçinden gelmişti ve sonra da pişman olmuştu ama ok yaydan çıkmıştı bir kere. Aramızın çok iyi olacağına dair inancım büyüktü.

Gündoğdu'dan içeri dalıp elektronik eşyalar satan bir mağazaya girdim. Sony marka mini bir el ses kayıt cihazı aldım, birkaç tane de yedek bant... Bornova Caddesi'ne doğru yürüdüm. Askerlik şubesini geçtikten sonra ilk sokaktan sola saptım ve 1479. Sokak'taki arkadaşım Ertürk'ün Viva Model Hoby mağazasına girdim. Ertürk beni görünce her zamanki narayı bastı: "Ağabe-

yim!" Çok sevişiriz keratayla benden çok genç ve bir o kadar da sevimlidir. Oturdum, bir çay ısmarladı ve ona neyin peşinde koştuğumu anlattım. Dinledi, dinledi ve "kolay gelsin Ağabey" dedi. Ertürk hiç bir zaman fikrini beyan etmez nedense. Öyledir o...

Oradan çıktım, Gündoğdu Meydanı'ndan dolmuşa atlayıp Konak'a gittim. Piyer'in orada indim, köprüyü geçip kardeşim Sarper'in kitap mağazasına girdim. Kabile Kitapevi...

Sarper'e konudan söz ettim, Selim'i ve teklifimi... Onun fikirleri ve bana verdiği destek benim için her zaman çok çok önemlidir.

"Enteresan bir konuya el atıyorsun Baki. Bu konuyu anlattığın şekilde işleyebilirsen, çok satanlar listesini yine alt üst edersin gibime geliyor. Okuyucular da senden bunu bekliyor zaten. Bu arada farkında mısın, yazı yazmak senin tüm hayatını kaplamış durumda. Kaç yaşına geldin ama evlilik kafanın ucundan bile geçmiyor. Hayatını böyle yapayalnız mı geçirmeyi planlıyorsun? Bir gün de bana gelip iş değil de gönül hikâyenden bahset yahu."

"Sarper, yaramı deşmekten ne zevk alırsın bilmem ki? Gel bir anlaşma yapalım, sen bir sene sigarayı bırak ben de seneye evleneyim."

"Hadi ya, senin evlenmeye niyetin filan yok."

"Korkak sen de... Sigarayı bırakmaktan korkuyorsun değil mi?"

Eve döndüğümde saat ikiyi bulmuştu. Selim tıraş olmuş, üstünü başını değiştirmiş, balkonda oturuyordu.

"Merhaba Selim..."

"Hoş geldin Baki..."

"İşte istediğin teyp, kasetler de burada..."

"Ah, çok iyi sağ ol..."

Biraz teybi kurcaladıktan sonra "Seninle bu sabah konuşurken söz, istememe rağmen bir zamanlar evli olduğum o kadına döndü. Yani karıma."

"Evet, biliyorum, anlatmak istersen seve seve dinlerim."

"Dinle o zaman! Ben yedek subay iken akşamüstleri saat dörtte bölükte iş biter ve askeri araçlarla Ankara'ya inerdik. Kendime bir ev kiralamıştım Kızılay civarında, Orduevinin arkalarında adını anımsamadığım bir sokakta. Orada bir kızla tanışmıştım, aynı apartmanın dördüncü katında otururdu. Her karşılaştığımızda merhabalaşırdık, o kadar. Sonra yavaş yavaş bu kıza ilgi duymaya başladım. Kızın da ilgili olduğu her halinden belliydi. Böyle iki ay kadar geçti ve bir gün karşılaştığımızda, 'benim adım Selim, lütfen bana adınızı bağışlar mısınız?' dedim. 'Aa, tabii ki Selim Bey, benim adım da Melek...' 'Memnun oldum, Melek Hanım...' dedim, 'Ben de Selim Bey...' dedi ve ayrıldık. Ben eve girdim, o merdivenleri çıktı. Melek, Melek... Ne güzel isim! Yüzü melek gibi güzeldi. Tanrı bana Meleğimi yolladı diye düşünmüştüm. Artık onun yolunu gözler olmuştum. Karşılaştığımızda konuşmalarımız merhaba ile sınırlı kalmıyordu artık. Tabii sen de bilirsin ki o zamanki arkadaşlıklar bu günkü gibi değildi. Şimdi kızla erkek tanışınca ilk soruları bu akşam sen de mi ben de mi oluyor. Askerliğimin bitmesine daha sekiz ay vardı. O zaman bir buçuk yıldı yedek subaylık ve bu sekiz ay zarfında beni annesi ve babasıyla tanıştırdı, evlerine davet edildim ve ailesi beraber gezmemize izin verdi. Babası, 'kızımı bir Türk subayının şeref ve namusuna teslim ettiğimi bil oğlum,' dedi. Yani kısacası kızımı geri, kız olarak getir dedi. Biz her akşam Kızılay'da tur atar, bir pastanede karşılıklı oturur sohbet ederdik. Melek astronomiye çok meraklı idi ve hukuk dışında üniversitede Astronomi ve Uzay Bilimleri Bölümü'ne de devam ediyordu. Avukat olmak niyetindeydi ve bu, okuldaki ilk senesiydi." Birden sustu. Yüzünde hüzünle karışık bir yorgunluk ifadesi belirdi. Ve hemen ardından "Yoruldum galiba Baki, anılar yordu beni. Gidip biraz uzanmak istiyorum," dedi.

"Tabii ki Selim, ben buradayım balkonda..."

"Tamam."

Odasına yöneldi, kapıyı kapadı ve az sonra odasındaki CD çalardan Çaykovski'nin I. Keman Konçertosu yayıldı eve.

Şimdi Selim'in birdenbire açılmasına sebep neydi? Neden benimle konuşmak lüzumunu hissetmişti? Sabah ağzından karısının adı kaçtığı için mi bazı şeyleri anlatmaya mecbur hissetti kendini. Demek ki her ağzından bir şey kaçırdığında, ardından hadiseyi anlatacak bana. Bu da bir girişim tarzı olabilir. Dur bakalım, şimdi elimde iki yol var ve bunların hangisi yürüyecek?

3

Sarper beni ne zaman görse neden evlenmediğimi sorar. Oysa o da bilir bir zamanlar ne büyük aşk acısı çektiğimi. Ve çektiğim bu acıyı kitaplarıma da yansıttığımı. Ben, sevdiğim kadının bir gün ihtiyar yaşımda da olsa bana geleceğini ümit ederek yaşıyorum. Terk ettiği gibi dönecek bana. Ümidim bir mum ateşi kadar ince ve uzunlamasına yanar. Eğer bu mum sönerse hayatımın da söneceğine eminim. Ben sevdiğim kadının adını andıkça hâlâ titrerim... Yeşim. Benim Yeşim'im... Dönecek bir gün bana, eminim, yoksa yaşamama ne sebep var ki?

Aman! Umudum Yeşim'in bir gün eninde sonunda bana döneceğiyse, Selim'in umutsuzluğu Melek'in ona bir daha dönemeyeceği olamaz mı? Yani Selim, onu bu hallere düşüren Melek'e halen âşık olamaz mı?

Ne olmuş olabilir acaba?

Selim çok sevdiği Melek ile evlenir ve Melek üniversitede okumaktadır. Selim de askerliğini bitirdikten sonra üniversiteye yazılır, karı koca birlikte okurlar. Selim'in ailesi zengin olduğu için parasal bakımdan zorlukları yoktur. Melek okulda, üniversite kampusunda başkasına bağlanır...

Yok, böyle bir şey olduğunu sanmam. Bu olmadı! En iyisi

her şeyi Selim'in anlatması... Senaryo menaryo yalnızca kafamın karışmasına ve şaşırmama sebep olacak.

Acaba Melek ile Yeşim arasında bir benzerlik olabilir mi? Mesela ben Selim'i konuşturabilmek için Yeşim ile yaşadıklarımı ona anlatsam. Ona açıldığımı görünce belki o da aynısını bana yapar. Düşünmeye değer bir yöntem...

Kafam çok karışık. Bir duş alıp bilgisayarımın başına geçmeliyim. Sabaha çook zaman var.

Kaktım, duşa girdim. Çıktığımda Selim balkondaydı.

"Nasılsın Selim, neden kalktın? Öyle yorgun bir ifaden vardı ki, sabaha dek deliksiz bir uyku çekeceğini düşünmüştüm."

"Vallahi şimdiye dek uyudum. Yatak bir başka türlü uyutuyor insanı. Unutmuşum bu rahatı."

"İyi ya, şimdi hatırladın ve bundan da asla vazgeçme!"

"Vazgeçmemek demek hürriyetimi kısıtlamayı kabul etmem demek. Bense hürüm. Bunu sana daha kaç kez söylemeliyim?"

"Nedir senin hürriyetine bu kadar düşkün olman? İnsan yatakta yatarsa hür olamaz mı?"

"Olamaz!"

"Allah, Allah! Nedenmiş o?"

"Bir gün tecrübe et, al uyku tulumunu, seninle gidelim, sokakta yatalım. O zaman anlarsın. Tecrübe etmediğin müddetçe anlamana da bir imkân yok."

"İyi... Bir gece yaparız."

"Anlaştık. Otursana Baki. Sana sormak istediğim bazı şeyler var. Sen benden benim kapalı kutumu açıp içindekileri dökmemi istiyorsun ve bununla para kazanmayı düşünüyorsun. Ama gördüğüm o ki yaşantın son derece iyi. Zengin bir hayat sürüyorsun. Para sıkıntın yok. Öyle ise neden hâlâ para kazanma isteği? Para benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Neden sana para kazanman için bir iyilik yapayım peki?"

"Sorunu yanıtlamadan önce sana bir şey anlatayım Selim. Bu güne dek çok yakın bir iki dost dışında kimseye anlatmadığım bir şeyi... Çok sevdiğim bir kadın var, adı Yeşim. Ben İzmir'de, o ise İstanbul'da otururdu. Sık sık İstanbul'a gider, beraber gezer, tozardık. Onu çok sevmiştim ve onunla evlenmek istemiştim ama Yeşim beni reddetti ve bana 'ben hürüm ve hürriyetime ihtiyacım var. Hürriyetsiz yaşarsam bunalırım. Benim çok arkadaşlarım var. Yani çat burada çat oradayım. Seninle yaşadıklarım çok güzeldi; ama üzerime bu kadar düşmenden rahatsız oluyorum. Bundan sonra yalnızca arkadaş olarak kalalım lütfen,' dedi ve beni hayatından çıkarttı. Bir anda yapayalnız kaldığımı hissettim."

"O zaman mı yazıldı o listeden düşmeyen kitaplar?"

"(.....) Beni şimdi hayata bağlıyan yegâne şey ümidim. Bu ümit bir mum gibi yanıyor. Bu alev sönerse benim de hayatım sönecek sanki. Bu durum benim çok ağrıma gidiyor ama hayatın devam etmesi için onu özlemeli, özledikçe yazmalı, yazdıkça daha çok yazmalıyım. Bakma bu kadar 'cool' durduğuma. Aslında durum hiç de göründüğü gibi değil. İçim yanıyor fakat yüzüm yine de gülüyor. Gördüğüm her kadın bana sadece 'onu' hatırlatıyor. Başka kadınlarla seviştiğim zaman onunla seviştiğimi düşünüyorum. Bilemiyorum sorunun yanıtını aldın mı?"

"Hım, anlamaya çalışayım. Sen hiç evlenmedin öyleyse."

"Hayır, hiç."

"Yeşim seni istemedi diye mi?"

"Evet, Selim. Onun için..."

"Sana bir teklifim var!.."

"Nedir?"

"Bak belki tüm sıkıntılarımızdan, içimizi birbirimize dökerek kurtulabiliriz. Ne dersin?"

"Ben varım."

"Senin anlatacağın her bir duruma karşılık ben de sana kendi yaşadığım bir durumu anlatacağım. Yani ilişkimiz al-ver ilişkisi olacak."

"Benim hayatımın ne önemi var?"

"Peki, benimkinin önemi ne?"

"Anlıyorum..."

"Hayır, anlamıyorsun. Ben aptal değilim Baki. Sen benim hayatımı, kendi hayatınla kıyaslayabilmek için öğrenmek istiyorsun. Aslında arzuladığın, kendi hayatını kaleme almak ve beni burada vasıta olarak kullanmak değil mi?"

"Yo, aklıma böyle bir şey gelmedi hiç."

"Aklına gelmedi ama şuuraltında bu var, inan bana! Ben seni bu düştüğün ümitsizlik çukurundan çıkartacağım merak etme."

"Allah, Allah. Nasıl olacak peki bu?"

"Kim bilir? Belki de günün birinde sokağa dökülürüz beraberce ya da ben, sürünün yaşadığı hayata dönerim... Ne dersin?"

"Çok enteresan bir teklif..."

"Hadi, seni daha fazla meşgul etmeyeyim. İşin gücün vardır belki. Ben çok uyudum, giyinip sokağa çıkacağım."

"Giyiniksin zaten!"

"Bunlar ev kıyafeti. Ha ha... Benim sokak kıyafetim var, unuttun mu?"

"Nasıl istersen Selim."

"Hadi sana iyi geceler..."

Kalktı ve odasına gitti. Ben de odamdaki çalışma masamın başına... Kafamın içi arı kovanı gibi... Yeni bir sayfa açıp başladım yazmaya:

Bu adam düşündüğümden çok akıllı bir insan... Ben onu konuşturmaya çalışırken o beni konuşturdu. Evet, konuyu ben açtım ama amacım bu değildi. Selim ipin ucunu benden evvel yakaladı ve şimdi sanki rollerimiz değişiyor.

4

Ölümün ilk ve en büyük kazancı bir daha ölmeyecek olmaktır.

Niestche

Bana dönmesini beklediğim bir kadın uğruna evlenmedim, aile kurmadım. Hepsi bir ümit uğruna değil mi? Selim'in durumu da farklı değil. O da güzel bir hayat ümit etmiş eşiyle yaşayacağı; ancak sonra dünyası başına yıkılmış, ümidi sönmüş ve kendisini bir nevi ölüme terk etmiş. Evet, beni hayata bağlıyan şey ümidim belki; ama bu acı veriyor bana. Beklemek, beklemek...

İçimdeki sesin kavgasından bıktım. Bir bardak şarap doldurup bir dikişte yuvarladım. Sesler kesildi, düşünceler de sarhoş olmuştu galiba.

Bir iki arkadaşa telefon edip birlikte dağıtma önerisinde bulunacakken vazgeçtim. Yalnızlığı her zaman sevmişimdir. En azından bu akşam yalnız kalmaya çok ihtiyacım vardı. Evde oturmak ve yazmak istiyordum.

Bilgisayarın karşısına geçtim ve birden, kendimi briç oynarken buldum. Ara sıra yaparım bunu. Kafa dağıtmanın en iyi yol-

larından biridir. Zaman zaman BBO adlı briç oyunun sitesinde turnuvalara katılır, karşılaşmak istemediğim insanlar olabilir diye de takma isimle oynarım. Bugün yeni bir isim aldım kendime ve oyuna girdim. Yeni adım çok güzel bir dönemi ve o dönemin de güzel müziğini hatırlatıyor: '*Platters*...' Kalkıp Platters'ın bir CD'sini koydum ve dinlemeye başladım; *Oh yes, I am a great Prietender*. Bazen şarkılar insana hakikatleri söyler... İki saat kadar süren bir müsabakaya girdim. Hiç tanımadığım bir kişi ile ortak oldum. Oyun bir buçuk saat kadar sürdü ve saat ona gelirken kapının açıldığını duydum, Selim'dir muhakkak...

Oturma odasındaki bilgisayarın başından kalktım ve balkona doğru çıktım. Selim balkondaydı.

"Hoş geldin Selim..."

"Hoş buldum... Güzel bir akşam geçirdim. Kültür Park'a gittim, yeşillikler arasında dolaştım, çimenlere uzandım ve gökyüzünü seyrettim. Nedendir bilinmez son zamanlarda Melek'i çok düşünür oldum. O, o kadar çok severdi ki yıldızlara bakmayı."

"Evet, söylemiştin."

"Biliyorum. Bana 'Yıldızlara devamlı bakarsan, kendine göre resimler çizebilir, oyalanabilir ve sırt üstü yatıp huzur bulabilirsin,' derdi. Ben de oyun gibi olan bu şeyi çok sevdim, geceleri mehtap olunca gider, sırt üstü çimenlerin üstüne yatar ve diğer dünyaları seyrederim. Bu bana huzur verir."

"Hiç aklıma gelmez böyle bir şey yapmak..."

"Ee, sen ev adamısın. Evde sırtüstü yatarsan göreceğin beyaz bir tavandır sadece. Tavana çok bakarsan da o tavan eninde sonunda başına düşer."

"Vallahi doğru... Tavana çok bakarsan en çok on dakika sonra uyur ve sabah uyanırsın."

"Bense gökyüzünü seyrederken uyuyamam, hayale dalarım. 'Hayal kurmak zihnin mastürbasyonudur' dedi bana bir gün bir dost."

"Bana dostlarından bahsetsene biraz."

"Benim bir zamanlar eşim dostum çoktu, ya da ben öyle zannediyordum."

"Sonra ne oldu peki?"

"Dost, kötü zamanda yanında olan değil midir? Ben şunu gördüm ki hiç dostum yokmuş aslında."

"Artık senin burada bir dostun olduğunu unutma..."

"Ne dersin, uykun yoksa konuşalım mı biraz. Sana bir öyküm anlatayım; ama yarın anlatma sırası senin olacak, tamam mı?"

"Tamam, Selim..." dedim gülerek. "Hadi başla bakalım."

"İzmir'de bir zamanlar Sabetay Zvi adında bir Yahudi yaşarmış. Çok dindar olan bu adam Yahudilikte yeni bir çığır açmak istemiş ve arkadaşları onun bir Mesih olduğuna inanmış. Bu durumdan hoşlanmayan Ortodoks Yahudileri, Sabetay'ı Padişaha şikâyet etmiş. Padişah da Sabetay'ı hapsetmiş; hapishane bir anda bayram yerine dönmüş. Her gün binlerce Yahudi hapishaneye, Sabetay'ı görmek ve dua etmek için gelirmiş. Padişah sonunda Sabetay'a 'ya Müslüman olursun ya idam edilirsin' demiş ve Sabetay da Müslümanlığı seçmiş. Onunla beraber, O'nun Mesih olduğuna inanan 40-50 bin Yahudi de Müslüman olmuş. Padişah Sabetay'ı Arnavutluk'a sürgüne yollamış; fakat Selanik'te bulunan müritlerinin çoğu devamlı Sabetay'la temasta kalmayı sürdürmüş bu kişilere Sabetaycı denilmiş. Bugün, Sabetay'ın bu müritleri 'Dönme' adıyla bilinir. Bu kişiler dışarıda Müslüman; ama kendi içlerinde Musevi kalmış. Bazı Müslümanlar bu durumda olanları hâlâ dışlar. Ben bir Sabetaycıyım Baki ve benim başıma gelen her şey işte bu yüzden gelmiştir."

"?..."

"Yunanistan'la mübadele zamanında 40 bin kadar Sabetaycı Türkiye'ye gönderilmiş. Selanik'te Yahudi Hahambaşı, 'bunlar Yahudi değildir' fetvası vermiş ve Yunanlılar, Sabetaycıları

mübadelede Müslüman oldukları için Rumlarla değiştirmiş... Şimdi şöyle düşünelim Baki: Mesih nedir? Mesih'in vazifesi nedir? Mesih, Tanrı tarafından insanlığın kurtulması için dünyaya gönderilen bir kurtarıcıdır. O zaman Sabetay Zvi hakiki Mesih'ti; yani yalancı Mesih değil. Museviler Sabetay Zvi'yi 'Yalancı Mesih' olarak tanır ve hatta müritlerinden Yahudiliğe dönmek isteyen olursa kabul etmez; ama sıradan bir Müslüman, Budist, Hıristiyan Yahudiliğe dönebilir; hatta ve hatta İspanya'da engizisyon zamanında Hıristiyanlığa dönenler de Yahudiliğe geri dönebilir; ama Sabetaycılara Yahudilik kapıları kapalıdır. Bu da Ortodoks Yahudiler tarafından olmuştur. Şimdi Baki, İkinci Dünya Savaşı'nda Hitler ve onun gangsterleri Selanik'te kalan Yahudi cemaatini kamplara götürüp öldürdü; ama Sabetaycılar Türkiye'ye mübadele edildikleri için ölümden kurtuldu. Yani Sabetay Zvi kendi adamlarını ölümden kurtarmış olmadı mı? Mesih'in vazifelerinden biri de halkını korumak değil mi?"

"Vallahi bu hususta bir bilgim yok; ama senin anlattıklarının doğrultusunda Sabetay Zvi'nin Mesih olması çok muhtemel."

"İkinci Dünya Savaşı boyunca Türkiye'nin kültürel, akademik, ticarî, meslekî elit kesiminin büyük bir kısmı - Sabetaycı cemaatini oluşturdu. Bunlar çok iyi biliyorlardı ki, eğer Hitler Türkiye'ye girseydi, Sabetaycıların akıbeti Türkiye'deki Yahudilerin akıbetinden değişik olmayacaktı. İşin sonunda Türkiye Sabetaycıları, kendi postlarını kurtarayım derken, arada Türkiye Yahudileri de kurtuldu! Kısacası, dünyanın ve Yahudilerin en büyük soykırımcısının yok olmasına, Sabetay Zvi'yi takip edenler sebep oldu. Sabetay Zvi'nin felsefesi üç yüz yıl sonra bile Türkiye Yahudilerini kurtardı, Türkiye'yi ve tüm dünyayı aynı zamanda. Şimdi sorarım sana, bütün bunların sebebi sence nedir?"

"Peki Selim, senin yaşadığın tüm olumsuzlukların bununla alakası ne?"

"Benim bütün suçum Melek'e Sabetayist veya Dönme olduğumu söylememem di. Ben kendimi Yahudi hissetmiyordum; ben Müslüman olarak doğdum. Bundan beş yüz sene evvel geçen hadisenin benimle ne ilgisi olabilir ki?"

"Evet, ne ilgisi varmış?"

"Öyle değilmiş kazın ayağı Baki... Melek benim Sabetaycı aileye mensup olduğumu öğrendiğinde beni başka erkeklerle aldatmaya başladı ve bir gün eve girdiğimde benim yatağımda, bizim yatağımızda bir erkekle yakaladım onu."

"Aman Allah'ım!"

"Ben sadece şöyle bir baktım, bir kelime bile söylemeden kapıdan çıktım ve doğruca, apartman katını satışa çıkartmak için emlakçiye gittim. Üç gün sonra evim satıldı. Evi, öyle fiyata vermiştim ki emlakçi kendisi satın aldı, hem de evi bile görmeden. İçindeki mobilyalarla sattım üstelik ve dedim ki 'şartım, içinde oturan kişiyi hemen fuzulî işgal sebebi ile çıkartmandır.' Ve öyle de oldu. Bir hafta sonra Melek sokakta idi..."

"Çocuğun var mı?"

"Bir oğlum var, o da annesi ile gitti. Daha doğrusu ben öyle istedim. Ne yaptım biliyor musun? Sahip olduğum çok sayıdaki hisse senetlerini sattım ve bir miktar parayı hayır işlerine dağıttım, kalan büyük kısmını da İsviçre'ye yolladım. Param pulum, her şeyim saklı kaldı. Ben göründüğüm gibi fakir bir adam değilim. Gün olur da bir gün, olur ya oğlum beni ararsa, tahmininden çok parası olacak. Ve bundan kimsenin haberi yok; paraların hangi bankada olduğunu ya da hesap numarasını benden başka bilen kimse yok."

"Melek'e inanamıyorum. Ne garip bir davranış sergilemiş. Sebataycı olmanda ne varmış ki?... Oysa, Sabetaycılar Selanik'ten geldiğinde yüksek tahsil görmüş zümre olup bu memlekete çok şey katmıştır. Ama dindar ve peşin fikirli çevrelerde her daim dışlanıp sırf küçük düşürülmek için 'Dönme' diye ad-

landırıldılar. Şimdi Melek seni sırf Sabetaycı olduğun için mi aldattı yani?"

"Evet, ama bir başka deyiş ile güya ben onu aldatmışım; ona Dönme olduğumu söylemeyerek... Bana, benim Türk ırkımdan olmadığımı söyledi. Ona göre ben bunları anlayamazmışım; çünkü Türk değilmişim. Bir de bu kişi avukat, okumuş bir insan, düşünsene!..."

"Ciddi misin?"

"Çok ciddiyim tabii ve bütün bunlardan sonra hayatımız yokuş aşağıya gitmeye başladı. Her şey süratle gitti, gitti ve bitti."

"Peki, sen neden bu hallere düştün? Yani ne bileyim, bu yaşantı filan..."

"Ne varmış halimde? Öyle bir hayat ki yaşadığım içinde ne Müslümanlık ne Sabetaycılık ne Yahudilik ne Hıristiyanlık ne Budizm var! Kendi kendimin buyruğundayım. Diğer taraftan da evladımı kendi ellerimle kaybetmiş olmanın cezasını çekmem gerektiğine karar verdim. Çok sinirlendiğim o anda Melek'i de meteliksiz bırakmıştım. Nasıl olur, nasıl olur da, ben çocuğumu hesaba katmamıştım? Zavallı oğlum benim... Sen benim bunca senedir neler yaşadığımı değil bilmek, tahmin bile edemezsin Baki. Düşünsene bir, acaba nasıl büyümüştür şu an yirmi iki yaşında olan yavrum..."

"Ne oldu ona, onu da mı bilmiyorsun?"

"Melek bana izini kaybettirdi... Son duyduğum, oğlumla Almanya'da olduğuydu. Bu da on sekiz sene evveldi. Sonra, izini tamamen kaybettim. Ben Sergen'imi kendi ellerimle attım. Kendimi bu yüzden hiç affedemiyorum."

"Arayıp bulalım o zaman Sergen'i!..."

"Sergen muhtemelen benden nefret ediyordur. Annesi onu bana karşı kim bilir nasıl doldurmuştur."

"Bunu bilemezsin, seninki bir faraziye..."

"Evet, faraziye; ama akla uygun."

"Bence değil."

"Nasıl bulabiliriz ki?"

"Sen o işi bana bırak istersen..."

"Kolay mı bu işler sanki?"

"İstersen yarın, neler yapabileceğimizi konuşuruz."

"Olur."

İyi geceler dileyip odama gidiyorum. Kafamda, neler yapabileceğimize ait düşünceler... En iyisi avukatımdan yardım istemeliyim. Kafamın içi allak bullak, dizüstü bilgisayarımı açıp yazmaya başlıyorum.

Karısı tarafından aldatılmak dünyasını karartmıştı. O an, anlatırken tekrar yaşıyordu sanki. Ve oğlu...

Sabah biraz geç kalktım. Üzerimde inanılmaz bir yorgunluk ve uyku hali vardı. Hastalıktan her zaman korkan ben, ilk işim, soğuk algınlığı için bir ilaç içmek oldu. "Selim," diye seslendim, yanıt alamayınca gittiğini anladım. Onun aralık olan oda kapısından içeri bir göz attım usulca, evde giydiği giysiler düzgünce katlanmış, yatağın üzerinde duruyordu.

Bugün yapmam gereken işlerin en başında avukat arkadaşım Hüseyin'i aramak vardı. Ondan isteyeceğim şey, Selim'in karısının ve oğlunun Türkiye'de olup olmadıklarını araştırmasıydı. Bunu yapabilir miydi? Acaba ne gibi bilgilere ihtiyaç vardı? Bunun için de Hüseyin'le konuşmalı, ne gibi detaylara gerek duyduğunu öğrenmeliydim. Tabii ki ne yaptığımı ve neyin peşinde olduğumu da izah etmem lazımdı. Hüseyin'e telefon ettim:

"Ooo, selam ağabey..."

"Hüseyin bu öğlen beraber bir yemek yemeğe ne dersin? Hatta belki Sarper'de bize katılır."

"Tamam, onunla da konuşayım sana haber veririm."

"Sağ ol, telefonunu bekliyorum." Hazırlanıp sokağa attım kendimi.

Gündoğdu'dan yavaş yavaş Konak'a doğru yürümeye başladım. İkinci Kordon'dan eski NATO binasının önüne doğru Kordon'a çıktım ve deniz havası ala ala Pier'e kadar yürümeyi düşündüm. Zaten arada Hüseyin telefon ederse yalnızca yaya köprüsünü geçmem gerekir.

Pasaport'a vardığımda telefon geldi:

"Merhaba Ağabey, nerelerdesin?"

"Pasaport'un oralarda..."

"Ben Sarper'in yanındayım, dükkânda..."

"Tamam, yürüyerek geliyorum, az sonra yanınızda olurum."

"Yorulacaksın ama..."

"Hadi dalga geçmeyi bırak, görüşmek üzere..."

"Tamam, görüşürüz..."

Adımları hızlandırdım ve Pier'in önündeki köprüden karşıya geçip Kabile Kitabevi'ne vardığımda kapı önünde Hüseyin ile Sarper beni bekliyorlardı. Selamlaştık, kucaklaştık ve ardından dönerciye girdik. İkinci kata çıkıp pencere kenarına oturduk, siparişlerimizi verip hemen konuşmalara geçtik.

"Nasılsın, çoktandır görmedim seni," dedi Hüseyin.

"İyidir be Hüseyin ne olsun. Belki pat diye olacak ama sana bir sorum var, istersen iyice dinle, düşün taşın. Cevap verebilirsen şimdi ver ve eğer düşünmeye ihtiyacın olursa da acele etme."

"Tamam, meraklandırdın beni, şimdi yemek yiyemem..."

"Ha ha ha... Sarper ne diyor bu yahu?"

"Zorla yediririz Baki Ağabey sen hiç merak etme."

"Bak şimdi, hani bilirsiniz Alsancak'ın bir Selim'i vardır ve neredeyse o semtin sembolü haline gelmiştir."

"?..."

"Hani Alsancak'ta başıboş dolaşan bir adam var ya evsiz barksız, sokaklarda yatar kalkar..."

"Ha, şu meşhur berduş..."

"Evet ya, o meşhur berduş..."

"Hayrola, işin ne senin onunla?"

"Dinle be Hüseyin! Ananın karnında nasıl bekledin dokuz ay?"

"Yedi aylık o..." diye lafa karıştı Sarper gülerek.

"Çocuklar işte ben bu adamın hayatını yazmaya karar verdim, Selim'in..."

"Anladım, enteresan bir konu yakalamışsın galiba," dedi Hüseyin.

"Evet, ben de öyle zannediyorum..."

"Bana da anlattı, çok enteresan buldum. Bu işin içinde bir kişi olarak böyle bir kitabın ilgi çekebileceği düşüncesindeyim," dedi Sarper.

Hüseyin: "Benden istediğin ne peki?" diye sordu.

"Bu adamın karısını ve çocuğu bulmak istiyorum. Çocuk bugün yirmi iki yaşlarında olsa gerek..." dedim.

"Ve sen de benden onu bulmana yardımcı olmamı istiyorsun, öyle mi?"

"Aynen öyle,"

"Bana müsaade et de düşüneyim. Düşünmem için de öncelikle yemek yemem lazım," dedi Hüseyin ve hep beraber gülüştük.

Hüseyin: "Ağabey bak, bu iş yapılabilir; ama çok paraya patlar. Çünkü bunun için özel dedektif tutmam lazım. Bu işi çok iyi yapan polis emeklileri var."

"Onlarla konuş o zaman, ne istersen onu yap!"

"Tamam, bir araştırıp bu iş sana kaça patlar bildiririm..."

"Çok teşekkürler Hüseyin..."

"Ayıp ettin, sen iste, biz elimizden geleni yaparız."

Sağdan soldan laf ettik, çaylarımızı içtik ve lokantadan ayrıldık. Sarper dükkâna gitti, Hüseyin'le beraber Hisar Camî'ye doğru yürüdük. Bir kafede kahve içip ayrıldık.

Saat beş sularında eve döndüm. Daha evvel dönseydim Hacer Hanım'ın evi temizlemek bahanesi ile ortalığı alt üst etmiş halini bulurdum. Ama neyse ki şimdi her yer toparlanmıştı. Evin en sevdiğim köşesine, gidip balkona oturdum. Hacer Hanım'ın ellerine sağlık, demli bir çay getirdi. Nasıl da yapar bu çayı, bilmem ki... Kokusu vallahi Karşıyaka'dan duyulur hani! İnce belli bardakta da doyum olmaz.

Şöyle bir şekerleme yapayım derken saat altıya doğru Selim geldi.

"Hacer Hanım, gel sana misafir arkadaşımı tanıtayım," dedim.

Hacer Hanım Selim'i görünce "Aa, tanırım ben bu Bey'i..." dedi şaşkınlık içerisinde. Onun burada ne işi olduğunu sorar gözlerle bir bakış attı bana.

"Beni herkes tanır Baki..." dedi Selim. "Hacer Hanım neden tanımasın?"

"Hoş geldiniz efendim, Baki Bey'in misafirleri benim de misafirimdir. Birden ne bileyim, sizi karşımda görünce..."

"Selim bir müddet misafirimiz olarak burada kalacak," dedim Hacer'e, fazla soru sormasın diye.

"Siz hiç merak etmeyin, ben sizinle ilgilendiğim gibi Selim Bey'le de ilgilenirim."

"Sağ ol Hacer Hanım, ben zahmet verdirmem kimseye..." dedi Selim..

"Ne zahmeti efendim, lafı mı olur? Biz bu evde bir aileyiz."

"Yaşa sen Hacerciğim!"

"Sen de yaşa Baki Beyciğim! Hemen senin çayını tazeleyeyim, Selim Bey'e de getireyim bir tane de içi açılsın."

Çaylar geldi. Hacer Hanım da işini bitirmişti, parasını verip kapıya kadar uğurladım. İyi kadındır, Allah razı olsun ondan, yoksa rezil olurdum bu evde.

Selim'le yalnız kalmıştık. Kısa bir sessizliğin ardından Selim, "Hadi, anlat bakalım öykülerinden bir tanesini," dedi meraklı gözlerle.

Şu anda kendimden bahsetmeyi hiç istemiyordum ama...

"Bir zamanlar Selimciğim... Biliyorsun ya sana biraz anlatmıştım aslında."

"?..."

"Ben de bir kadına âşık olmuştum. Hatırlarsın. Sana nasıl tanıştığımızı anlatmıştım. Bu kadın, ona zaman zaman kızıyorum ama aslında beni olgunlaştırdı."

"Anlatsana hadi."

"Onunla bir gün Çeşme'ye tatile gitmeye karar verdik. Bunun için bir kaç gün izin aldı işinden. Hem tatil yaparız, hem de birkaç gün birlikte zaman geçiririz diye düşünmüştük. Altın Yunus'ta yer ayırttım, oraya gittik. Odamız denize bakan güzel bir odaydı. Odaya girdik, eşyaları yerleştirdik ve sevişmeye başladık. İkimiz de o kadar istiyorduk ki birbirimizi, nasıl anlatsam bilmem ki sana...

Her neyse, sonra kalktık, mayolarımızı giydik ve denize koştuk. Yeşim suyu ve yüzmeyi çok seven bir kadındı; güneşlenmek, yanmak çok hoşuna giderdi. Kumsalda saatlerce yatar, sonra kalkar, suya dalar, yüzer ve döner yine yanardı. Ben de denizi, güneşi severim; ama onun kadar uzun zaman kalamam güneşin altında. Onu orada bırakır odaya gider, balkonda gazete, kitap okuyup bir yandan da onu gözlerdim gizlice. O hep gözümün önünde olsun isterdim. Öylesine güzeldi ki. Akşamları yemeğe giderdik, açık büfe usulü idi her şey... Tabağını doldu-

rursun ona göre, gelirsin, bitirir bir daha gidersin. Ben buna 'ye ye patla' adını takmıştım. He he... Gece otelde eğlenceler olurdu; müzik dinler, şov seyrederdik. Yanımda oturur ve bana dayanırdı. Onun vücudunu hissetmek bana ayrı bir zevk verirdi. Saçlarını okşadığım zaman, bana bakar gülümserdi. O gülümseme o kadar güzeldi ki... İçimde tarifsiz bir mutluluk hissederdim. Dört günlük tatili hep elele, eğlenceli ve her gün sevişerek geçirdik. Biliyor musun Selim, aşk tam anlamıyla çölde bir vaha gibidir. Uzaktan görür yaklaşırsın, senden hızla kaçar, yok olur. Bir bakarsın, aslında olduğunu sandığın şey, yok. Şanslı olanlar o vahaya varırlar ve suyundan içip serinlerler. Âşık olduğun zaman sevdiğin kadının bir gülümsemesi seni eritir ve sende 'ah tatlım, ne olur' deyip bir şey isteyince hemen istediğini yapmaya koşarsın. Ben Yeşim'le böyle idim işte."

"Nasıl yani, bunda ayrılma sebebi ne olabilir ki o zaman?"

"Sebep, onunla evlenmek istemem sadece. Yani, evlenme teklifim. Bana, senin dediğin gibi, 'ben hürriyetime âşığım, birlikteliğe evet ama evlilik istemiyorum' dedi. Şaşırmıştım. Bana 'tatilde gözünü bir an olsun üzerimden ayırmadın. Ben bu kadar sıkıştırılmaya gelemem' diyerek de tersledi beni. Oysa ben ona adımı, ben ona hayatımı vermek istemiştim. Yeşim ise bunu, ne demekse 'sahiplenmek' diye değerlendirip beni reddetti. Üstelik reddetmekle de kalmayıp o günden sonra sevgili olamayacağımızı söyledi. Kısacası beni bir anda hayatından pat diye çıkardı."

"Başkası mı vardı acaba hayatında? Belki tek neden evlenme teklifin değildir. Bu bir ayrılık nedeni olamaz."

"Bildiğim kadarıyla yoktu. Yani başkası yoktu ama sebep? ... Söylediklerinden başka ne olabilirdi ki?

"Bak Baki, bazı kadınları anlamak zordur, sen de bilirsin. Keşke bu kadar çabuk kabul etmeseydin isteğini ve ne olduğunu anlamaya çalışsaydın. Acaba sen onu gerçekten sevmedin mi?"

"Bu da ne demek, ben onu hâlâ seviyorum."

"İşte ben de tam olarak bunu merak ediyorum. Senin sevgi

sandığın aslında değil miydi? Eğer deliler gibi âşık olsaydın, sevseydin bu kadar çabuk pes etmezdin sen. Belki de sadece cinsellik?... Seven adam kolay kolay bırakmaz, eğer aldatılmadıysa."

"Bak Selim, sevgisiz yapılan aşk oyunlarının hiç bir kıymeti yoktur. Bir insan sevdiği zaman sevişmekte olduğu kişinin de kendisi ile sevişmesini ve aşk oyunları bitince de yan yana yatıp, sarılmasını ister. Oysa istenilen sadece tatmin olmak ise bunun için bir sevgiye, bir aşka ihtiyaç yoktur. O anda yanında yatanı düşünmezsin bile ve beş dakika sonra yatağı terk edersin. Çünkü kendinden tiksinirsin o an, eğer insansan tabii!"

"Anlıyorum seni ve yaşadığın acıyı... Biliyorum acı çekiyorsun geçen bunca yıllara rağmen, değil mi?"

"Hem de çok. Sedece bir kez karşılaşma olanağım olsun isterdim. Yeniden bir kez görüşmek..."

"Senin söylediklerinden çıkarttığım şu ki aşk, seks ile beraber yürüyor. Aşksız seks hayvansal arzu oluyor. Bunu ele alırsak ve bu noktadan hareket edersek seks olmadan aşk ne oluyor? Hiç artı hiç, elde var hiç. Bunun adı platonik aşk oluyor, yani kafanda bir köşede sıkışıp kalmış tatlı bir hatıranın esiri haline geliyorsun. Ve sen de böyle bu hatıraların esiri oldun. Hayatını bir yerde mahvettin, benim gibi... Yanılmıyorsam yaşın, altmış civarında ve sen hâlâ Yeşim gelecek diye bekliyorsun. Ve tüm bunlara rağmen kendini normal bir insan zannediyorsun."

"Unutma ben bir yazarım. İstesem de normal olamam."

"Yahu Baki, kaç yıldır bekliyorsun? Anlamadın mı daha, bu otobüs senin durağında durmayacak. Zaten bu sokaktan geçmiyor. Yeşim denen otobüsü sen yanlış sokakta, yanlış durakta beklediğinin farkında değil misin?"

"Yani sence hiç gelmeyecek mi?"

"Artık o yok ki gelsin! Nerede bu Yeşim dediğin kadın, bilgin var mı?"

"Hayır, son aldığım duyuma göre önce Ankara'daydı ve bir sevgilisi vardı. Sonra da ya o adamı bırakmış ya da adam onu bilinmez, İstanbul'a gitmiş, evlenmiş ve bir çocuğu olmuş. Sonra kocası ölmüş. Şimdi çocuğu ile İstanbul'da yaşıyormuş..."

"Ve sen hâlâ onun adını düşürmüyorsun dilinden ve kafandan. Ohoo! Sen benden de taş kafa imişsin."

"Dedim ya bir kere görsem..."

"Peki, hiç gidip aradın mı onu?"

"Hayır, ilişkimiz bittikten sonra onu bir daha görmedim. Ve bir daha da göreceğimi zannetmiyorum aslında; ama Selim ben bu kadını gerçekten seviyorum. Buna ister platonik ister hayvansal aşk de, ne dersen de! Ben Yeşim'i hayatımda istiyorum, istese onunla hemen evlenirim. Geçmişi bir çırpıda silip."

"Çok güzel, bravo sana!"

"Neden, seni anlayamıyorum Selim? Bana neden sinirlendiğini gerçekten anlamıyorum."

"Bir adamın anlayışı kıt olursa, ya enayidir ya salak! Yahu kadın başkası ile evlendi ve ona ne hürriyet ne milliyet dedi! Ona bunalıyorum demedi, ondan çocuk yaptı. Kocası vefat etti, seni aramadı, başka bir erkekle yaşadı. Ve sen, bekliyorsun ki Yeşim gelsin."

"Selim, beni üzüyorsun," derken içimin acıdığını hissettim. Ya Selim'in söyledikleri ağır gelmişti ya da gerçekler uzun zamandır böylesine çarpmamıştı yüzüme. Hiç Selim'in söylediği taraftan bakmamıştım olaya.

"Kendine gelmen için daha ne yapabilirim?"

"Belki..."

"O zaman anlama zamanın geldi de geçiyor bile."

"Tamam, anlıyorum seni; ama sen bunu hislerime nasıl anlatacaksın? Onlara nasıl hâkim olacağım?"

"Başka kadınlarla... Çivi çiviyi sökecek..."

"Bak, benim hayatımda bir alay kadın oldu; ama hiç bir zaman Yeşim ile yaşadığım ilişkiyi başka biriyle yaşamadım. Bir zamanlar bir kadınla yaklaşık beş ay kadar süren birlikteliğim oldu. İnanır mısın onunla her seviştiğimizde ben Yeşim'le sevişiyordum sanki, onunla değil. Ne gariptir ki adı Nesrin olan bu kadın, benimle evlenmeyi çok istedi. O zaman ben de ona daha hazır olmadığımı ve böyle bir ilişkinin benim için imkânsız olduğunu söyledim. Ağladı, alındı. Onu bir daha görmemek için, haftasına yurtdışına çıktım. Yani bana yapılan kötülüğün aynısını yaptım ben de. Ne acı."

"Nereye gittin?"

"Hannover'e... Orada bir kaç gün kaldım, beğenmedim, trenle Kopenhagen'e geçtim. Orada bir müddet kaldım ve uçakla Milano'ya gittim. Bir kaç gün de orada kaldım ve doğru Venedik'e... İki ay kadar sürüngüm Avrupalarda, param bitince geri döndüm. Döndüğümde duydum ki Nesrin evlenmiş."

"İçin rahat etti diyebilir misin?"

"Ne demek yani?"

"Sen Nesrin'i sevmedin mi?"

"Evet, sevdim ve ondan kaçtım."

"Demek Yeşim senin hayatını bir yerde mahvetmiş gibi gözüküyorsa da aslında sen kendi kendine mahvetmişsin."

"Evet, doğru, kendi kendimi mahvettim ve bu da belki bana zevk verdi, yaşama isteği verdi, ümit mumunun sönmemesine yardım etti. İyi romanlar yazmamı sağladı. Belki de çok hoşuma gitti bu durum?"

"Yahu, Baki sen aptal mısın?"

"Sorana bak! Sen karın seni aldattı diye kendini sokaklara vurmadın mı? Hangimiz aptalız bu durumda?"

Selim sustu, gözlerinin yaşardığını gördüm, ben de ağlıyordum. İkimiz de birbirimize bakakaldık ve:

"Hadi" dedim, "gel, giyin adam gibi, gidelim, bizi mahveden iki kadının şerefine bir güzel sarhoş olalım."

"Ne yani? Sokağa giyinik mi çıkayım? Yani senin gibi, diğerleri gibi giyineyim öyle mi?"

"Evet, haydi gidelim... Derdimiz tazelendi, saki bize güzel bir rakı versin."

"Tamam, ama Alsancak'ta kalmayalım."

"Kilizman'a doğru gidelim o zaman."

"Tamam..."

Giyindik ve arabama atladık; benim düldül iyi arabadır. Citroen marka, Xsara... Kilizman'ın daha ilerisine, Urla İskelesi'ne gittik, bir balıkçı lokantasına oturduk ve başladık kafaları çekmeye. Deniz kıyısındaki lokantada denize yakın bir masada ve açık havada oturmak müthişti. Ben eskilerden bir şarkı mırıldanmaya, yanımıza gelen çalgıcılar da bize eşlik etmeye başladı. *Bir tatlı huzur almaya geldim Kalamış'tan* şarkısının anısı büyüktür bende. Duygulandım, bir de güzel okudum ki hicaz makamındaki bu güzel şarkıyı. Ardından, neredeyse zorla konuşturduğum Selim, *benim yârim gelişinden bellidir* şarkısını söyledi. Çok büyük mutluluk duymuştum ondaki bu gelişimden dolayı. Sanırım doğru yoldayım. Neşemiz artıyor, yan masadan insanlar da şarkılarımıza eşlik ediyordu. Kadınlı erkekli grup halinde şarkı söylüyorduk. *Bir demet yasemen aşkımın tek hatırası...* Hey be rakı, sen dünyanın en güzel içkisisin! Selim başladı *gözlerinin içine başka hayal girmesin*'i söylemeye. Birden bir hanım, bir güzel ses, Zeki Müren'in *şimdi uzaklardasın* adlı o unutulmaz, o ahenk dolu şarkısını okudu. Selim'le gözlerimizden yaş akıyordu.

Bu günlük bu kadar duygusallık yeterdi. Kalkıp dönüş yoluna koyulduk. Selim hızını alamamış, arabada da şarkı söylemeye devam ediyordu.

Koklamaya kıyamam, benim güzel manolyam...

"Of be, bu ne neşeli bir şarkı!..."

Şimdi ikimiz de susmuştuk, sessizliği bozmak pahasına bir CD koydum ve eve dek hiç konuşmadık. Eve varınca birbirimize iyi geceler dileyerek yattık. Bir türlü uyuyamıyordum, Selim'in söyledikleri aklımı karıştırmıştı. Haklıydı Selim, hayatımı ben ellerimle mahvetmiştim. Keşke bu kadar takılıp kalmasaydım ve kendimi bu beklentiden kurtarsaydım. Zaman ne de çabuk geçti. Belki benim de bu zaman içinde bir çocuğum, sevecek gelinim veya damadım olabilirdi. Oysa ben köpek gibi yapayalnızdım. Ne elimden tutanım vardı, ne de elinden tuttuğum... Bombok bir hayat benimkisi. Yok, efendim bekârlık sultanlıkmış. Hadi be sen de! Evli olduğun zaman bekârlığı istersin. Benim yaşıma gelince bekârlığın maskaralık olduğunu anlarsın.

İçkiden başım ağrıyordu. Kalkıp iki parasetamol yuttum ve tekrar yattım. Aldığım parasetamollar uyuttu beni galiba. Sabah uyandığımda saat on'du.

Selim evde yoktu. Baktım yine eskilerini giymiş, öyle çıkmış sokağa. Ama bir ilki gerçekleştirebilmiştim dün akşam. Eskilerini çıkartıp, doğru dürüst giyinmesini sağlamış ve sokağa beraber çıkmıştık. Alsancak'tan, onu tanıyanlardan uzak da olsa çıkıp insanlar arasına karışmış ve şarkı bile söylemişti. Baştan beri ümitliydim Selim'le ilgili. O kendi içine kapanmış ve anahtarını da denize atmıştı. Bense bu kapalı kapıya bir anahtar uydurmak zorundaydım. Anahtarı bulursam kapı açılacaktı. Sanırım sevgi ve güven en büyük anahtar burada.

Kitabımı alıp balkona çıktım. Ilık bir hava ve içtiğim kahve beni kendime getirmişti. Kendimi mutlu hissediyordum.

Cep telefonumun sesiyle irkildim.

Arayan Hüseyin'di. Selam sabahtan sonra Hüseyin, "Ağabey dinle bak: Ben bazı arkadaşlarla görüştüm ve bana, 'kimi istersem, isterlerse dünyanın bir ucunda olsun, bulabiliriz' dediler. Ama bu işin kolay olmayacağını ve kesenin ağzını açmamız gerektiğini de söylediler. Kısacası bu iş için 1700 dolar istiyorlar."

"Off! Çok be!" dedim, duyduğum rakama inanamayarak.

"Ben de çok dedim; ama bu fiyatta ısrar ediyorlar. 200 dolar peşin, 1500 dolar da iş bitince..."

"Sen e dersin Hüseyin?"

"Ağabey, ne diyeyim, şöyle düşün, alt tarafı kaybedersen 200 dolar kaybedersin. Ama eğer sana istediğin malumatı getirirlerse sen düşün 1700 dolar eder mi etmez mi diye."

"Hüseyin, ben bu parayı vereceğim adamlara; ama 100 dolar peşin 1600 dolar iş bittikten sonra. Ancak yüzde yüz tatmin olduktan sonra, yani telefon edip ya kadınla ya oğlu ile görüştükten sonra veririm geri kalan parayı."

"Söyleyeyim Ağabey..."

"Yahu, seni çok yoruyorum, kusura bakma..."

"Ben senin avukatın aynı zamanda da arkadaşınım. Zahmet falan lafları edip de gücendirme beni."

"Sağ ol Hüseyin, bir sevap işleyeceğiz vallahi..."

"Biliyorum, sen çok yufka yüreklisindir!"

"Ha ha ha... İyi yufka da kadayıf değil!"

"Komik adamsın aynı zamanda. Hadi ararım haber alınca."

"Tamam, selamlar evdekilere..."

İşler yavaş yavaş yola girmeye, tekerlek dönmeye başladı sonunda. Eğer Hüseyin'in adamları Selim'in oğlunu bulursa ve ben de baba ile oğlu buluşturabilirsem, bu benim için büyük bir başarı olacak. Bunun bana inanılmaz bir gurur vereceğini de unutmamak lazım. Evet, ben başkalarını birleştirmek için uğraşıyorum ve bunu neden yaptığımı da tam olarak bilmiyorum. Neden Selim'i hayatımın içine aldım bu kadar? O da benim gibi hayatını mahveden biri olduğu için mi? Onun hayatını kaleme almak veya almamak çok mu mühimdi benim için? Hayır, ben başkasında da kendi çektiğim ızdırabın başka türlüsünü görmek istedim galiba. Dünyanın, senin etrafında dönmesi lazım, değil

mi? Sen âşıksın; ama başkaları da olabilir ve sen bunu nasıl anlayacağını kestiremiyorsun. İşte bu yüzden Selim'e yapıştın. Belki doğru; ama acı çektiğim bir hakikat.

Kapı açıldı, herhalde Selim'dir. Oymuş... Balkona doğru geldi.

"Merhaba..."

"Hoş geldin Selim..."

"Müsaadenle bir yıkanayım ve üstüme ev kıyafetini giyip geleyim."

"Arada da ben çay koyayım, demlensin."

Mutfağa gittim ve demliği semaverin üstüne koydum. Su ısınsın, buhar başlayınca demliğe koyduğum Rize çayı kabarır, onun üstüne de kaynar suyu koyup biraz da semaverin üstünde demlenmeye bırakırım. Ondan sonra o çayın tadına doyum olmaz. Hani şu sallama çaylar var ya, nefret ederim onlardan!

Kısa bir süre içinde çay demlendi, Selim'de işlerini bitirip yanıma geldi. Çok mutlu görünüyordu. "Ne bu halin" dediğimde sebebin yine eski günlerin hortlaması olduğunu anladım.

"Aldım başımı, yavaş yavaş Pınarbaşı'na gittim. O güzelim yerin ne hale geldiğini görünce içim parçalandı. Bir zamanlar bizimkilerle giderdik oraya, su kanallarının arasında masalar vardı, kanallarda kırmızı balıklar. Sergen bayılırdı oraya, kanallardaki balıkları o minicik elleriyle tutmaya çalışır, hiç bir zaman da başaramazdı. Ekmek kırıntıları atardı kanala, balıklar da süratle ekmeklere saldırınca elini daldırır ve bomboş çıkartırdı sudan."

"Evet, bilirim Pınarbaşı'nı."

"Baki, seninle konuşmaya başladığımdan beri nedense geçmişim, her anımın içinde sanki. En ufak şeyleri bile anımsar oldum. Oysa ben bu kasayı kilitlemiştim."

"Hepimizin kendine ait bir bagajı var."

"Evet, var; ama bazılarınınki çok ağır."

"Eee bugün bana anlatılacak yeni şeyler var mı peki?"

"Hislerimden bahsedeyim istersen. Anlam veremediğim, içinden çıkamadığım bir konudan. Melek beni, sana başta da anlattığım saçma sapan şey yüzünden bırakmış olamaz değil mi? Düşünsene bir, yirminci asrın sonlarında hukuk eğitimi almış, aklı başında, laik bir kadın kocasını bu yüzden terk etmiş olabilir mi?"

"Peki, ne düşünüyorsun?"

"Eğer bu noktadan hareket edersek, o zaman Melek beni neden bıraktı? Dönme olduğumdan, seks arzularını tatmin edemediğimden ya da yeknesaklıktan mı? Birinci şıkkı ele alalım: Konuşmaya başladığımda, söylediğim gibi bu durum pek o kadar akla hizmet etmiyordu.

İkinci şıkka gelelim: Evlendiğimizin ilk yıllarında başta her gece sevişirdik, deliler gibi ve ben de gençtim, kuvvetliydim. O kadar güzeldi ki her şey... Sergen dünyaya geldiğinde, birden ilişkiye girmekten tedirgin olduğunu hissettim sanki. Yalnız sevişiyorum hissine kapılıyordum. Tabii ki bu doğurmanın verdiği psikolojik bir durumdur diye düşünüyor ve bu durumun geçmesini sabırla bekliyordum. Yattığımızda onu okşar, sever, öperdim ve beş dakika sonra 'hadi iyi geceler Selim' der bana sırtını dönerdi. Doğumu çok zor olmuş, çok acı çekmişti. Beni bunun sorumlusu olarak görüyordu bu yüzden içinde bana bir tür nefret uyanmış olabilirdi. Onun bu kadar acı çekmesine sebep, benden başkası olamazdı kendince. Bunu Melek'e sordum, yüzüme bile bakmadan: 'Nereden çıkarıyorsun bu safsataları Selim?' dedi. 'Öyle ise neden sevişmiyoruz artık' diye sorduğumda ise 'Bilmiyorum! Bana biraz müsaade et geçer,' diye yanıt verdi. Ben son derece anlayışlı davrandığımı sanıyordum. 'Tabii tatlım, seni ne kadar çok sevdiğimi bilirsin,' dediğimde ise 'Evet bilirim ben de seni severim' demiyordu artık bana. Çok üzülüyordum. Ne oluyordu bize? Evliliğim bitiyor muydu? Bir oğul kazanmış ama bununla birlikte de karımı kaybetmiş miydim yoksa? Hepsi Sergen'in dünyaya gelişi yüzünden? Bir-

den içimde Sergen'e karşı acayip bir his peydahlandı: 'Senin yüzünden her şey değişti!...' Evdeki hayat çekilmez olmaya başlamıştı. Ben işten akşam dokuz civarında dönerdim eve. Döndüğümde ise, o saatte yatmış olurlardı. Sanki bu ev benim varlığımı istemiyordu. Ben de yavaş yavaş evden soğumaya başladım ve dokuz yerine onda dönmeye başladım. Arkadaşlarla kafe barların birinde biraz meze ve bir iki kadeh rakı atar, konuşurduk. Bütün dünya meseleleri bizim masada halledilirdi. Japon Yeni'nin düşüklüğünün sebeplerini biz bilirdik. Japonlar bizi dinleselerdi paralarının durumu muhakkak düzelirdi. Anlayacağın sohbet sohbeti açardı.

Üçüncü şık ise yeknesaklığın onu sıkmasıydı. Ancak yeknesaklığı evde o yaratmıştı. Doğumdan sonra benden nefret eder olmuştu. İki senedir Melek ile sevişmiyordum. İstemiyordu. Ne karı-kocalığımız ne de arkadaşlığımız kalmıştı. Ben bunu anlıyordum ve bir gün ona 'Melek, mademki sen benden bu kadar tiksiniyorsun, eğer isteğin bu ise, gel boşanalım' dedim. 'Hayır, Sergen'in babasız büyümesini istemem,' diye katî bir yanıt aldım ondan. Yine Sergen, hep Sergen! Ve ben Sergen yüzünden beni aslında hiç istemeyen bir kadınla aynı çatı altında yaşamaya mecbur edildim. Sonrası bildiğin hikâye... Ama bilmediğin boşanma davasında hâkimin bana 'oğlunuzun kiminle kalmasını istersiniz?' diye sorduğunda 'annesi ile kalmasında benim için hiçbir sakınca yok, hayatım onun yüzünden mahvoldu' dememdi. Kendime geldiğimde, bir kaç zaman sonra, oğlumu tek ettiğim gerçeği ile yüz yüze geldim. Öfke ile kalkan misali... O günden bu güne dek kendi kendimi bir kurt gibi kemirdim durdum. Melek'i kabahatli buluyor muyum? Bulmaz mıyım? Sergen'in ne kabahati vardı? Ama öyle bir ruh hali içine sokulmuştum ki, hele hele benimle birlikte olmayıp da bizim yatağımızda, başkasının kollarında görünce, dünyalar başıma yıkılmıştı. Ne yaptığımı bilmiyordum. Tek arzum Melek'ten intikam almaktı ve bunu, onu meteliksiz bırakarak elde edecektim.

Gerisi yine bildiğin mevzu... Ben sokaklara attım kendimi,

Melek için değil; Böyle davranarak Sergen'e yaptıklarım için kendimi cezalandırmaktı tüm istediğim. Ufacık keratanın ne kabahati vardı ki bu olayda? Ama Melek bana bunu böyle hissettirmişti ve ben aptal gibi onun oyununa gelmiştim. Peki, boşanmak istemeyen kadının sonradan ileri sürdüğü hikâyelerine ne demeli? Kendine bir sevgili bulmuş ve onunla benden gelecek para ile yaşamayı ve beni hayatından atmayı planlamıştı kanımca. Ben onun planını bozdum. Yatakta gördüğüm adamı ara sıra görürüm sokakta. Eğer o idiyse Melek'le evlenmek isteyen, kadında metelik kalmadığını görünce atmıştı onu sırtından."

Bir yandan Selim'i dinliyor, bir yandan da yazıyordum kafamda: Romanım şekil buluyordu.

"Eğer görürsen bana da göster bu adamı, Selim," dedim.

"Neden?" diye sordu.

"Belki Melek'in nerede olduğunu biliyordur. Böylece Sergen'in izini bulmak kolay olur."

"Biliyorum; ama o adamdan gelecek hayrı istemem."

"Boş ver bunları, bu çok, çok sene evvel oldu. Sergen iki yaşındaydı, şimdi yirmi iki... Yani yirmi sene evvel olan bir hadise..."

"Evet, yirmi yıldır benim berduş bir hayat sürmeme sebep olan hadise..."

"Konu açılmışken, Sergen'i bulmaya ne dersin ha?..."

"Neee?"

"Sergen'i aratıp bulduralım."

"?..."

"Aslında işin başından beri böyle bir istek var içimde. Ve üzgünüm ama sana danışmadan bunun için avukatımla görüştüm bile. Daha doğrusu sana en başta bunu sormuştum sen de pek oralı olmamış, geçiştirmiştin konuyu. Bak şimdi benim avukatımın, gerek duyduğunda danıştığı bir detektiflik bürosu var. Onun vasıtası ile..."

"Yani detektifler mi arayacak Melek ile Sergen'i?"

"Eğer istersen Melek'i de ararlar; ama Sergen'i bulurlarsa Melek'ten de haber alırız diye düşündüm."

"Doğru! Tamam, ama bir şartla!"

"Nedir?"

"Arayan ben değilim Sergen'i!"

"Tabii ki sen aramıyorsun! Anlaştık, zaten ben de senin aradığını ve arayacağını aklıma getirmedim! Tamam mı?"

"Tamam anlaştık! Heyecanlandım birden be Baki!"

"Normaldir Selim, nasıl heyecanlanmayasın? Sen yine fazla ümitlenme, belki de bulamayız. Dedim bir kere, ümit dünyanın en kötü şeyidir diye."

"Doğrusun Baki, çok doğrusun; ama bunun tersi de kötü. Şimdi çık içinden bakalım."

"Şimdi yarın sabah, ben tamam işaretini verip aramalara çıkmalarını söyleyim o zaman, bakalım ne kadar sonra cevap almaya başlarız. Melek'in kızlık soyadı ne?"

"Melek Şentürk. Sergen benim nüfusumda. O bir Arıkan."

"Sence Melek Almanya'da mı hâlâ, ya da dönmüş olabilir mi? Ne bileyim onları bulmaya yardımcı olacak veriler vermen gerekecek sanırım."

"Eğer hâlâ yurtdışında değilse, Melek'in İstanbul'dan başka bir şehirde yaşayacağını, yaşayabileceğini hiç zannetmiyorum. O gösterişi seven, şık giyinen, modern bir kadındır. Aynı hafta içerisinde bir giysiyi iki kere giymeyen ve giysilerinin en son moda olmasına dikkat eden... Yani pahalı bir hayat sürmeye alışmıştı benimle. Böyle bir hayata yalnız İstanbul'da devam edebilir bence."

"Aramak hiç gelmedi mi içinden?"

"Melek'i mi?"

"Evet."

"Hayır, hiç gelmedi ve her zaman yolumuzun kesişmemesi için Tanrı'ya dua ettim. Onu gördüğümde bana gelip 'Selimciğim ben yaptım, sen affet' dese hemen affederim. Zayıfım ona karşı. Hayır diyemem. Bu yüzden karşılaşmayalım daha iyi."

"Ya bulursak ve bu dediğin senaryo oluşursa?"

"Yirmi sene geçti, yaşım altmışa yakın. Bundan sonra ne olur ki?"

"Benim buradaki en büyük korkum, oğlunun sana hesap sormak isteyebileceğidir?"

"Soracak ve ben de ona anlatacağım. Sergen benim hakikatlerimi de duyduktan sonra kendi kararını kendisi verecektir. Sonra benimle konuşur ya da konuşmaz, onu bilemem. Ama bu durumla yüzleşmek zamanı çoktan geldi ve geçti bile. Daha fazla bekleyecek halim de yok ayrıca. Elbette ki ona annesini kötülemek niyetinde değilim. Ama gerçekler var konuşulması gereken..."

5

Dizüstü bilgisayarımı açıp *Selimin Öyküsü*'nü tıkladım.

Selim, oğlu bulunursa ve onunla karşı karşıya gelirlerse Melek'i kötülemeden oğluna nasıl izah edecekti boşanmasını? Ne diyecekti Sergen'e? Eğer gerçeği anlatmazsa ve centilmen olarak kalmak isterse, yeni kavuştuğu Sergen'i aynı gün kaybetmeyecek miydi? Oysa annesini yatakta başka bir erkekle yakaladığını anlatırsa bu sefer Sergen'in annesine olan –varsa tabii ki, bilemeyiz– hürmeti ve dolayısıyla sevgisi ne olacaktı? Babasına kini büyümeyecek miydi? Bir anda iki insanı da kaybedebilirdi. Annesinin kendisini sırf dönme olduğu için boşamak istediğini anlatırsa Sergen nasıl tepki verecekti? Ya "siz benimle dalga mı geçiyorsunuz, yirmi yılın sonunda kalkıp böyle şeyler anlatıyorsunuz" derse?

Sergen'i bulduğumuzu ve babası ile karşı karşıya getirdiğimizi düşünelim;

İki yabancı bir araya geldiler. Biri orta yaşlı, biri genç ve orta yaşlının içinde gence karşı sevgi var. Genç, orta yaşlıyı tanımıyor ve bildiği tek şey bu adamın kendisini bırakıp babasızlığa mahkum etmiş olması. Belki de nefret bile edecektir babası olan adamdan.

Acaba önce Melek'i bulsak daha mı iyi olur? Ne de olsa onun

içinde bir suçluluk hissi vardır. Kocasını evinde ve kendi yataklarında aldatmış ve yakalanmıştı. Utanıyordur herhalde kendinden. Eğer Melek ile Selim'i karşı karşıya getirip diyaloga girmelerini sağlarsak Sergen'i o zaman yumuşatmak daha kolay olmaz mı?

Evet, Melek'i bulmamız daha akıllıca olur; ama ya Melek onu bulduğumuzda Sergen'e, "baban bizi buldu, gel beraber gidelim, bakalım ne ister" derse ve beraber gelirlerse ne olacak? Kadın oğlundan kuvvet alıp hırçınlaşmayacak mı? İnsan tabiatının bir parçası değil mi; üçüncü şahıs yanında yapılan veya yapılacak konuşmalarda hakaret ve bağırma çağırma? Ancak başka şahısların varlığı zamanında olur; çünkü üçüncü şahıs taraf tutar ve o zaman tek kalan ezilir ve bu kişi ezildiğini hissederse konuşmaları yarıda keser. Ve bizler hiç bir şey yapmış olmayız, yani sıfıra sıfır, elde var sıfır.

Bir iki gün kafa patlatıp herhalde bir neticeye varacağım ve o zaman, vereceğim karar doğrultusunda Selim'i yönlendireceğim... En doğrusu da bu, acele etmemek gerekir böyle işlerde.

İnsanın, seçeceği zaman olmalı. Ölüm kişiseldir ve bunu bireyin elinden almaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Bir Nietzsche okuyucusu olarak onun fikirlerini çok benimserim. Gençliğinde Jean Paul Sartre'ın müridi olan ben hâlâ existansiyalist sayılırım. Yaşamım zaten bu felsefe üzerine kurulmuştu; ta ki 'O' gelene dek...

Bir gün sevinçle İstanbul'a gitmiştim: Birlikte yaşamayı düşündüğümüz altı ayı planlamak için... Ve İstanbul'a göç etmeye hazırdım. Onu evinden alıp Kalamış'ta iyi bir balık lokantasına götürdüm. O karides, ben de kılıç şiş istedim. Neşeliydik, gülüyorduk, istikbalimizi konuşacaktık. Oradan çıkıp evine gidecek ve evinde konuşmaya devam edecektik. Birden O, "Ben düşündüm de bizim hayatımız birlikte süremez, ayrılmamız, buna bir son vermemiz lazım" dedi. Dünyalar başıma yıkılmıştı; ama yüzümde tebessüm vardı. "Neden öyle melül melül bakıyorsun?

Sen de biliyorsun ki olmayacak" dedi. "Evet" dedim, "Ben de zaten İstanbul'a bunun için geldim." Kalktık, O'nu evine götürdüm, sokakta yanaklarından öptüm ve ayrıldık. Otele gittim, ertesi sabah İzmir'e uçtum. O gün bu gündür hayatım kaydı. Bir kadına verilebilecek sevginin en büyüğünü vermiştim O'na. Maalesef yetmedi bu sevgi. Tek bir şey söyledim ayrılırken yüzüne bakıp: "YAZIK."

Ve ben bu güne kadar her gün bu hadiseyi yaşarım, aklımdan çıkmaz. Acaba şimdi nerede ve kiminle? Yoksa onu kıskanıyor muyum? Yo, âşık sadece "seven" kişi değildir, aslında düşünürsek âşığın bütün emeli sevdiği kişinin tam yanında olmaktır. Kıskanıyor muyum? Farkında olduğum şu ki, O'nun başka bir erkekle beraber olması düşüncesinin bile beni hüzne boğduğu. Eğer bu kıskançlık değilse o zaman kıskançlık nedir? İnsan sevdiğini kıskanır, sevmediğini kıskanmasına sebep var mı?

İyi ama kıskançlık iyi bir his değildir ve insanı melankoliye dek sürükleyebilir. Ee, benim halim ne sanki? Platonik aşk yaşayan ve bu yüzden kendini mahveden biri değil miyim? Kime yutturuyorum bütün palavraları? Kendi kendime de mi yalan söyleyeceğim? Ben O'nu seviyorum, nokta. Hayır, O'nu sevmiyor, arzuluyorum ve gururumun incinmesi yüzünden de onu tekrar elde edip gururumu onarmak istiyorum! Dünyada iki şey bir erkeği mahveder; karşılıksız aşk ve gurur.

O kadar...

Neredeyse sabah olmuştu. Birkaç saat kestirsem yeterdi benim için. Gözlerimi kapadım.

6

Sabah uyandığımda saat dokuzdu. Yıkandıktan sonra balkona çıktım, Selim oradaydı.

Merhabalaştıktan sonra oturdum ve Selim'e bir kaç soru sormak istedim. Önce kahvaltı edip etmediğini öğrenip çay demlemeye gittim, tost makinesine de iki dilim yerleştirdim, biri Selim'e, biri de bana. Geçen gün aldığım killi tulum ile iyi gider. Yazık ki gevrek yoktu evde. Herkesin simit olarak bildiği, İzmirlilerin gevreği...

Çaylarımızı içip bir şeyler atıştırdıktan sonra Selim'e: "Sen Melek'i kıskanıyor musun hâlâ?" diye sordum birden.

"Hoppalaaa, hayırdır sabah sabah?"

"Sen şimdi hoppalayı moppalayı bırak da, soruma yanıt ver; ama kalbini ara ve ona göre yanıtla, kafandan atma bana."

"Aklına nereden geldi bu soru?"

"Neden, iyi soru değil mi, beğenmedin mi sorumu?"

Soruyu beğenip beğenmemesi umurumda değildi, benim yapmak istediğim çok bencilceydi; ama bir yerde lazımdı. Yarasını deşmek istiyordum. Bu yara belki hâlâ irin doluydu ve senelerdir içinde taşıyordu. Sorumu tekrarladım ve "bak" dedim, "Âşık, seven kişi değildir, aslında düşünürsek âşığın bütün eme-

li sevdiği kişinin tam yanında olmaktır." Selim yüzüme bakakaldı ve: "Bir yerde doğrusun galiba... Benim yaptığım neydi aslında? Elimdeki mutlak sahibi olduğumu zannettiğim sevgilimin, karımın birden gözlerimin önünde artık mutlak sahibi olmadığımı görmekti. İlk düşüncem intikam almak oldu. Kimden intikam alırsın? Seni inciten, seni yaralayan, seninin gururunu mahvedenden... Komşunun karısını yakalasaydım yatakta, Melek'i yakaladığım gibi intikam hislerim birden coşacak mıydı? Tabii ki hayır... Belki de haklısın Baki. Zor bir soru sordun bana; ama kıskanıyor muyum hâlâ? Bilmem ki... Boşandıktan sonra ilk senelerde onu başkasının yanında bile görsem kahroluyordum. Yanındakinin kim olduğunun bir önemi yoktu. Evet, evet kıskanıyordum tabii ki... Ama bugün hayır!"

"Öyle mi dersin? Şöyle bir düşünelim, mademki ilk yıllarda yalnızca kıskandın ve kıskançlığın seni bir nevi melankoliye itti, içindeki sevgiyi platonik aşka dönüştürdü ve seneler geçtikçe küllendi aşkın ve kıskançlığın. O zaman neden hâlâ evsiz, yurtsuzsun ve neden, İsviçre'deki paraları Sergen'e saklıyorsun? Boş laf bunlar, gayet iyi biliyorsun ki bu paraları orada tutarak değerinden kaybettirdin ve eğer sen bunları çalıştırsaydın senin kafan ve bilgin ile bu meblağ şimdi belki on misline çıkmış olurdu. Bence sen kendi kendine acımayı çok sevdin. Hoşuna gitti zavallı olmak..." Burada Selim sözümü kesti.

"Bakiciğim, sen beni kitap gibi okuduğunu sanıyorsun değil mi?"

"Yo, neden kitap gibi olsun? Ben ancak seninle beraber bir hipotez yaratmak istedim ve sana Melek'i hâlâ kıskanıyor musun diye sordum. Sen kesin cevap vermekten kaçındığın için ben de sorumu ve hipotezimi genişlettim."

Selim ayağa kalkmış, balkonda bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu, yüzü adam akıllı asılmış ve gözpınarları parlak parlaktı. Ağlamasına ramak kalmıştı.

Güzel adamdı Selim; yüzü oval, burnu düzgün, dudakları et-

liydi ve şakaklarına ak düşmüştü. Karşıdan bakıldığında kadınların hoşuna gidebilecek bir tipi vardı. Hareketleri de asildi; çatal bıçakla yemek yemesi, hele Urla iskelesinde balık yerken balığı temizleyişindeki ustalığı... Asil adamdı şu Selim.

Yüzüne bakıyordum, aniden durdu ve kasıldı. Bana doğru döndü, ağlıyordu, gözyaşları sessizce akıyordu gözlerinden.

"Yalan söyledim Baki, evet hâlâ... Aradan bunca zaman geçti aslında, bu duyguyu nasıl adlandıracağımı da bilmiyorum. Sen ne dersen artık, kıskançlık veya başka bir şey... İçimde, onu düşündüğümde oluşan acı hiç geçmedi. Zaman zaman bastırsam da hep içimde olan... Şu anda sen bana melankolimden çıkma ve kendi kendimle hesaplaşma yolumu açıp kendime şu soruyu sormama sebep oldun: 'Nereye kadar devam edeceksin bu şekilde?' Verdiğim yanıt ise gayet basit 'Artık bu sefil hayat bitti'. Bir kurtarıcı gibi girdin hayatıma, beklediğim senmişsin meğer. Senin de bir amacın var elbet; yazı yazmak. Benim de kendime bir amaç belirlemem gerek Baki hem de en kısa zamanda."

"Bu çok önemli bir karar Selim!"

"Evet, bir anda bitirdiğim eski hayatıma bir anda dönüyorum. Kullanılmayı bekleyen bir sürü para var bankada, biliyorsun. Belki seninle ortak bir iş yaparız. Ama her şeyden önce Sergen'i bulmamız onunla yapacağım görüşmeden sonra, kafamdakiler daha da şekillenecek."

Bu, onun için büyük bir dönüm noktasıydı. Yeniden doğmak gibi... Yüzündeki mutluluğu, ya da heyecanı mı demeli, görülmeliydi. Artık yaşıyordu.

7

Selim'in -kendi deyimiyle- ev kıyafeti ile sokağa çıktığını ilk kez gördüm. Bu muazzam bir değişiklikti. Selim bir hafta içinde inanılmaz bir değişim göstermişti. Şimdi nereye gidiyordu acaba? Neyse, döndüğünde anlatır. Hüseyin'e telefon edip olanları anlattım "Ben veya Sami Bey inşallah pek yakında size iyi haberler vereceğiz" dedi. Sami Bey de kimdi? Ha, anladım dedektif. Hüseyin'le şuradan buradan lafladık ve kapattık telefonu.

Giyinip evden çıktım, kordonda bir tur atmaya başladım. Hava çok güzeldi, deniz kenarında yürümek, iyot teneffüs etmek ve düşünmek... Denize nazır bir sıraya oturdum ve denizi seyretmeye başladım. Denizde birden Yeşim'in yüzdüğünü görür gibi oldum. Elimi kaldırdım ve "Yeşim!" diye seslendim. Etraftan geçenler acayip acayip suratıma baktılar. Şaşırmış kalmıştım, utandım. İnsanlar beni deli falan zannetmiş olabilirdi. Sonra kendi kendime gülümsedim, "eh be Baki, sen adam olmazsın."

İki saatlik gezintiden sonra eve döndüm. Saat bir buçuk falandı. Selim evdeydi, harika bir sofra kurmuştu. Oturduk, masada karides kokteyl, salatalar; tarama, piyaz, radika salata, turp salatası, salatalıklı semizotu vardı. Doğrusu masayı seyretmek

zevkti. Osobuko* almış, hem de kuzudan, şarapta pişmiş. İçinde ufak kesilmiş sebzeler, sosla birlikte püreleşmiş gibi ve tabağın bir kenarında da bir iki kaşık kadar pilav... Bardaklarımızı kırmızı Fransız şarabıyla doldurdu ve yemeğe koyulduk.

"Hayırdır Selim?"

"Baki bugün benim doğum günüm. Sayende bu gün hayata döndüm, şöyle güzel bir yemek yiyelim dedim."

"Masa harika."

Semizotu salatasını limon ve zeytinyağı ile yemek çok ama çok nefisti. Çoktandır bu kadar güzel yemek yenmemişti benim evde, çoktandır!... Hiç bir zaman yenmemiştir desene! Bir kişi için olur mu böyle sofra, sonra benim evime gelen kim? Ben yalnız yaşayan bir insanım ne de olsa.

Yemeğimiz bitti, kalktık masayı temizledik, tabakları makineye koyduk. Selim çaydanlığı daha evvelden demlemeye koymuş, ince belliler elimizde çıktık balkona oturduk. Bu havalarda balkon yaşanacak yerdir, daha sonra havalar çok ısınacak ve içerde, klima ile oturmak mecburiyetinde olacaktık.

"Hadi ne olduğunu sor bana."

"Hayır, senin anlatmanı bekliyorum. Hadi başla da anlayalım neler olduğunu."

"Bugün bankaya gittim ve hesap açtırdım?"

"Hangi bankaya?"

"Garanti Bankası'na, Mustabey Şubesi'ne ve müdürüyle konuştum, odasından İsviçre'yi aradık, gereken talimatları verdim ve swift ile Garanti Bankası'ndaki hesabıma elli bin dolar getirttim."

"Vay, çok büyük para bu."

"Değil Baki... Sonra terziye gidip üç takım elbise ısmarladım,

* Genellikle kuzu budundan yapılan lezzetli bir yemek.

gömlekler aldım, çamaşırlar, çorap, kemer, aklına ne gelirse. Üç tane yazlık pantolon, bir kaç tane de tişört, sana da bir hediye aldım."

Elime bir paket verdi, ben şaşkınlık içindeydim. Bu ne biçim bir başkalaşımdı böyle? Demek ki Selim onu yola koyacak olan mucizeyi bekliyormuş ve dün akşamki konuşmamız, Selim'i ağlayacak kadar hislendiren konuşmamız beklenen mucizeymiş meğer.

"Teşekkür ederim," dedim.

Paketi açtım, içinden Lacoste'un açık mavi bir tişörtü çıktı. "Çok teşekkürler" dedim tekrar.

"Şimdi dinle, avukata, yani eskiden benim avukatım olan Feridun Baştankara'ya gittim. Beni görünce önce tanımadı, son dönemlerde hep sokakta gördüğü için... Sonra ayağa kalktı yanıma yaklaştı, 'Selim sen misin?' dedi. Sarıldık, öpüştük. 'Dünyaya hoş geldin. Seni her gördüğümde defalarca konuşma teşebbüsünde bulundum; ama sen suratıma bile bakmadın, biliyor musun?'dedi bana. 'Evet, ben her şeyi biliyorum, sana söyleyecek bir şeyim yoktu ve nasihat almak da istemiyordum. Dinle beni Feridun, sen kardeşimsin, ağabeyimsin, avukatımdın, beni geri al müşteri olarak,' dedim ona. 'Müşteri mi, önce kardeş gibi, tabii ki bütün bilgim emrinde,'dedi. 'Oğlum 22 yaşında, karımdan boşanalı 20 sene oluyor. Şimdi iş kurarsam eski karım, bana ödemediğim nafakaları ödemem için dava açabilir mi?' diye sordum. 'Hatırladığım kadarıyla mahkeme, seni nafaka ödemeye bağlamadı, bağlamış olsaydı bile yirmi sene, zaman aşımına çoktan uğradı. Hayır, isteyemezler,' dedi. 'Anladım, o zaman bana küçük bir firma kur ve adını SEBA eshamlı limitet şirketi yap,' dedim. 'Şimdi anonim şirketi kurmak daha akıllıca, hisse senetlerinin kimde olduğu bile belli değildir,' dedi. 'Yani mesela ben orada çalışabilir ve maaş alabilirim öyle mi?'diye sordum. 'Evet, aynen öyle,' dedi. 'Tamam, o zaman SEBA anonim şirketini kur ve yüz bin dolar karşılığı sermaye yatıracağım hisse senetleri yüz bin ta-

ne olsun ve bunların altmış bin tanesi benim adıma, kırk bin, tanesi de Baki'nin adına olsun.' Sonra seni aradım soyadını öğrenmek için biliyorsun," diyerek devam etti sözlerine, "yarın yine buluşacağım avukatla, akşamüstü beşte. Şimdi benim bütün beklediğim Melek'in ve Sergen'in izlerini bulmaya kaldı. Mademki ben onları bulmaya karar verdim ve hayatımdaki bu dönüşümü yalnızca oğlum için yapmamın gerektiğini idrak ettim, o zaman oğlumun bir berduşla karşılaşması hiç hoş olmaz. Ve ben bütün bu değişikliği bu yüzden yaptım, daha da yapacaklarım var."

"Peki, güzel ama neden bana kırk bin dolarlık hisse senedi veriyorsun? Ben bunu hiçbir şekilde kabul edemem."

"Anlıyorum ve bunu bekliyordum zaten, seninle dostça anlaştık ve centilmence bir anlaşmamız var, bu da şeref ve namus anlaşmasıdır değil mi?

"Evet, tabii ki öyle..."

"O zaman dinle, zamanı gelince hisse senetlerinin yarısını oğluma devredeceksin ve sen şirkette yüzde yirmi ile ortak kalacaksın, kârlarından bana yirmi bin doları geri ödeyeceksin. Sen şirketin editörü olarak çalışacaksın. Ne dersin?"

"Ne diyeyim, diyecek bir şey bulamıyorum ki," dedim son derece şakın bir vaziyette. Her şey çok hızlı gelişmeye başlamıştı.

Kalktım, elimi uzattım, el sıkıştık ve ben, "biraz uzanayım uzun bir gün oldu, şöyle bir saat kadar istirahat etmek istiyorum. Kendimi çok yorgun hissediyorum. Akşama, atlarız arabaya gider bir balık yeriz, ama rakılı ha!"

Yatağa uzandım. Kafam sersem gibiydim. Hayatımda böyle bir şeyle karşılaşacağımı söyleselerdi inanmazdım, dalga da geçerdim üstelik. Selim bunu neden yapıyor? Hayır, bana yaptığının nedenini gayet iyi anlıyorum. Benim onun başkalaşımına sebep olduğumu idrak ediyor ve manevî borç altında kalmak istemiyor ve bu da onun ödeme tarzı. Bütün para sahipleri her şeyin para ile alındığını zanneder. Ben bu parayı reddedeceğim.

Baki sen aptal mısın, yine gurur meselesi yapıyorsun. Sen bu adamı hayata döndürdün, o da sana minnettarlığını seni arkadaşı olarak yanından ayırmayıp kuracağı şirketinde, anladığın bir alanda branş açmayı ve bu safhada sana sorumluluk vermeyi istiyor. Burada alınacak veya gurur meselesi yapacak ne var? Aynı zamanda adam sana parayı borç veriyor, 'çalış kazan bana da kazandır ve borcunu öde,' diyor. Sen yapacağın işin kârından ancak yüzde yirmisini alacaksın o ise yüzde altmışını ve diğer yüzde yirmisini oğluna saklıyor, sana emaneten veriyor. Yani oğlu bir sene sonra gelirse ilk sene sen kârdan yüzde kırk alacaksın. Evet, anlıyorum bütün bunları tabii ki ama zoruma gidiyor kabul etmek. Yanlış düşünüyorsun Selim'in parası var diye seni satın mı alıyor, yoksa senin bilgini yüzde yirmi gibi ufak bir meblağa mı satın alıyor? Burada satılan veya satın alınan senin bilgindir. Bu bir iş teklifidir. Bunun gururla veya başka türlü düşüncelerle mahvolmasına yol açmamam lazım.

İşte şimdi eline büyük bir fırsat geçti, hadi aptallığın ve gururunla tep bunu... Hayır, hayır tepmeyeceğim.

Bir saat kadar sonra balkona çıktım ve az sonra da Selim geldi; "saat yedi buçuk, hadi gidelim."

"Tamam."

Evden çıktık, arabaya atladık.

"Nereye gidiyoruz?"

"Gazi Kadınlarda bir balık lokantası var, oraya gidelim ne dersin?"

"O zaman in arabadan derim, oraya on dakikada yayan, bir saatte arabayla varırız, araba da on dakikada varır ama bir saat park yeri ararız." Yürümeye başladık. Usta Bey öyle büyük bir yer değildir ve oraya gelen insanların çoğu birbirini tanır.

Selim gayet şık giyinmişti, pantolon ve tişört, bütün aksesuarları pantolonun renginde idi. İnsanlar sürekli dönüp dönüp bakıyordu: "Yahu bu bizim Selim değil mi?..."

Karşıdan, eskiden tanıdığım Alber Bey geliyordu karısı ile beraber. Baktı, durdu ve "merhaba Baki nasılsın?" Hiç bozmadan elini Selim'e de uzattı:

"Merhaba efendim sizi gayet iyi tanırım ama adınızı bilmem, benim adım Alber."

"Benim de Selim, müşerref oldum efendim."

"Sizdeki değişikliğin farkındayım ve inanın bana Selim Bey, çok ama çok memnun oldum eninde sonunda aramıza katıldığınıza. Baki'nin arkadaşları benim de arkadaşımdır..."

Ayaküstü, kısacık bir konuşmadan sonra iyi akşamlar deyip ayrıldık. "Çok tatlı bir adam galiba bu Alber Bey," dedi Selim.

"Evet, öyledir çocukluktan tanır ve severim," dedim mutlu bir ifade ile.

Gündoğdu Meydanı'na geldik ve çarşı içine daldık, sanki birden insan trafiği durmuş gibi oldu biz geçerken. "Hey Selim'e bakın arkadaşlar koşun. Bakın bizim Selim iyileşmiş." Yoğurtçu Abdi Bey koşup sarıldı, öptü Selim'i ve birden etrafımızda bir alay insan toplandı. Herkes Selim'i görmek, elini sıkmak ve sevgisini göstermek istiyordu. Selim onlardan biriydi çünkü. Selim bu çarşının sembolüydü. Ona berduş halinde bile "Selim Bey," derlerdi. Selim hayata dönüşünü kutluyordu şu anda sokakta... Yavaş yavaş ilerledik ve Gazi Kadınlardan içeri girdiğimizde balık lokantasını gördük. Lokantadan ziyade meyhane, belki de meyhanemsi lokanta mı desek. Kapıyı açtık önde ben, arkadan Selim girdi. Garson, "buyurun efendim kaç kişi," diye sorarak karşıladı bizi. "İki kişi, geniş masa lütfen," dedim. "Baş üstüne efendim," derken arkadan gelen Selim'i gördü, dondu kaldı. O da, Selim'i hep berduş bilenlerdendi. İçeri girdik, oturduk. Meyhanede beş, altı masa doluydu ve orada bulunan herkes Aisancak'ın tanınmış simalarındandı. Birden oradaki bütün suratlar bize döndü ve fısıltı senfonisi başladı. Meyhanenin sahibi geldi, "hoş geldiniz" dedi ve Selim'e elini uzatıp, "Selim Bey şeref verdiniz" dedi. Sanki yirmi sene geçmemişti aradan, sanki ona be-

dava yemek vermemişlerdi. Sanki herkes Selim'in bir gün dönüp tekrar Selim Bey olmasını bekliyordu. Selim'in yüzü gülüyordu, bu anlar onu çok mesut etmişti. Ne kadar sevildiğini görüyordu. Bunu sindirmek o kadar kolay değildir bence.

Masamızı donattılar; "yeni rakı"mız da geldi, patron, "size pulları çıkarılmadan birer levrek atayım ızgaraya, sonra soyar getiririz çok leziz olur" dedi.

"Hadi bakalım öyle olsun." Balık geldiğinde hakikaten çok ama çok lezizdi, ben böyle levrek yememiştim. Selim, "bu pişirme yöntemi çok güzel değil mi?" diye sordu, "vallahi ben böylesini daha önce yemedim," diye yanıtladım.

Hesabı ödedim ve çıktık. Gazi Kadınlardan kordona doğru yürüdük. Hava çok güzeldi, hafif imbat vardı ve gece pırıl pırıldı. Mehtap Körfez'in sularına akıyor, yakamozun seyrine doyum olmuyordu.

"Biliyor musun, bizim Melek'le çok güzel günlerimiz oldu,"dedi Selim ve devam etti;

Evlendikten kısa bir süre sonra Londra'ya uçtuk ve o seneki yılbaşı gecesini orada geçirmeği planladık. 31 Aralık gecesi Trafalgar Meydanı'na kaydık bütün gençlikle. Herkes şarkı söylüyor, dans ediyor kuytu köşelerde sevişiyordu. Bira su gibi akıyordu. Millet bir başka güzellikte yeni yılı karşılamaya hazırlanıyor, gülüyordu. Orada bulunanlar, tanısın tanımasın iyi dileklerde bulunuyordu birbirine. 12'ye on saniye kala bütün oradakiler biz dâhil 'on'dan geriye doğru saymaya başlamıştık: Dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir, sıfır... Işıklar söndü ve kalabalığın 'Mutlu seneler' bağrışlarıyla sanki gökyüzü çınladı. Beş saniye sonra ışıklar yandığında coşkun bir kalabalığın Trafalgar Meydanı'ndaki havuza girdiğini gördük. Hava buz gibiydi ama delikanlılık çağı... Sabaha doğru otele döndüğümüzde yorgun; ama neşeli ve sevinçliydik, soyunup yattık ve hemen sevişmeye başladık. Hey gidi günler hey. Ertesi gün Londra'nın meşhur tenzilatlı satışlarının başlama günüydü. Saat ona doğru Oxford Stre-

et'e gittik, yürümek ne mümkün, mağazalara girmek bile başlı başına bir âlem. Ama eninde sonunda girdik ve ancak birer pardösü alabildik oradan. 'Gazamız mübarek olsun' dedim Melek'e, otele dek güldük. Sabahleyin Edinburg'a uçtuk. Edinburg'un yakınında St. Clair Ailesi'nin toprakları içinde Kudüs'teki Yahudilerin Herold tarafından kurulmuş olan mabedinin bir küçük kopyası varmış dediler. Adı Rosslyn olan bu minyatürleştirilmiş meşhur Kudüs mabedini görmeyi çok istedim. Zamanında Templar Şövalyelerinin Haçlı Seferlerinde Kudüs'ü ele geçirdiklerinde bu mabedin altında yaptıkları kazılarda çok büyük bir define buldukları söylenir, aynı zamanda da din ile ilgili çok mühim ve Hıristiyanlık için son derecede tehditkâr –ne olduğunu bilmediğim– bir şeyin bulunduğu rivayet edilir. İşte bu şey buradaki küçük Herod mabedinin altında gömülmüş ve mabet de bunun üzerine inşa edilmişmiş. Bu bulunan şey, o kadar rahatsız etmiş ki Hıristiyanları, Templar Şövalyeleri o zaman Hıristiyan âlemine hükmeden Papa tarafından birer birer katledilmiş. Burası aynı zamanda Masonların da, serbest Masonların da en kutsal yeriymiş. Görmem lazımdı, gittik gördük. Hakikaten de duvarların biri 'West Wall' yani ağlama duvarı dediğimiz duvarın taşlarından inşa edilmiş küçük bir kopyası idi."

"Selim" dedim "lafını kestim ama neden sen orasını bu kadar çok görmek istedin? Sen Mason musun?"

"Hayır değilim, olamam da. Çünkü Mason olman için Tanrı'nın varlığına, bir kuvvetin varlığına inanman lazım. Oysa ben bu konuda şüpheliydim ama artık şüphem yok!"

"Anladım şüphen yok. Diyorum ki kanındaki Yahudi kısmı seni oraya çekmiş olamaz mı?"

"Hadi be sende... Yahudi kısmı beni çekseydi Kudüs'e çeker, gider ağlama duvarının hakikisini görürdüm."

"Peki, anladım bir sorum daha var, sen Efes ve Bergama harabelerini gezdin mi?"

"Hayır, beni pek alakadar etmediler."

"Ya, öyle mi? Rosslyn neden etti?..."

Gül Sokağı'nın kordonla kesişen kısmına gelmiştik, karşıya geçtik ve Gül Sokağı'na doğru yürüyerek soldan üçüncü sokak olan 1386. Sokağa varana dek konuşmadık. Eve çıktık, vakit gece yarısını geçmişti ikimiz de yorgunduk.

"Baki soruna cevap vermek istemediğimi sanma ama cevap bulamadım. Belki yarın..."

"Birbirimize iyi geceler dileyip yattık.

8

"Mason değilim" dedi ama neden bu kadar ilgili Masonlukla? Galiba gençliğinde onlara katılmayı düşünmüş ve sonra başına gelenlerle Yaratana itimadı kaybolmuş olabilir. Anlattıkları çok enteresan şeyler. Benim masonluk hakkında bilgim yok, belki yeni bir şeyler öğreneceğim Selim'den, tıpkı Sabetaycılar hakkında bilmediğim şeyleri öğrendiğim gibi. Merak ettiğim bir konu daha var, onu da açacağım Selim'e. Bakalım neler biliyor bu konu hakkında. Bu adam bilgi hazinesi gibi benim için. Yirmi senedir sokakta, bilgileri yirmi sene evvelkiler mi? Hoş, anlattıkları şeyler –gerek Sabetaycılar, gerekse Masonlar hakkında amahepsi eski, tarihi şeyler ve hiç bir zaman eskimezler.

Sabah kalktığımda Selim evde yoktu... Ben de kalktım, evden çıktım, Sarper'e gidip hem bir kitap almak hem de Sarper'i görmek istedim. Konağa yayan gittim, Sabah ikinci Kordon'dan yürümek iyi geliyor insana, hem spor yaptım hem de köşedeki gevrekçiden gevrek aldım, iki parça da tulum peyniri. Kabile Kitabevi'ne vardım. Sarper ikinci katta toptan pazarlama kısmında oturur, ona çıkmadan aradığım kitabı buldum. Hazeriler hakkında... Kabile Kitabevi enteresan bir yer, çok güzel ve büyük. İki katlı ve üst katına masalar konulmuş, otur çay, kahve iç... Kafe kitabevi hoş bir düşünce. Yandaki kapı-

dan girdim, toptan satış kısmında Sarper'le kucaklaştık. Aldığım kitaba baktı,

"Baki Ağabey be sen de nelere merak sarıyorsun böyle?" dedi.

"Evet, bir de Masonluğa merak sarmaya başladım... Suratıma bakma ben Mason olamam ama öğrenmek her yaşta iyidir..."

"Tabii, bak o zaman sana tavsiyem *Tarih Sümerlilerle Başlar*'dan başla ve *Gılgamış Destanı*'nı da oku giriş olarak, sonra yönlenirsin." Dediklerini yaptım, kitapları aldım ve gözüme *Kabala* adlı kitap ilişti. "Sarper bu Musevilerin Kabala dedikleri kitap mı?" diye sordum.

"Evet, Türkçe özeti," yanıtını aldım.

"Onu da ver bana..." Sarper şaşırmış gözlerle baktı bana.

"Bir arkadaş hediye edeceğim" dedim. Yoksa bir alay soru sorabilirdi.

Eve yine yayan döndüm. Selim evdeydi. Aldığım kitaplara baktı.

"Biliyor musun Baki" dedi "ben bu kitapları çoktan okudum hem de sokakta. Geceleri el ayak çekildiğinde kitap okur ve bundan da çok keyif alırdım inanır mısın? Sağdan soldan topladığım kitapları... Bazen kütüphanelere uğrar iade edilemeyen bozuk kitapları ister, okurdum. İstersen şunları bitirince, kitaplar hakkında konuşuruz."

"Peki, çabucak okumaya bakacağım."

"Üç günlüğüne İstanbul'a gitmem gerek benim Baki."

"Hayırdır?"

"Bazı işler diyelim, sonra anlatırım."

"Tamam, iyi yolculuklar öyleyse, kendine iyi bak."

Selim yattı, ben de elime *Tarih Sümerlilerle Başlar* adlı kitabı alıp balkona çıktım ve okumaya başladım. Üç günde iki kitabı bitirip Selim'le üzerinde konuşmak herhalde zevkli olacaktı.

Salı sabahı İstanbul'a gidiyordu Selim, buna göre cuma akşamı dönecekti. *Tarih Sümerlilerle Başlar*'ı okudum, kafama takılan ilk soru şu oldu: Peki bu adamlar yerden bitmedi değil mi? Bu adamlar Mezopotamya'ya bir yerden gelmiş olmalılar veya Mezopotamya'da yavaş yavaş yazı yazmayı öğrendikleri, okullar açtıkları ve başka deyişle giderek uygarlaştıkları doğru olabilir. Bu da tarihin Sümerlilerle değil ondan evvel başladığını ve ancak yazılı bilgilerin, yazılı mirasların Sümerlilerle başladığı dense daha doğru olur diye düşündüm. *Gılgamış Destanı*'nı da okuduktan sonra bu fikrim daha da kuvvetlendi ve yazılı tarihin Sümerlilerle başladığını ve Sümerlilerden evvel çok uzun bir zaman insanların yaşadığı ve ilk uygarlığa Sümerlilerin vardıkları kanaati daha da yerleşti bende.

9

Cuma akşamı dokuz buçukta havaalanındaydım; uçağın inmesine beş dakika vardı. Oturdum, bir çay ısmarladım ve beklemeye koyuldum. On beş dakika sonra Selim gözüktü. El salladım, gördü, yanıma yaklaştı, "nasılsın?" "Sağ ol" dedim ve öpüştük. Arabanın park edildiği yere kadar yürüdük, elinde yeni bir evrak çantası vardı. Arabada oturduk.

"Nasıldı İstanbul?"

"Hava güzeldi. İstediğim şeyleri daha bitiremedim ama çalışmalar iyi yönde."

"Memnun oldum."

"İstanbul'da bazı iş görüşmeleri yaptım eski tanıdıklarla. Ve gördüm ki çok yaşlanmışlar. Belki onlar da aynı şeyleri benim için düşünmüşlerdir. Sen ne yaptın?"

"Ben mi? İki enteresan kitap okudum."

"Güzel, yarın oturur üzerinde konuşuruz, çok sevdiğim mevzudur. Sen yavaş yavaş tanıyacaksın beni, eğer ben tamamen eski Selim'e dönersem..."

"Keşke! Böyle konuşmalardan çok hoşlandığımı bilmelisin."

"Ben de çok severim entelektüel çatışmaları."

Cumartesi sabahı saat dokuza doğru telefonun zili ile uyandım. Hüseyin idi telefondaki: "Baki Ağabey, Melek'in izini buldular."

"Ya!" diye bağırmışım. "Neredeymiş?"

"İstanbul'da yaşıyor. Bir avukatlık bürosuna ortak, ondan dolayı kolayca bulduk, Baro vasıtası ile listelerin kontrolünden buldular. Şimdi ne yapmamızı istersin?"

"Bana adresini, telefon numarasını ve soyadını söyle."

"Ağabey soyadı evlilik soyadı... Diploması Melek Arıkan, ondan değiştirmemiş galiba."

"Biraz sonra Selim uyanır, onunla konuşurum bu konuyu, sen ne olur bana e-maille sorduklarımı cevapla, para lazımsa hemen hesabına geçirteyim."

"Para mühim değil, acele etme. Ne dedik, evvela doğru olup olmadığını araştıralım, gidelim bakalım, tamamsa öderiz, sen merak etme."

"Peki, Hüseyinciğim, sen bilirsin."

Balkona çıktım, baktım Selim yok, kapısı hâlâ kapalı, hafifçe tıkladım:

"Selim uyandın mı, Selim?" Ses seda yok, Allah Allah, bir daha vurdum,

"Selim!" Birden omzuma bir el yapıştı, ürkmüştüm. Selim elinde kahvesiyle arkamda dikiliyordu.

"Ne biçim ürktün yahu."

"Gel, gel sana çok iyi haberlerim var!"

"Hayırdır?"

"Sıkı dur şimdi; Melek'i bulmuşlar!"

Birden yüzü bembeyaz oldu, kolundan tuttum, sanki bayılacak gibi görünüyordu. Balkona çıkardım, hemen bir bardak su verdim.

"Ciddi misin Baki?"

"Evet" dedim ve sabah Hüseyin'le olan konuşmamızı anlattım.

"Dur bakayım e-mail geldi mi?" Bilgisayarı açtım, e-mail gelmişti, bilgileri bastırdım ve kâğıdı getirdim, Selim'e verdim. Selim kâğıdı eline aldı ve bakakaldı. On-on beş dakika öylece kâğıttan gözlerini ayırmadı. Kim bilir kafasından neler geçiyordu. Suskunluğu beni etkilemişti başta, ama şimdi korkutuyordu.

"Selim" dedim, "Selim?"

"Evet Baki, kusura bakma dalmışım."

"Evet, halinden korktum vallahi."

"Merak etme, bir şeyim yok, yalnız kafamın içinden yirmi sene geçti galiba, zaman aldı ne dersin?"

"Haklısın ne diyebilirim."

"Gel bakalım Baki, şimdi biz, kararlaştırdığımız mevzuya dönelim."

"Ciddi misin?" dedim şaşırarak. Çok önemli bir olay olmuş, Melek bulunmuştu ama Selim benimle kitaplar hakkında konuşmak istediğini söylüyordu. Ya heyecandan konuşmayı erteliyordu ya da Selim gerçekten normal değildi.

"Hayır, yirmi senedir bekleyen bir mevzu biraz daha bekleyebilir. Biraz sakinleşmeye ihtiyacım var. Lütfen bu konuyu açma şimdi. Sonra konuşuruz olur mu?"

"Peki, tamam bence de daha iyi olur, sıcağı sıcağına doğru kararlar alamayız belki," dedim. En doğru karar bu olsa gerekti.

"Tastamam öyle. Şimdi sen iki kitabı da okudun. Bu kitaba göre tarih, Sümerlilerle başlıyor. Oysa benim başka tezim var! Bundan aşağı yukarı dokuz bin sene evvel neolitik insanlar ilk kez Britanya Adalarının İskoçya kıyılarına geldi. O zamanlar Norveç'le İskoçya arasında deniz yoktu ve karadan yürüyerek geçilebilirdi. Britanya Adalarında, herkes bilir, Taş Devri zamanından kalan yapılar vardır. O zaman demek ki bu Adalar Sümerlilerden evvel vardı. Şimdi buraya nokta koyalım ve gel *Gılgamış Destanı*'na dönelim.

Gılgamış, kral olunca ilk işi kendi şehrini surlar içine almak oldu. Bu surları inşa etmek için bilgiler ve işçiler nereden gelmişti? Şimdi dönelim Britanya Adalarına. Bu neolitik insanların adları, 'The Grooved Ware People' idi, bu insanlar taşı işlemesini bilen insanlardı ve kendilerine taştan evler bile yapmışlardı. Bir süre sonra bu insanlar Britanya Adalarından yok oldular; ama on dokuzuncu asırda bunların yapıları Malta'da ve Mısır'da bulundu. Böylelikle onların göç edip dünyaya yayıldığı anlaşılmaya başlandı. Şimdi ben Sümer'deki taş işlerini yapanların bu insanlar olduğunu düşünüyorum. Sümerliler devrinde bu adamlar aniden kavim olarak Mezopotamya'da ortaya çıkarlar. Nasıl olduğu yapıtlarından, taşı çalışma türünden biliniyor. Kocaman kayaları yontarak üst üste koymayı o zamana dek kimse tecrübe etmemişti; ama bunlar Mezopotamya'da aniden meydana çıktı. Onun için ben tarihin, yazılı tarihin Sümerlilerle başladığına inanmaktayım; ondan evvel de tarih vardı; ama yazılı tarih değildi. Okuma yazma Sümerlilerle başladı; tarih değil. Tarih Sümerlilerle başlar dendiği zaman akla bence yazılı tarih gelir. Kil üzerindeki plaketler bugün bile İstanbul'da müzede saklıdır. Ondan evvelki devirlere ait yazılı bir şey bulunamadı daha."

"Senin söylediğin bir faraziyeden ibaret... Bunun ispatını nasıl yapacaksın."

"Benim ispat edecek durumum yok, yalnızca sana aklımdan geçenleri söyledim."

O gün konuşmayı çok fazla uzatmadık. Selim canının sıkkın olduğunu söyleyerek dışarı çıkmak için yanımdan ayrıldı. Ben de bilgisayarın başına geçtim. Kaç saat geçti bilmiyorum, kapı açıldı ve Selim döndü. Bana "Melek'i görmek isteyip istemediğimi bilmiyorum. Sana söyledim, daha evvel bu kadına karşı içimde büyük bir sevgi vardı; ama aynı zamanda nefret de var sanki. Bilmiyorum, belki nefret demek ağır kaçabilir; ama başka bir şey de bulamadım onun yerine. Galiba onunla görüşmeyi oğlu-

ma ulaşmak için kabul edeceğim. Şimdi mühim olan onunla kimin konuşacağı?"

"Bak Selim..."

"Lafımı kesme ne olur, unutacağım söylemek istediklerimi... Ben Melek'in bürosuna gitsem beni çok kötü karşılayabilir. Düşüncem şu, senin avukatın Hüseyin gitsin, Melek'i bulsun ve aramızda bir buluşma için zemin yaratsın. Melek, evet derse buluşma yeri mühim değil."

"Fikir fena değil gibi geliyor bana, bir de Hüseyin ile konuşalım mı bu hususu? Senin avukatın da var istersen, Feridun Bey."

"Boş ver sen, Feridun Bey yaşlı ve ikimizi de tanır. Oysa Hüseyin ne beni tanır ne de Melek'i ve daha uygun düşer onun görüşmesi."

"Bak burasını hiç düşünmemiştim."

Kaldırdım telefonu Hüseyin'i aradım ve yarın için randevulaştık.

"Melek'e yanaşmanın birkaç yolu olabilir, dinle beni bunu beraber düşünelim. Ben şu anda yüksek sesle düşünüyorum: Eğer Melek'e avukat gönderirsek kendisi de avukat olduğuna göre bu gayet resmi bir görüşmeye dönüşmez mi? Melek acaba, 'Selim neden benimle bunca yıl sonra avukatı vasıtası ile temas kurmak istiyor' deyip daha da çekingen davranmaz mı? Bu buluşmanın resmiyetle başlaması halinde arzu ettiğimiz neticeleri alabilir miyiz? Melek, 'oğlum nerede bilmiyorum' derse ne yaparız o zaman, mahkeme kararı ile mi konuşturacağız onu?

"Evet, Baki, sanırım haklısın. Eğer Hüseyin gidip, 'Melek Hanım ben Selim Bey'in avukatı sıfatı ile size geliyorum' diye konuşmaya başlarsa tabii ki karşı tarafın tedirgin olması normaldir. Ama mesela 'Melek Hanım, ben buraya sizi ilgilendiren hususî bir meseleyi görüşmeye geldim. Şu anda konuşmamızın hiçbir resmî yönü yoktur, bunu da avukat olduğumuz için söylüyorum, yani ben arkadaşça geldim' diye başlarsa?..."

"Bilmem, Melek'i tanıyan sensin."

"Evet, ben tanırdım, şimdi tanır mıyım bilmiyorum. Aradan geçen bunca seneye rağmen... Eğer benim ona kimliğim hakkında yalan söyleyebileceğimi düşünecek kadar kafası çalışmıyorsa, Hüseyin'in onunla neden arkadaşça görüşmek istediğini düşünecektir. Bence bu şık o kadar iyi değil; ama yarın Hüseyin ile bunu görüşüp onun da fikrini alalım. Başka şık?"

"Ben gideyim ona, senin arkadaşın olduğumu söyleyeyim ve onu seninle buluşturmak istediğimi ve senin bundan haberin olmadığını söyleyeyim, bunu da ben, büyük bir riske girerek yapacağımı anlatayım."

"Ne riski Baki?"

"Seninle arkadaşlığımın bozulabilmesi riski..."

"Ha!!! Ha ha, anladım..."

"Anne ile baba buluşursa oğulları Sergen'in babasını tanıma fırsatı bulabileceğini ve bunun Sergen'i de memnun edeceğini bildiğim için buraya geldiğimi söyleyeyim. 'Beni nasıl buldunuz' gibi soruyla karşılaşırsam konuşma açılmış olacak ve resmi hiçbir şey olmadığı için belki de bir kahveye veya bir pastaneye gitme önerisinde bulunurum ve daha sıcak bir ortamda konuşuruz! Üçüncü şık da var! O da şu, kalkarsın beraber gideriz bürosuna, beraberce gireriz konuya."

"Hadi be sen de, deli misin?"

" Neden deli olayım. Bence siz ikiniz yeteri kadar deli değil misiniz zaten?"

"Evet, vallahi haklısın, yeter derecede deliyiz. Yok, birimiz Sabetaycıymış, yok öbürümüz kendine ceza vermiş, deliyiz deli."

"Şimdi gel bir karara bağlayalım konuyu."

"Vallahi sen gitsen daha iyi olacak, hem dediğin gibi gayrı resmî olur, onun iznini evvela alman lazım çünkü kadınlara hürmet... Sen de bilirsin bu işleri Baki."

"Nereden bileyim be Selim, bilseydim bu ev kadın, kızla dolup taşardı."

"Hadi, boş konuşma, kitaplarında bol bol atıyorsun. Hakikate gelince..."

"Peki, ama her şeye rağmen Hüseyin'e gideceğiz. Hep beraber karar verelim, bir kere randevu aldık, gitmezsek ayıp olur."

"Tabii ki gideceğiz."

"Peki, İstanbul'a ne zaman gitmeyi düşünürsün?"

"Evvela şu telefon numarasını alalım, bir de adresi tam olarak verecek Hüseyin, onu da alalım. Atlarım arabaya, Bandırma'dan feribotla geçerim İstanbul'a."

"Yok, daha neler, atlarsın uçağa gidersin. Vaziyete göre iki-üç gün kalır, sonra dönersin. Biletini de ben alırım Business ki açık bilet olsun, ne zaman istersen dönebilesin. Yalnız başına araba ile gitmeni kabul edemem."

"Ok, neden olmasın?..."

Selim odasına gitti. Ben de bilgisayarımın başına döndüm. Çeşitli isimler geliyor aklıma kitaba verilecek. *Melek ile Selim*... Yo, çok banal isim. *Kayıp Üçgen*... *'Alsancak'ın Sevimli Berduşu Selim'in Öyküsü'*... Yarım saattir bilgisayar önündeyim aklıma yatan bir isim bulamadım. Neyse daha sonra kendiliğinden oluşur isim. Hadi bırak şimdi, çok yorgun kafan. Git istirahat et.

Sabah Selim'le Hüseyin'in yazıhanesine gittik. Yazıhane sade ve güzel döşenmişti, misafir koltuklarına oturduk ve Hüseyin ile görüşmemiz başladı.

"Bildiğiniz gibi Melek Hanım'ın izini bulduk, nerede olduğunu biliyoruz artık" diye söze başladı Hüseyin. "Şimdi Sergen'i aramaya devam edelim mi, yoksa Melek Hanım'ın bulunmuş olması diğerinin aranmasını gereksiz kıldı mı? Hiç olmazsa onunla konuşulana dek?"

"Bence şu anda başka araştırma yapmasak? Melek ile konuştuktan sonra, eğer Melek, ben oğlumun nerede olduğunu bilmi-

yorum derse o zaman devam ederiz. Şimdi bizim, sizden bir akıl danışmamız lazım."

"Buyurun Selim Bey."

"Durum şöyle: Melek ile kim buluşacak; ben, Baki, siz? Dün gece Baki ile bu hususta epey zaman konuştuk ve bizim düşüncemiz şu durumda noktalandı, Baki gitsin ve herhangi bir dava için görüşmek istediğini söylesin. Bir iki buluşmadan sonra nasılsa aralarında bir avukat ve müvekkil samimiyeti oluşur. Yavaş yavaş İzmir'den ve Alsancak'daki Selim'den bahseder. Ve o zaman Melek'ten gelecek tepkiye göre hareket edilir."

"Eğer ben gidersem vekiliniz olarak iş tamamen resmiyete döner ve hissi bir olayda bir vekilin, yani avukatın bu meseleye faydadan çok zararı dokunabilir. Fakat neden siz ve Baki önceden randevu alıp birlikte gitmiyorsunuz? Melek Hanım'ın tepkisi ne olabilir ki? Ya kabul eder ya da kovar, yani yüzde elli şans var. Eğer Baki'nin bir dava hakkında görüşmek istemesinin eninde sonunda onu kandırıp Selim hakkında merakını sorgulamak için yapılan bir oyun olduğunu sezerse, bunu kendi aklına hakaret olarak saymaz mı? Sayarsa ne olur o zaman?"

"Bak bunu düşünmemiştik Hüseyin."

"Evet, bu hususu düşünmedik."

"Bak Selim Bey, ben İstanbul'da Baki'nin bazı arazi davalarına bakıyorum. Baki gidip, ona vereceğim bir dosyayı götürsün ve bu dosya hakkında fikirlerini istesin. O zaman hakikaten istişarenin boş olmadığı apaçık meydanda olur," dedi Hüseyin.

"Evet, Baki'nin İzmirli olması ve Alsancak'da, Mustabey'de oturması ayrıca kendisinin de evli iken İzmir'de Gül Sokak'ta oturmuş olması, onları bir anda eski komşu yapar ve hatıralar canlanabilir. İşte o zaman Baki benden bahseder, yirmi senedir evsiz barksız bir insanın nasıl hayata döndüğünü ve berduş hayatını bıraktığını anlatır; ama acele etmemek lazım bence."

"Tabii ki, vereceğim dosyada zaten istese de istemese de bir-iki görüşe ihtiyacı olacaktır."

"Çok teşekkür ederim Hüseyin Bey, verdiğiniz bu fikri Baki ile evde konuşalım ve karara varıp yola çıkalım."

"Öyleyse şu anda kararımız, Sergen'in aranmasını durdurmak ve kısa zamanda tekrar görüşmek değil mi?"

"Evet, en kısa zamanda, karara varmış olarak döneceğiz. Borcumu ödemek isterim Hüseyin Bey."

"Acelesi yok, ben size faturamı yollarım. Teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim, inanılmayacak sürede sonuç elde ettiğiniz için."

Kalktık, "Hüseyin seni iyi gördüm..." dedim. Başarının mutluluğu yüzüne yansımıştı.

En kısa zamanda bir rakı gecesi yapmaya karar verdik.

Konak'ta idik, yürüyerek ikinci kordona doğru yollandık. Selim'i bir de en iyi arkadaşımla tanıştırayım.

859. Sokak'a girdik ve Sarper'in kitabevine doğru yola koyulduk. Sarper aşağıdaydı, bizi gördü, hemen geldi:

"Baki Ağabey hoş geldin," kucaklaştık.

"Sarper, bu sana bahsettiğim arkadaşım Selim..."

"Vay, Selim Bey hoş geldiniz! Sizi tanımak bana mutluluk verdi."

"Sağ olun, aynen bana da öyle."

"Gelin birer çay içelim."

"Yok, Sarper geçiyorduk, Hüseyin'den geliyoruz, işimiz çok. Hüseyin ile konuştuk bir akşam dördümüz altı şişe rakı devireceğiz. Ha ha ha..."

Yayan eve doğru yürüdük. Akşamüstü idi, saat altıyı biraz geçiyordu ve yürümek için ideal bir hava idi, bahar havası İzmir'de harikadır. Atatürk Meydanı'na geldiğimizde Birinci Kordon'a çıkıp deniz havası ala ala yürüdük.

"Ne dersin Baki, Hüseyin'in verdiği fikir bence gayet enteresan, değil mi?"

"Evet, ama bunun artı ve eksilerini düşünelim."

"Parasal bakımdan hiçbir şey düşünme. Melek'e ödeyeceğin danışmanlık ücretleri ve senin İstanbul'daki masrafların hepsi bana ait."

"Yahu bundan bahseden var mı be Selim! Ben hissi bakımdan bu işi masaya yatıralım diyorum."

"Tabii ki... Gel şöyle düşünelim, bunu münazara şekline sokalım, sen karşı çık, ben taraf tutayım, ne dersin?"

"Enteresan, hatta güzel bir oyun olur derim."

"Kim başlasın?"

"Sen başla Selim, çünkü sen evet diyen tarafsın."

"Hüseyin'in planına göre senin Melek'e yanaşma şeklin gayet profesyonel bir temele dayanıyor. Elinde dosya, onunla istişareye gidiyorsun."

"Evet ama Selim, benim elimdeki dosya emlak dosyası Melek'in ne tür davalara baktığını ise henüz bilmiyoruz. Ben ona vardığımda kendisi emlak işleri ile uğraşmıyorsa bu iş başlamadan biter."

"Bak bu doğru, o zaman yapılacak ilk iş Melek'in ne avukatı olduğunu öğrenmek, ondan sonra konuşmaya devam etmek; çünkü şu anda dediğin gibi emlakçi avukat değilse nefes tüketmemiz boşuna."

"Dur şimdi..." Cep telefonu ile Hüseyin'i aradım. "Selam... Dinle; şöyle düşündük, Melek emlak işlerine bakan avukat değilse iş başlamadan yatar."

"Haklısınız ama aşkolsun. Teessüf ederim sizlere..."

"Hayda! Ne yaptık yine?"

"Benim bunu düşünemediğimi mi zannediyorsun? Melek emlak işlerine ve boşanma işlerine bakıyor. Hadi siz kafa patlat-

maya devam, eninde sonunda rakıları bana bedava içireceksiniz."

"Peki, peki, affedersin," diyerek kapattım telefonu. Seviyorum bu çocuğu. Akıllı, çalışkan ve aynı derecede de samimi. Selim'e anlattım konuşmayı. Ve Hüseyin'den yediğim fırçayı...

"Baki, vallahi hak ettik fırçayı. Nasıl düşünmedik. Avukat bütün bu fikirleri vermeden her şeyi kontrol etmiş olması lazım."

"Şimdi nerede kalmıştık?"

"Evet, mademki Melek emlak işleri ile meşgul oluyor, o zaman ilk problem bence çözüldü demektir. Dur Selim bir dakika 'neden beni seçtin ve adımı nereden öğrendin?' sorusuna cevap bulmamız lazım. Bunun için yine dedektifi kullanalım; girdiği ve kazandığı birkaç dava adı versin ki onlara dayanarak kendisini aradığımı söylersem ilk şüpheler, varsa tabii, bertaraf olur. Hatta 'bizimkinin davasını harika bir şekilde kazandınız ve dolayısı ile bunu duyduğum için size geldim' derim. Tamam, doğru, hadi yine ara Hüseyin'i..."

Hüseyin'den Melek'in kazandığı son üç davayı adları, kime karşı açıldığını ve davanın nasıl kazanıldığını öğrendim. Bir de onu her arayışımın bir yemeğe karşılık geldiğini! Bu da şunu gösteriyor ki ben, iflasın eşiğindeyim.

Hem yürüyor, hem de aynı şeyleri defalarca tekrarlayıp duruyorduk. Konumuz sadece Melek'le benim görüşmem ve tabii olayı yüzüme gözüme bulaştırmamam. Aslında biraz heyecanlıyım. Olayı berbat etmekten de korkuyorum. Ama girmiştik bir işe.

"Okey, diyelim ki ilk buluşma başarılı geçecek. Peki Melek'le sen nasıl samimiyet kuracaksın?"

"Asılırım!"

"Tabii, Ben de seni keserim."

"Şaka yahu."

"Tamam, o zaman ilk bölümde anlaştık mı?"

"Evet, ilk bölümde anlaştık."

Bir de baktık ki sokağımıza girmişiz bile. Marketten biraz peynir, hurma zeytin, biraz da pastırma, bir ekmek bir ufak rakı, manavdan da yarım kilo domates ve salatalık alıp eve çıktık. Balkonda bir çilingir sofrası kurduk ve konuşmaya, daha keyifli bir ortam yaratarak devam ettik.

"Ben İstanbul'a gidip geleceğim, orada kalmama sebep yok, ta ki İzmir hakkında konuşmalar başlayana dek ve senin adın işin içine girene dek... Adını duyunca yüzündeki ifadeden inşallah hislerini anlarım. Bana müspet sinyaller verirse İstanbul'da kalacağım ve onu yemeğe davet edeceğim," dedim Selim'e. Umarım her şey yolunda gider. Bu kadar uğraştığımıza ve kafa patlattığımıza değer.

"Eğer, dediğim gibi müspet enerji alırsam, yemekte senden yavaş yavaş bahsedeceğim, yani tanıdığımız yersiz yurtsuz Selim'in hayata birden nasıl geri döndüğünü anlatacağım. Bir alay soru soracaktır ve ben, 'vallahi neden bu kadar ilgilendin anlamadım Melek' diyeceğim. İşte püf nokta burada vereceği cevapta. Bu da kanındaki alkol miktarına bakar."

"Bu işi düşünceden hayata geçirelim artık.

"Yarın Hüseyin'e telefon edip her şeyi hazırlamasını isteyeceğim. Her şey elimizde olunca yani bütün evraklar, Melek Hanım'a telefon edip randevu isteyeceğim ve İstanbul'a ona göre uçacağım. Tamam mı?"

"Anlaştık, tamam."

Arada ufak rakı şişesini bitirmiştik, masada birkaç hurma ve zeytinden başka bir şey kalmamıştı. Patlayacak gibi idik, kalktım çay yapıp getirdim, çayını bile bitirmeden, oturduğu yerde uyudu Selim.

10

Gözümü açtığım an Yeşim geldi aklıma. Keşke ben de onun nerede olduğunu bilebilseydim. Yıllardır içimde yaşattığım kadın... Beni hayatından silkeleyen kadın...

Ben Yeşim'i kırk yaşımdayken tanıdım, bugün yaşım altmış. Dile kolay, Tanrım, tam yirmi yıl! Selim gibi... Gideyim, güzel bir duş alayım, tıraş olayım, belki kendime gelirim. Selim'i uyandırmadan sessizce kalktım ve duşa gittim, çivi gibi su insanı zinde yapar, bir de tıraş oldum, odama döndüm, yatağa uzandım. Kendimi iyi hissetmiyordum, başım dönüyordu. "Rakıdandır, birazdan geçer." Selim'in banyoya girdiğini duydum. "Biraz daha uzanayım, o banyodan çıkınca kalkarım," dedim kendi kendime, yattığım yerden. İki ağrı kesici hap yuttum, belki baş ağrımı geçirir düşüncesiyle. Balkona gitmek için kalktım Selim'i balkonda oturur buldum.

"Uyandın mı Baki?"

"Vallahi amma uyumuşum."

"Gel otur bakalım. Yüzün bembeyaz, neyin var?"

"Bilmem, başım döndü biraz."

"Tansiyonunu ölçtün mü?"

"Yo..."

"Yarın bir tansiyon ölçme cihazı alıp getireceğim, bulunsun evde."

"Haklısın, evde bulunmalı."

O esnada Hüseyin aradı. İki gün sonra İstanbul'a gedeceğini ve istersem birlikte gidebileceğimizi söyledi. Benim için de bu çok iyi olacaktı. Yalnız yapılan yolculuklar sıkardı beni. Hele gidilecek yol uzunsa... Benim arabam ile gitmeye karar verdik.

"Ok... O zaman çarşamba sabahı erkenden çıkalım, Bandırma'da arabayı bırakır feribota bineriz," dedim Hüseyin'e.

Çarşamba günü yedide buluşmak için sözleştik. Arabayla gideceğimiz için yolda epey zamanımız olacaktı konuşacak.

"Yorulmayacak mısın? Yol çok uzun," diye sordu Selim, ben telefonu kapatınca.

"Yok, ben İstanbul'a hep araba ile giderim, çok kolay. Bandırma ne ki buradan, ondan sonrası zaten feribot, otursun paşa paşa."

"Ok... Şu parayı almanı istiyorum."

"Ne bu?"

"Al şu parayı, benim için gidiyorsun, masraflarının benim olması normal değil mi?"

"Ama?"

"Aması maması yok, uzatma işte." Aldım, verdiği tomarı cebime koydum. Biliyorum ki onunla tartışmaya girmek boşa kürek çekmek olacaktı benim için.

"İstanbul'da olacağın zaman Melek'e istişare ücretin için para yetmezse telefon et, yarım saat sonra para eline geçer," dedi Selim ayağa kalktığında.

"Peki..."

"Anlaştığımız gibi hareket edeceksin, şimdi Divan Otel'e telefon edip iki gecelik yer ayırt kendine." Telefon edip yer ayırttım.

Sonra da Melek'ten çarşamba akşamüzeri için randevu istemek için telefonu aldım elime.

"Ben salona gidiyorum, sen konuş," diyerek salondan çıktı Selim. Melek'in telefondan gelecek sesini duymamak için kaçtı bence. Ben de olsam, o Yeşim ile konuşacak olsa durmaz, kaçardım. Numarayı çevirdim, sekreter çıktı.

"Günaydın, hukuk bürosu nasıl yardımcı olabilirim efendim?"

"Melek Hanım'ı rica edeceğim."

"Tabii, kim diyeyim?"

"Tanışmıyoruz, adım Baki."

"Hemen efendim." Bekledim biraz ve güzel bir ses...

"Buyurun Baki Bey. Günaydın, ben Avukat Melek..."

"Günaydın Melek Hanım, ben çarşamba günü öğleden sonrası için sizden bir randevu rica edecektim. Elimde bir dosya var, emlak işi ile ilgili, sizden yardımınızı isteyecektim."

"Tabii efendim, bir bakayım, çarşamba öğleden sonra dediniz. Saat 17.30 olabilir mi?."

"Tamam, efendim, ben zaten öğlene doğru varacağım İstanbul'a. İzmir'den geliyorum da."

"İzmir'den mi, ne güzel şehir, bir zamanlar ben de İzmirliydim."

"Aa, ne güzel. Çarşamba 17.30'da."

"Adresimi biliyorsunuz."

"Evet, Nişantaşı'nda, Halide Apartmanı, değil mi?"

"Evet, çarşambaya görüşürüz, güle güle."

"Allaha ısmarladık."

"Seliiim, gelebilirsin öcü gitti." Geldi, gülüyordu.

"Neden öcü?"

"Neden kaçtın Selim, alt tarafı bir telefon konuşması... Ben de Yeşim'i mi arasam acaba, şimdi nerede, ne yapar?"

"Sen bilirsin."

"Off, yara deşmekten başka bir şeye yaramaz bu biliyorum."

"Tekrar ediyorum; sen bilirsin Baki."

"Başka bir şey söylemesini bilmezsin sen zaten değil mi?"

"Sen bilirsin. Ne diyebilirim ki?"

Selim'in yüzüne baktım ve bastık kahkahayı. Gayet iyi anlaşıyoruz, vallahi sanki yirmi senelik dost gibiyiz.

11

Salı sabahı berbere gittim, eve döndüğümde Selim hazırdı, ufak bir çanta alıp içine temiz çamaşır ve çorap koyup yola çıktık. Konak'a gidip Kemeraltı'na girip Beyler Sokağına saptık ve hamama vardık. Verdikleri odada soyunduk, peştamalları koyduk üzerimize ve içeri girdik, nasıl sıcak! Ortada göbek taşının üstüne yatıp ve terlemeye koyulduk. Sonra tellak geldi ve sırtımızdan başlayıp bütün vücudumuzu ovdu. Ondan sonra çeşme başına geçtik, liflerle bir güzel sabunladılar bizi. Tertemiz olduk. Benim yine başım dönüyordu. Bu ara ne oluyor bana böyle? Önce rakı, şimdi de sıcak. Hamamda olur böyle şeyler; ama İstanbul'dan döndükten sonra, doktora gideceğim.

"Selim, çıkalım mı?"

"Tamam, ben giyiniyorum."

"Tamam, ben de..."

Giyindim, bahşiş dağıttık sırada bekleyen tellaklara ve kirli çamaşırımızla dolu olan çantayı alıp sokağa çıktık. Dışarıda serin bir mayıs havası vardı. Mayıs, benim en sevdiğim ay... 20 Mayıs doğumluyum ben. Yeşim ise 26 Mayıs. Beş gün sonra benim, altıncı gün de Yeşimimin yaş günü.

"20 Mayıs benim doğum günüm ve Yeşim'inki de 26 Mayıs'ta," derken sesli olarak düşünüyordum aslında.

"Vallahi, ne tesadüf! İkiniz de ikizler burcundansınız. Bu burçtaki kadınlarla erkekler birbirleri ile anlaşamaz derler."

"Ben inanmam böyle şeylere, ne de burçlara."

"İster inan, ister inanma ama böyle derler."

"Hadi gel Sarper'in orada çok iyi bir dönerci var, orada yemek yiyelim." Yürüdük, on dakika sonra oradaydık. Sarper'e baktım, yoktu, bankalara gitmiş. Yazık, neyse...

Yemekten sonra yine yayan eve doğru yola çıktık, bu sefer hep kıyıdan gitmeye karar verdik. Eski İzmir Limanı'nın önünden geçmek çok hoş oluyor. Pasaport İskelesi'ne varınca bu sefer tam denizin kenarından yürümeye başladık. İyi gelmişti bu yürüyüş yemek sonrası.

"Gel Baki bir pastaneye gidelim, biraz oturup hava alalım, hem de gelen geçenleri seyrederiz, ne dersin?"

"Tamam." Mustabey'de Bonjour'a vardık, dışarıda oturduk. Kalabalıktı etraf, güzel giyinmiş kadınlar, genç kızlar, modern erkekler... Cıvıl cıvıldı herkes. Ben sütsüz ve şekersiz bir Neskafe istedim, bir de Piramit pasta. Selim kendine bir Irish Tea ısmarladı ve yanına çerez. Oturup etrafı seyretmeye koyulduk. Panayır gibi kalabalık, meydanda devamlı volta atanlar, kıyafetlerini sergileyen kızlar...

"Velhasıl Selim, tiyatro gibi değil mi?"

"Baki, ben bu piyesi yirmi senedir aynı yerden seyrediyorum, şimdi birinci kata çıktım, ha ha ha..." Doğru ya, koltuk birinci kat oluyordu Selim için.

Karşıdan arkadaşım Alber'in geldiğini gördüm. Çağırdım, gülümseyerek geldi, yanımıza oturdu.

"Nasılsınız Selim Bey, sen Bakiciğim?"

"Vallahi iyiyiz Alber be, ne olsun, Selim'le şöyle bir göz banyosu yapalım dedik."

"Güzel, ben de bayılırım."

"Ama bizim hakkımız daha çok, çünkü biz şimdi Beyler Hamam'ından geliyoruz."

"İnsan haber verir yahu," dedi şakayla karışık.

"Ne içersin?

"Bir çay alayım."

"Nasılsınız Selim Bey?"

"Sağ olun Alber Bey, iyiyim. Arkadaşınız Baki sayesinde hayata geri döndüm. Şimdi şöyle bir durum vaki oluyor Alber Bey!"

"Nasıl yani?"

" Beni kurtaran Baki ve bana yeniden hayat veren..."

"Estağfurullah, öyle deme," dedim. Böyle övgülere hiç alışık değilimdir.

"Dur, bırak anlatayım Alber Bey'e, bana hak vermezse susarım," diye devam etti Selim. "Bana yeniden hayat verdiğine göre babam sayılmaz mı?"

"Evet, tabii ki babanız sayılır," dedi Alber.

"O zaman söyleyin beni beslesin. Ha ha ha!!!" Üçümüz de bastık kahkahayı.

"Bin yaşayın Selim Bey vallahi," dedi Alber, "çok yaşayın..."

"Zaten evine bedavadan çöreklendim, ama o memnun, beni yazacak ya."

"Selim, başımın üstünde yerin var. Ben birlikte olmaktan son derece memnunum gerçekten."

"Biliyorum canım, biraz gülelim istedim."

12

Çarşamba sabahı anlaştığımız gibi yedide, Hüseyin'i Alsancak Vapur İskelesi'nden aldım, çantasını bagaja koydum, elbisesini askı ile arka yan pencereye astık, benimki de öbür pencerede idi.

"Hadi Baki Ağabey, koy bakalım bir güzel CD de keyfimiz yerine gelsin," dedi Hüseyin oturur oturmaz.

"Bak CD'ler gözde, çanta içinde aç, beğendiğini koy. Benim CD değiştiricisinde yalnız klasik müzik var." Jacques Brel'in CD'sini koydu.

"İstikamet Bandırma, yolda feribot bileti de alacağız, feribot saat birde, acelemiz yok, gaza basmaya da gerek yok, doksan normal, erken bile varacağız."

"Hadi bakalım Hüseyin, çöz bakalım dilini."

"Dur Ağabey uyanayım, daha saat yedi buçuk."

"Kahvaltı ettin mi?"

"Hayır."

"Bak şurada termos var, içinde demli çay, torbada dört tane gevrek ile kaşar peyniri... Bana da bir gevrek ver, ben de yiyeyim bari."

"Çay?"

"Nasıl içerim kullanırken?"

"Basit, dur şurada kenarda, yeriz öyle devam ederiz."

"Allah Allah benim aklıma gelmez böyle şey arabaya bindin mi son duraktan evvel araba durur mu ki?" Dediğini yaptım. Gevrek, kaşar, çay... Yok bundan iyisi kahvaltı için.

Manisa'yı geçtikten sonra Hüseyin'in dili açıldı şükür!

"Belediye senin arazini imara açtı arazinin dörtte biri senin. Dolayısıyla sana cadde üzerindeki parsellerden dörtte birini verdi. Aradan yıllar geçti senden ses seda çıkmayınca yeni imar planı yaptı ve senin cadde üzerindeki yerlerini iptal etti, buna karşılık sokak içindeki yerleri artırdı. Aradan yine yıllar geçti senden yine ses seda yok bu arada imar affı kanunu çıktı, belediye tekrar plan tadilatına gitti. Cadde üzerinde zaten yerin kalmamıştı, sokak içindeki yerlerini bedele dönüştürüp başka şahıslara sattı veya dağıttı. Rayici 50 bin dolar olan parselin için gidip, 8 dolar ipotek bedelini alıp afiyetle yiyebilirsin. Belediye avukatları 10 yıllık zaman aşımı gitti diyor ama anayasa mahkemesi Avrupa İnsan Hakları sözleşmesine ek protokole de yollama yaparak kamulaştırma kanunundaki zaman aşımındaki maddeyi iptal etti. Bu karardan sonra Yargıtay da görüşünü değiştirdi.

"Bu bir nevi gasp be!"

"Kullanma böyle kelimeleri, düşün; ama kullanma.

Belediyenin avukatları müruru zaman üzerinde oynuyor. Cevabım var. Danıştay gayrimenkul üzerinde ortak pazara giriş paketinin içinde olan bu konuyu şöyle çözdü: Emlak için müruru zaman yoktur. Şimdi bu karar çok yeni, üç gün veya dört günlük ve senin bilmene imkân yok. Ver dosyayı tetkik etsin, cevabı mühim değil, nasılsa kazanılmış bir dava benim için; ama onun haberi yoksa daha veya varsa bile seni nasıl yönlendireceği mühim değil, mühim olan karşılıklı oturup laf açmanız, değil mi?"

"Evet, doğru."

"Dosya çantamda, hepsi fotokopi tabii, aslı yazıhanemde..."

"Anladım."

"Sana da kolay gelsin. Bakalım görelim seni, Melek ile arkadaş olabilecek misin?"

"İdare ederim, hallederiz."

"Hadi bakalım."

Balıkesir'den Bandırma yoluna saptık, trafik azdı ve paşa paşa gidiyorduk. Bilet satış gişesinin önünde durduk, Hüseyin inip vapur bileti aldı, ben de oradaki araba temizleyicisine arabanın camlarını yıkattım. Haşarat ölüsü doluydu ön cam. Bandırma'ya saat 12.30'da vardık, arabayı parka bıraktım. Eşyalarımızı alıp vapura bindik. Üst kattaki yerlerimize oturduk ve öğle yemeği ısmarladık kendimize. Vapur oldukça doluydu. Ben İstanbul'a park yeri yüzünden araba ile gitmeyi sevmem, orada taksi ile ulaşım daha kolay olur.

Dosyayı aldım ve bana anlattıklarını tekrarladım Hüseyin'e. "Sen ne zaman döneceksin Hüseyin?"

"İki gün sonra..."

"Telefonlaşalım, kalmak mecburiyetinde değilsem beraber döneriz."

"Tamam." Vapur yanaştı, indik ve ayrıldık. Ben taksiye atlayıp otel yönüne Hüseyin ise ters istikamete doğru yol aldık.

13

Melek'le tanışma

Randevuya daha bir saat vardı; ama ben artık odamda kapalı kalmaktan sıkılmıştım. Takım elbisemi giyip kravatımı taktım, aynada kendime baktım. Hımm... İyi görünüyordum, gülümsedim kendi kendime, narsist sen de... Otelden çıktım ve yayan olarak Nişantaşı'na doğru yol aldım. Nişantaşı'na vardığımda Teşvikiye Caddesi'ne saptım ve aşağıya doğru yürümeye başladım. Karakolu geçtikten sonra Halide Apartmanı'nı gördüm, baktım randevuya beş dakika kalmış, zile bastım, interkomda kim olduğumu söyledim, kapı açıldı ve içeri girdim. Apartman kapısının eşiğinden girdiğimde birden heyecanlandığımı fark ettim. Neyse, asansöre binip üçüncü kattaki daireye çıktım. Dring... Kapı açıldı, içeriye girdim, karşımda güzel bir büro ve karşıda, bankoda oturan genç ve güzel bir kadın vardı. Kadına yaklaştım.

"Günaydın, ben Baki, Melek Hanım'la randevum vardı."

"Evet, efendim, bir saniye haber vereyim oturmaz mısınız lütfen."

"Tabii, teşekkürler." Güzel bir bekleme salonuydu burası; gayet zevkli döşenmiş; duvarda yağlı boya tablolar, yerler tahta

parke, ortada da şık, ince bir Konya halısı vardı. Ben bunları incelerken sekreter hanım, "Buyurun Baki Bey, Melek Hanım şimdi sizi kabul edecek."

"Teşekkürler..."

"Sağdaki ilk kapı efendim." Kapıyı tıkladım ve açtım. Karşımda gayet şık, üzerinde mavi ile gri karışımı bir tayyör giymiş oldukça hoş bir hanım vardı, ben içeri girince ayağa kalkmıştı.

"Buyurun Baki Bey" diyerek yanıma yaklaştı, elini uzattı.

"Ben Melek..." dedi "Ayrıca sizi de tanıyorum. Her ne kadar tüm kitaplarınızı okumamış olsam da."

"Çok teşekkür ederim. İsminiz size çok yakışmış."

"Ah, çok teşekkür ederim Baki Bey. Buyurun, oturun lütfen." Kendisi de teak ağacından olduğunu sandığım, masif masasının arkasına geçti, oturdu.

Bütün ofis zevkle döşenmiş, kadın elinin deydiği belli olan türdendi. Bir duvarda boydan boya kütüphane, yerde ise çok güzel bir Hereke halısı vardı.

"Melek Hanım, yazıhaneniz size yakışan bir yermiş."

"Yazmak kadar iltifat konusunda da başarılısınız galiba Baki Bey."

"İltifat değil, hakikat efendim."

"Buyurun Baki Bey, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Dosyayı çantamdan çıkardım, masaya koydum ve:

"Dosyayı tetkik etmeden evvel size, isterseniz dosyanın neyle ilgili olduğunu, bildiğim kadar izah edeyim. Bu bir emlak davası dosyasıdır ve belediye aleyhine açılmıştır. Bütün detayları dosyada bulacaksınız. Avukatımdan da yazılı kabul mektubum var, adınıza düzenlenmiş tabii..."

"Tamam, anladım. Beni nasıl buldunuz?"

"Vallahi Melek Hanım çok güzelsiniz."

"Anlamadım?"

"Sizi nasıl bulduğumu sordunuz ve ben de sizi çok güzel bulduğumu söyledim."

Gülümsedi ve: "Siz hep böyle misiniz?" diye sordu.

"Biz İzmirliler neşeli insanlarızdır, iklimden olsa gerek, sıcak ve sevimliyizdir, "dedim muzip bir tavırla.

"Ah, siz İzmirliydiniz, evet. Bir zamanlar ben de İzmir'de oturdum, Göztepe semtinde."

"Ben de Mustabeyliyim, 1386 Sokak ile Gül Sokak köşesinde otururum."

"İzmir'de hem tatlı hem acı hatıralarım vardır benim de."

"Aman Baki kaçırma fırsatı, gözünü dört aç" dedim kendi kendime.

"Her insanın öyle değil midir, bütün hatıralar tatlı olmaz ki ama Melek Hanım, derler ki, 'dünyanın bütün serveti hatıra, satın alamaz'."

"Çok doğru Baki Bey... Ben bir zamanlar İzmir'de evli idim."

"Şimdi evli değil misiniz?"

"Hayır, ya siz?"

"Ben ezelden beri bekâr yaşadım, bekâr yaşarım... Madem ki hemşehriyiz, eğer küstahlık olarak değerlendirmezseniz beraber bir akşam yemeği yiyelim mi?"

Melek bir yandan beni yanıtlıyor bir yandan da dosyamı gözden geçiyordu.

"İyi olur vallahi, bu akşam uygunum, buradan çıkıp gideriz."

"Çok güzel, masa başında konuşmak resmiyeti ortadan kaldırır ve böylece bütün sormak istediklerinize daha kolay yanıt verebilirim."

"Tamamdır. Bakın ben bu dosyayı bir saat kadar okuyacağım, saat sekizde buluşalım mı?"

"Çok güzel, sizi nereden alayım?"

"Buradan... Benim aynı zamanda evim burası."

"Ah, çok güzel, harika... İşten eve, evden işe vasıta lazım değil."

İkimiz de güldük. "Tamam, o zaman, görüşmek üzere Melek Hanım..."

"Melek derseniz sevinirim..."

"Peki öyleyse, sen de Baki de, tamam mı? Sekizde buradayım."

Ofisten çıktığımda saat altı çeyrek civarında idi. Ee, ne yapayım ben şimdi bir saat kırk beş dakika? En iyisi otele döneyim. Atladım bir taksiye ve döndüm. Odama çıkıp Selim'i aradım.

"Selim"

"Telefonunu bekliyordum, evden çıkmadım," dedi heyecanlı bir ses tonuyla.

"Ben şimdi Melek'le toplantıdan geliyorum ve bu akşam saat sekizde beraber yemeğe çıkacağız. Dinle, şimdi dosyayı tetkik ediyor ve detayları akşama yemekte konuşacağız."

"Yahu Baki, adamı deli etme, bana ne bunlardan, bana Melek'i anlat, tarif et."

"Oh, haklısın ya. Karşımda gri mavi renkte bir tayyör giymiş, kumral saçlı, güzel bir kadın vardı. Yaşını söyleyemeyeceğim bir kadın... Zarif, güzel vücutlu, hareketleri, konuşması hoş ve sesi de güzel bir kadın."

"Melek pek değişmemiş demek."

"Eskisini bilmediğimden bir fikir yürütemem bu hususta; ama gayet açık sözlü ve modern bir kadın. Yemeğe davetimi küstahlık olarak almayıp gayet normal karşıladı. Bunu bir iş yemeği olarak kabul etti."

"Dönünce beni ara ve olanları anlat lütfen, beni meraktan çıldırtma burada!"

"Tamam, merak etme."

Saat sekizde tam aşağıdan kapının ziline bastım. Intercomdan: "Baki?"

"Evet..."

"İniyorum."

Kapı açıldığında gayet şık; beyaz gömlek, leylak rengi pantolon ve ceket giymiş olarak çıktı karşıma.

"Merhaba Melek..."

"Tekrar merhaba, nereye gidelim dersin?"

"Ben bilmem, sen söyle, bu şehri sen bilirsin."

"Gel buradan aşağıya doğru yürüyelim, Swiss Hotel'e gidelim; hem güzel bir mutfağı vardır, hem de oturup rahat rahat konuşabileceğimiz bir ortamı."

"Your wishes are my command!" (arzunuz benim için emirdir) dedim.

"Ha ha ha, güzel!"

Güzel bir masada karşılıklı oturduk.

"Bir aperatif alır mısın Melek?"

"Evet, lütfen."

"Ne seversin?"

"Cin tonik ve bir parça limon lütfen."

"Aynen, iki tane olsun lütfen..."

"Baki, dosyayı okudum. Sana önce şunu söylemek isterim ki ben aptal bir kadın değilim."

"Hoppala ne oldu ki birden Melek, ne yaptım?"

"Bu dosya kazanılmış bir dava dosyasıdır. Dört-beş gün evvel Danıştay kararı ile Türkiye'de emlak üzerinde müruru zaman kaldırılmıştır. Ve senin avukatın olan Hüseyin Bey'in bunu

bilmemesine imkân yoktur. Bana geldin, çok güzel davrandın, iltifatlar ettin, beni yemeğe davet ettin ve şimdi bak buradayız, bana hakikati anlat, neden beni görmek istedin? Benimle flört etmek mi niyetin? Yok değilse neden geldin, ya da ne istiyordun? A; İzmirlisin, B; Ben İzmir'de yaşadığımı söylediğimde şaşırmadın, her ne kadar şaşırdın numarası yaptın ise de... C; Beni yemeğe davet edip benimle samimiyet kurmayı istedin ve ben pek alışık olmadığım bir şey yaparak bu davetini kabul ettim. Sebebi senin benden ne istediğini anlamaktı elbet. Bütün bunların beni rahatsız ettiğini sanma ama sebebini bilmek de benim hakkım, öyle değil mi Baki?"

Ne diyeyim ben bu cin gibi akıllı kadına! Tam bu sırada garson içkileri getirdi. Oh, bir iki dakika düşünme zamanım var.

"Melek, senin akıllı olduğunu bana söylemişlerdi; ama cin gibi olduğunu söylemeyi unuttular demek ki. Bana güzel olduğunu söylemişlerdi; ama Melek kadar güzel olduğunu da söylemeyi istemediler ki, kendim görüp anlayayım diye herhalde. Ben seninle flört etmeye gelmedim tabii ki. Sana açık açık anlatacağım; ama sen masadan kalkıp gitmeyeceğine ve akşamımızın senin kapının önünde, seni eve bırakacağım zaman biteceğine söz vereceksin."

"Aa, tabii ki anlatacakların hoşuma gitmezse bile terbiyem masayı terk etmeme izin vermez zaten."

"Çok teşekkür ederim."

Garson geldi ve sipariş almak istedi. Az dövülmüş bonfile ve bir şişe de Petit Sirah şarabı siparişi verdik.

"Baş üstüne, sizlere hizmet etmek bir şereftir. Şarap harika bir seçim..." deyip garson gitti.

"Öncelikle beni iyice bir dinlemeni ve soracağın bir şey varsa sonra sormanı rica edeceğim senden. Benim hayatım yazarak geçiyor, tahmin edeceğin üzere. Değişik konulu romanlar... Bunun için de sürekli gözlem gerekir. İçten gelen gözleme isteği. Hep bakarsın çevrene, incelersin. Surat ifadesini, konuşmasını,

oturuş ve kalkışını. Alsancak semtinde bir adam yaşar, evsiz, yurtsuz, barksız, yanında uyku tulumu taşır ve geceleri, canı nereyi çekerse tulumunun içine girer ve orada uyur. Gündüzleri güneşte oturur ve etrafı seyreder. Onun da iyi bir gözlemci olduğu kesin. İnsanlar yanına gider, ondan nasihat ister, o insanlara fikirleri ile yardım eder. Ben de onu gözlerim. Alsancak'ın sembolü haline gelmiş bu adam asla dilenmez, her gün tertemiz traşlıdır, elbiseleri çok eskidir ama... Çok asil hareketleri olan birisidir ve konuşmasından, fikirlerinden okumuş, kültürlü bir insan olduğu bellidir."

Arada ben anlatırken Melek'in yüzüne bakıyordum yavaş yavaş alnının kırıştığını ve yüzündeki ifadenin değişmekte olduğunu görüyordum.

"Bir gün, bu adamın hayatını kaleme almanın çok ilginç olacağını düşündüm ve çok uğraştıktan sonra, adının Selim olduğunu öğrendiğim yeni arkadaşımı evimde kalmaya ikna ettim. Uzun bir uğraştan sonra da yeni elbiselerle sokağa çıkmaya ve benimle dolaşmaya... Alsancak'ta onu gören herkes, 'hey, bakın bizim Selim Bey galiba iyileşti' diye geliyor, onu öpüyor, elini sıkıyor, ona büyük bir sevgi gösterisi sunuyorlardı. Memnuniyet vardı Alsancak'ta bundan dolayı. Uzun süreden sonra Selim, bana hayatını anlattı Melek. İşte ben buraya onun için geldim. Hadiseyi senin yönünden bilmek istedim ..."

"Bu hususta konuşmamayı tercih ederim," dedi Melek. Biraz garipleşmişti.

"Tabii ki, senin en tabii hakkın... Bir soru sormama müsaade eder misin?"

"Buyur, lütfen."

"Selim'le buluşmayı ister misin?"

"Oo... Çok zor bir soru bu..." derken içkisinden kocaman bir yudum aldı.

"Kolay sorular ana sınıfta," dedim, güldük.

"Nereden de çıkarırsın böyle esprileri?"

"Bak, yazıhanende diplomanı gördüm, soyadın Arıkan, evlilik soyadın çünkü diplomayı evli iken aldın."

"Evet, doğru."

"Ya Sergen? O nerelerde çok merak ediyoruz."

"İngiltere'de, Oxford'ta okuyor. Ben işimde iyi bir yerlere geldiğimi sanıyor ve oğluma en iyi tahsili verebilmek için elimden geleni yapıyorum."

"Görüyor ve anlıyorum. Anladığım bir şey daha var, senin çok açık fikirli, modern bir insan olduğun. Bu fikrim yanlış değilse ki olmadığına eminim, Selim ile karşılaşıp oğlunun istikbalinin daha da parlak olmasını istersin. Zannederim ki her evlat babasını tanımak ister."

"Olabilir, ben Sergen'e hiçbir zaman babasını kötülemedim. Ona her zaman, 'babanla anlaşamadık, ayrıldık ve o Türkiye'yi terk etti, nerede olduğunu dahi bilmiyorum' dedim. Ve şu ana dek bana anlattıklarından hiç ama hiç haberim yoktu."

Yemeklerimiz gelmişti, şarap harika idi, en sevdiğim sert kırmızı şarap, Petit Sirah. Yerken konuşmadık. Böylelikle düşünme vaktimiz oldu her ikimizin de. Yemek bitince Melek çikolata sufle ısmarladı kendine, ben de demlenmiş bir çay istedim ince belli bardakta. Maalesef çayları hep poşet çaymış, orta şekerli kahve ısmarladım.

"Baki bana müsaade edeceksin, benden istediğin hiç de kolay bir şey değil. Geçmişimin karıştırılmasından pek hoşlanmam."

"Neden Melek?"

"Sen her şeyi biliyorsan benim Selim'i aldattığımı da biliyorsundur ve ben bunun ortaya çıkmasını istemem, bu benim zararıma olur."

"Sana bu kısmı yazmayacağıma ve sana bu kısım hakkında soru sormayacağıma söz versem."

"Hakiki amacın ne?"

"İkinizi karşı karşıya getirip gözlerimle, birbirinize nasıl sarılacağınızı görmek..."

"Ha ha ha, nereden aklına geldi bu?

"Ben sana hikâyeyi anlattığımda yüzünün aldığı mana, gözlerindeki ışık ve alnındaki kırışıklıklar bana bunu söylediler."

"İnanmıyorum sana..."

"Ya da inanmak istemiyorsun Melek."

"Baki, söz sana, düşüneceğim, bana zaman ver!"

"Zaman, zaman, ne kadar zamandır zaman?..."

"Sıkıştırma beni lütfen."

"Yo, aklıma gelmedi. Hani ben İzmir'deyim, sen İstanbul'da, o yüzden."

"Ne zaman gelmemi istersin?"

"Bana telefonunu ver."

"Cebimin numarasını yaz."

Numarasını alıp kendi cep telefonumun numarasını verdim. Bana, beni arayacağını söyledi.

"Yavaş yavaş kalkalım mı Baki?"

"Nasıl istersen Melek..." Garsona işaret ettim hesabı getirsin diye. Hesap geldi kredi kartımı verdim. Garson dönene dek bir iki laf edeyim dedim.

"Melek, bilir misin ki, Selim yirmi senedir kendini hiç affetmedi?"

"Neden ki? Ben, bana yaptıklarını hak ettim."

"O yine sinirli bir anında, yaptıkları yüzünden, ben gelene dek kendine yirmi yıl hayattan ayrılma cezası verdi. Yirmi yıldır bu adam sokaklarda yattı, kimse ile ilgilenmedi, kadın yüzü görmedi."

"Ciddi misin?"

"Hem de tahmin edemeyeceğin kadar ciddiyim."

"Neden yaptı bunu?"

"Bilemem, tam olarak karşılaşırsan bir gün, kendin sorarsın."

"Bu kadar mı sevdi beni?"

Hesap geldi tip bıraktım, "şimdi kalkabiliriz," dedim.

"Otur ve anlat bana bu adamın hayatına tam olarak ne oldu?..."

"Bu birkaç kelimede anlatılmaz ve anlatılamaz. Ayrıca ben buna yetkili de değilim. Selim'in içinden geçirdiklerini ben bilemem, arkadaşlığımıza rağmen ben onun ruhunun derinliklerine inemedim. Bence onu görmen lazım Melek... Yirmi yıldır ıstırap çeken bir insanın ıstırabına yalnızca uğrunda ıstırap çektiği insan son verebilir."

"Benim vicdanıma sorumluluk yüklemek mi istiyorsun Baki?"

"Vicdan mı? Güldürme beni, bak sana kendimden bahsedeyim biraz. Benim çok sevdiğim bir kadın vardı ve hâlâ da sevmekte olduğum," diyerek hikâyemi anlatmaya başladım Melek'e. "Yaşım neredeyse altmış olmasına rağmen, hâlâ büyük bir umutla onun bana döneceği günü beklerim. Evlenmedim, bu ümidin sönmemesi için. Kısacası hayatımı bir kadına olan aşkım yüzünden mahvettim. Belki de ondan Selim'e duyduğum yakınlık; Selim'le çok benzeşmemizden, yani benzer şeyler yaşamış olmamızdan. Senin vicdanına sorumluluk yüklemek mi? Bu aklımdan bile geçmez. Ayrıca bana düşmez ve de yakışmaz. Sana kısaca kendimi anlattım ki hayatta neler yaşanıyor anlayasın! Bak sana başka bir olay anlatayım Melek. Bir zamanlar, tam tarihi hatırlayamayacağım ama ellili senelerde, Yahudi bir delikanlıyla Fransız bir kız birbirlerine çılgın gibi âşık olmuşlar, evlenmeyi düşünüyorlarmış. Fakat hem delikanlının, hem de kızın ailesi bu birlikteliğe şiddetle karşı imişler. Delikanlı yedek subaylığını yapmak üzere askere alınmış; ama bu ayrılık onların sevgilerini daha da güçlendirmiş. Genç, bir ara izin alıp memlekete gitmiş, sevdiği kızdan ailesinin baskılarından dolayı Fran-

sa'ya döneceğini öğrenmiş. Bir gün kızı evden almış, Citroen arabası ile Bornova yoluna çıkmış. Ne oldu ise orada olmuş; İzne gelirken yanında getirdiği beylik silahıyla Silvy'yi öldürüp ardından intihar etmiş. İki aile taş kafalılıklarıyla iki gencin ölümüne sebep olmuştu, aileler yasta idi, ağlıyordu ama ne hakları vardı ağlamaya?... Şöyle düşün, akşam yatağına yatınca. Bir kadına olan aşkı yüzünden acı çeken iki erkek tanıdın bugün; birisi çok eski bir tanıdık, birisi de çok yeni... Kısaca hakkımda bildiklerinle çok eski tanıdığın hakkındaki bildiklerini kıyasla ve aradaki eşit yönleri bulmaya çalış."

"Baki benim Selim'den neden ayrıldığımı biliyorsun değil mi?"

"Evet, Selim'in sana kendisiyle ilgili bir durumunu söylemediği için. Şöyle düşün Melek, bu adam için bu Dönme hususu mühim miydi? Adam Müslüman ana babadan doğmuş. Bunların ceddi 400-500 sene evvel İslamiyet'i seçmişse ve aralarında hâlâ ilk dinlerini tatbik ediyorlarsa bile Selim öyle miydi? Selim'in ne kabahati vardı cetlerinin yaptıklarından? Mesela senin cetlerin Orta Asya'dan geldiğinde Türk müydü, Tatar mıydı, bilebilir misin? Bundan yıllarca önce olmuş bir olay yüzünden onu nasıl dışlarsın?"

"Ben çok gençtim Baki. O zamanlardaki hayat bugünkü gibi değildi ve üniversitede içinde bulunduğum ortam Türkçü idi -ben böyle davranmak için şartlandırılmıştım. Sen benim pişman olmadığımı mı zannediyorsun, ağlamadığımı ya da kendimden nefret etmediğimi mi?..."

Gözlerinden akan yaşlar yanaklarından süzülüyordu, çok üzülmüştü Melek.

"Gel Melek, kalk hava alalım, yoksa ikimiz de fena olacağız" dedim.

"Evet, evet, gel beni eve götür ama yayan gidelim, hava alırız."

Ceketini giymesine yardım ettim ve çıktık. Swiss Hotel'den Teşvikiye'ye doğru yürümeye başladık.

"Sen çok iyi bir insansın ve de dürüst. Ben Selim'le görüşmeyi arzu ediyorum; ama yerini ve zamanını ben tayin edeceğim, sana telefon edeceğim ve sen Selim'le geleceksin. Senin varlığın ikimize de kuvvet verecek."

"Tabii ki gelirim, sana söyledim, ikinizin buluşmasını görmek için canımı feda ederim, bu sanki benimle Yeşim'in buluşması gibi bir şey olacak. Ah tatlı Yeşimim benim. Neyse boş ver. Bir hayattır, kaydı gitti işte."

"Üzülme Baki, senin gibi birini kaçıran Yeşim üzülsün. Sen çok efendi, çok yumuşak kalpli ve insanlara yardım etmekten hoşlanan bir insansın gördüğüm kadarıyla. Senin karın olsaydı onu bir kraliçe gibi yaşatırdın, baş tacın yapardın! O kaybetti seni..."

"Çok hoş şeyler söylediklerin; ama artık Yeşim yok. Zararı yok zaten artık alıştım."

"Yeşimoman mı oldun yoksa?..." dedi bir kahkaha atarak.

"Vallahi tam kelimesini buldun 'Yeşimoman'... Çok hoşuma gitti bu benzetme Yeşimoman. Eroinman gibi bir şey, kurtulmak zor!"

Halide Apartman'ına vardık, kapının önünde Melek beni yanağımdan öptü ve:

"Sana minnettarım... Biraz düşünüp kendimi hazırlamam lazım, sana telefon edeceğim, çok sürmeyecek; ama sana telefon edip evet veya hayır diyeceğim."

"Hoppala Melek, bu hayır dediğin hayır cemiyeti mi? Başka hayır bilmem de."

"Ha ha ha, tatlı adam hadi git şimdi, yine ağlatacaksın beni."

El sıkıştık ve ben yayan olarak otelin yolunu tuttum. Yolda Selim'e telefon edip ne söyleyecektim? Bütün konuşmalarımızı anlatmam gereksizdi. Karşı karşıya oturduğumuzda anlatacak-

tım tabii ki; ama telefonda ne diyebilirim? Oğlunun şu anda İngiltere'de, Oxford'ta okuduğunu öğrendiğimi söylerim ve Melek Hanım'la aramızda yapıcı bir konuşma yaşandığını söylerim. Bu kadar da yeter zaten, yarın sabah ilk feribotla dönerim yer varsa!

Otele vardım, odama çıktım, ilk işim Bandırma feribotunda, kendime yer ayırtmak oldu. Sabah 7.30 vapurunda yer varmış, yer ayırttım. Sabah altıda biletimi almam lazımmış. "Peki," dedim ne yapalım, beşte kalkacağım... Sonra banyoya gidip şöyle bir duş aldım. Birden kendimi çok halsiz ve hasta hissetmeye başladım. Oysa ne güzel gelişmeler vardı. Başım şiddetle dönüyordu. İzmir'e gidince bir doktora görünmek artık şart olmuştu. İçimin çekildiğini hissettim... Sanırım küçük bir baygınlık geçirmiştim. Banyoya gittim, aynada bembeyaz olmuş suratım ne kadar da kötü görünüyordu. Yüzümü yıkadım. Artık hiçbir şey olmamış gibi davranmamalıydım. Sanırım hastaydım. Yatağa girip Selim'e telefon ettim. Hemen cevap verdi:

"Baki?"

"Merhaba Selim."

"Ne oldu?"

Selim'in hevesi kırılmasın diye gayet iyi bir ses tonuyla konuşuyordum onunla.

"Biliyor musun Sergen Oxford'ta okuyor."

"Ya... Tanrım ne güzel, şükürler olsun, ne güzel! Ya Melek?"

"O da iyi, tatlı bir kadın, çok da güzel."

"Ne konuştunuz? Sana çok şey borçluyum."

Konuşmayı uzatmak niyetinde değildim.

"Boş ver şimdi bunları bekle, detayları yarın anlatırım."

Telefonu kapadım, perdelerin bir tanesini açık bıraktım sabah erken uyanabileyim diye, hemen uyumuşum.

Ertesi sabah Bandırma yolu ile İzmir'e yollandım. Bandır-

ma'da arabamı parktan alıp yola koyuldum. Yol, yalnız sıkıcı keşke Hüseyin'i bekleseydim; ama iyi ki müzik var. Arabada düşünmeye başladım. Artık düşünecek başka bir şey daha çıkmıştı: Sağlığımın bozulması. Doktora gidene kadar moralimi yüksek tutmaya karar verdim.

Selim'e onu alakadar edebilecek ve Melek'i zor duruma sokmayacak hadiseleri anlatacaktım. Eve vardım, Selim beni bekliyordu. Üstümü değiştirmek için izin istedim, rahat bir pantolon ile bir Polo giyip balkona geldim.

"Hadi Baki anlat, merakla bekliyordum seni," dedi Selim, diken üzerinde oturur gibiydi.

"Öncelikle, bilmek istediklerini sor o zaman."

" Melek hâlâ güzel mi?"

" Hâlâyı bilemem ama güzel kadın; gençliğinde de herhalde çok güzel olmalıydı."

"O daha genç, yaşı kaç bilir misin?"

"Bilmem, nereden bileyim."

"Benden üç yaş küçük."

"Harika şimdi hesap yapmak kolay şöyle yapacağız, bilinmeyen bir rakamdan üç çıkarıp yaşını bulacağız."

"Ha ha ha... Peki, peki anladım ben elli bir yaşındayım."

"O zaman Melek kırk sekiz yaşında. Çok güzel bakmış kendine, çok güzel vücudu var, yüzü de."

"Kim bilir belki bir gün buluşuruz."

"Evet, insan bu, hayat bu, ne olacağı belli olmaz."

"Ya oğlum? Hemen onu görmeye gitmeliyim."

"Dur acele etme, benim Melek'le bir daha buluşmam lazım, o zaman Sergen hakkında tam karar alırız seninle."

"Neden buluşacaksınız yine?"

Hoppala, pot kırdım, nasıl çıkacağım işin içinden şimdi?

"Melek bana 'seninle tekrar konuşmak istiyorum,' dedi, ben de, 'tabii,' dedim. Telefon edecek ve tekrar gideceğim İstanbul'a."

"Anladım. Sergen'le ilgili tüm bilgin bu kadar mı yani?"

"Vallahi onunla ilgili çok bilgi alamadım çünkü Sergen'le ilgili çok şey sormadım. Öyle yapsaydım benim İstanbul'a yalnızca Sergen için gittiğimi anlayacak ve soğuk davranacaktı belki de."

"Doğru acaba ne okuyor Sergen?"

"Bahçede, güneşte, gazete mi? Yo bence sokaklarda dolaşıp sokak isimlerini okuyordur." Suratı katıydı sonra ikimiz de başladık gülmeye. Ohh, buzları erimişti Selim'in.

"Yaşa be Baki, vallahi sen bana ancak bir kardeşin davranacağı gibi davrandın, bana yine hayat verdin ve beni yaşatmak için elinden geleni yapıyorsun. Çok iyi insanmışsın sen."

"Haydi, Selim böyle sözler söyleme."

"Hayır, hayır, içimden geldi söyledim."

Kendimi çok mutlu hissediyordum. Belki iki veya üç insanı birleştirebilecektim yirmi sene sonra... Ve hayatta bir işe yarayacaktım. İstanbul seyahatinden çok sevinçli dönmüştüm. Bence bu durumun gelişmemesi için bir sebep yoktu. İçimde öyle bir his vardı ki sanki İstanbul'dan bir tatlı huzur almış da dönmüşüm.

Benim de Yeşim'i bulmam, hiç olmazsa görmem lazım, nasıl olmuş, benim gözümdeki o güzel Yeşim'den ne kalmış, neler değişmiş? Ama Yeşim'in o zamana göre daha da güzel olduğuna eminim, gençken çok güzeldi; ama olgun bir kadın olarak herhalde havası çok değişmiştir. Baki oğlum, sen hayal dünyasında yaşıyorsun! Ne kötülüğü var hayal dünyasında yaşamanın ki? Eğer hayal dünyasında yaşamasaydın kendine başka bir eş bulurdun ve mutlu olurdun, oysa sen mutsuzluğu tercih ettin hayal dünyasına dalmakla. Çok doğru, çok doğru ama son pişmanlık fayda vermez. Benim hayatım kaydı gitti. Şimdi ben eğer Se-

lim'in hayatını yoluna sokarsam ki bunun için ne gerekirse yaparım, o zaman mutlu olarak dünya değiştirebilirim. Başım dönüyor yine, ne oluyor bana? Uzanayım, çok yoruldum galiba.

"Selim, Selim..."

"Efendim Ağabey?"

"Bana yardım et başım çok dönüyor sanırım biraz yatmam gerek." Koştu kolumdan tuttu, yatırdı beni. Telefon defterimden çok eskiden beri tanıştığımız Doktor Akif Bey'in numarasını bulup, onu aramasını istedim Selim'den.

Doktorla konuştu, bir iskemle alıp yatağımın yanına oturdu. Yarım saat sonra doktor geldi. Ben hâlâ yatıyordum. Tanrım hasta olma zamanı mı şimdi, benim yapacak çok işim var.

"Merhaba Baki Bey, anlatın bakalım neler oluyor."

"Doktor Bey, çok sık olarak baş dönmeleri yaşıyorum -pek umursamıyordum- ama son zamanlarda çok üst üste oldu. Kimseye bahsetmedim; hatta Selim kardeşime bile..."

"Peki." Kalktı beni muayene etti. Kan tahlilleriyle kan sayımı yaptırmamı istedi ve bir reçete yazdı.

"Git bu testleri yaptır. En geç yarım saatte sonuçları alırsın. Sonra bana oradan telefon edip doktordan raporu okumasını iste. Hemen kalk ve git" dedi ve gitti. Kalktım, giyindim ve Selim'le beraber taksi çağırıp doktorun bize gitmemizi önerdiği kliniğe gittik.

Klinikte bizi karşılayan hemşire elimdeki kâğıtları alarak,

"Buyurun oturun efendim, birazdan sizi alacaklar," dedi. Hakikatten beş dakika geçmeden kendisini doktor olarak tanıtan bir bey geldi.

"Buyurun Baki Bey" dedi elimdeki reçeteden ismimi okuyarak. "Neden bu tahlilleri yaptırmanızı istedi doktorunuz?"

"Son zamanlarda oldukça sık başım dönüyor..."

"Anladım." Kolumdan kan aldı; "buyurun oturun, birazdan

hazır olur" dedi. On beş dakika sonra rapor hazırdı. Raporu Doktor Akif'in öğrenmek istediğini söyledim, "tabii efendim" dedi ve doktora telefon edip raporu okudu. "Doktor Akif Bey akşama size uğrayacakmış efendim, bu öğlen ciğer yemenizi tavsiye etti."

Çıkışta Selim elimden aldığı tahlil sonucuna bakarak,

"Baki senin kanın çok düşük, 14 olması lazımken 8.4 gösteriyor, bu hastalığın adı anemi. Ve senin hem mideni hem de bağırsaklarını kontrol ettirmen lazım, bir yerde kan kaybın var."

Yolda bir lokantaya girip ızgara ciğer yedik Selim'le, kan yaparmış. Eve döndük ben biraz uzandım, uyumuşum. Akşamüstü doktor geldi ve söylediği muayenelerin yapılmasını istedi. Kahramanlardaki Özel Sağlık Hastanesi'ne telefon edip kolonoskopi ve gastroskopi için olabilecek en kısa zamanda randevu istedi. Sonra da hastanedeki hematolog ile görüşüp, derhal hastaneye yatmam icap ettiğini, 8.4 hemoglobin ile yolda düşüp başımı yere çarpabileceğimi ve tehlikeli sonuçlar doğabileceğini söyledi. Telefondaki doktor da benim derhal hastaneye kaldırılmama karar verdi.

Selim'in yüzü bembeyazdı. Koluma girdi, merdivenleri indik, sokağa vardığımızda beni duvarın üstüne oturttu ve arabayı getirmeye gitti. Gözlerimi açtığımda yerde yatıyordum doktor bana suni teneffüs yapıyordu. Meğer yine bayılmış, duvardan yere düşmüş ve nefes alamamışım.

Hastaneye vardığımızda sedye kapıda bekliyordu. Beni baş CT'si yapmak için götürdüler, oradan da hematolojiye yatırdılar. Doktorlar ve hemşireler başımda idi, kan aldılar ve bir dolu muayene... Sonuçlar yarım saat sonra geldi, hemoglobinim 8.2'ye düşmüş ve demir depom boşalmış aşağı yukarı. Hemen damardan demir verdiler, doktor başucumdaydı damarıma demir verdiklerinde. Tehlikeli bir şeymiş damardan demir verilmesi, ölüme bile yol açabilirmiş. Vücudumun verdiği tepkileri oldukça iyi bulduklarından bana günde iki kez damardan 500 mg nedir

demir vermeye başladılar. Selim beni yalnız bırakmıyordu. Gitti, tavla getirdi. Bütün gün tavla oynuyor, konuşuyorduk. Yedi gün sonra başka muayenelerin yapılacağını öğrendim. Bu arada göğsümün röntgenini çektiler. Demir verilmesi bittikten sonra karın boşluğumun CT'sini aldılar. Hastabakıcılara hep takılıyordum "ne o, benim hurda demirim geldi mi?" diye.

"Hurda demir değil bunlar, paslı çivi..." diye yanıt verdi bakıcılardan birisi gülerek.

"Ben hurda demir ısmarlamıştım."

Orada kaldığım süre içinde gerek doktor ve hemşirelerle, gerekse hasta bakıcılarla oldukça samimi olmuştuk. Hatta bazıları Selim'in bu kadar sık gelmesine içerliyor "biz yok muyuz?" diye sitemli sözler söylüyordu.

Yedinci gün geldi çattı. Sabah beni tekerlekli sedye ile kolonoskopi odasına götürdüler. Bir gün önceden yoğun koyulukta bir su içirmişler ve bağırsaklarımı temizleyerek beni kolonoskopiye hazırlamışlardı. İçeride bir doktor ve bir hasta bakıcı kız vardı. Beni bir yatağa yatırdılar, sert mi sert, koluma bir iğne yaptılar, uyumuşum. Uyandığımda, "geçmiş olsun beyefendi," dediler ve tekerlekli sedyeye yatırıp odama geri götürdüler. Ee, ben bu işten bir şey anlamamıştım! Bunlar bana bir iğne yaptı, sonra ne oldu? Hiçbir şey hissetmedim. Ertesi sabah hematologum geldi:

"Baki Bey iki tane polipiniz vardı, bunları kesip çıkardılar ve sekkumun orada –kalın bağırsakla ince bağırsağın birleştiği bölge, körbağırsağın bölgesi– bir polip daha var; ama çok büyük olduğu için kesemediler, parça aldılar; bunlar kontrole gidecek. Yarın sabah CT, şimdi ultrason yapacağız."

Oyuncak oldum burada veya deneme tahtası, boynumuz kıldan ince düştük bir kere. İki saat sonra beni ultrason odasına aldılar ve üzerime cıvık bir şey sürüp cihazın kolunu karın bölgemde gezdirip ekranda içimi seyretmeye başladılar. Baktılar, konuştular... Kim bilir ne diyorlar. "Tamam, Baki Bey geçmiş olsun." Haydi kapıya... Ne oldu, neyim var? Başladım kork-

maya. Odama döndüm. Ertesi sabah saat onda CT yapılacaktı, son muayeneydi. Bir su getirdiler, iyotlu imiş ve sabah sekizden ona kadar şişedeki suyu içmem, bitirmem lazımmış. Öyle gidecekmişim CT'ye. Onu da yaptım. Tanrım, bu hastanelerde neden adama bu kadar berbat tatta şeyler içirirler? Kalın yağlı bir su, her bardaktan sonra küfür etmeden duramadım. Neyse CT makinesine uzandım, damarıma bir iğne yaptılar, vücudumun her tarafı tırnaklarıma kadar öyle bir ısındı ki korktum; ama on beş saniye sonra sıcaklık normale indi. Cihazın yatağı beni bir silindirin içine sokup çıkarıyordu ve bir ses; 'nefesini tut nefes ver, nefesini tut, nefes ver.' Bu da bitince odama götürdüler. Selim oradaydı. "Selim" dedim, "işkenceler bitti. Beni bugün terhis edecekler sanırım evimizi özledim."

"Ben de Baki, vallahi çok özledim seninle balkonda oturmayı." Yarım saat sonra doktorlar geldi. "Kanın 12 oldu Baki Bey, eve gidebilirsiniz bugün. Pazartesine kadar bütün cevaplar gelir, size raporunuzu verir ve neler yapılması gerektiğini, hangi ilaçlara ihtiyacınız olduğunu bildiririz. Pazartesi saat üçte burada olun, doktorlar sizinle görüşecekler. Ha bu arada lütfen pazartesine dek alkol almayın, kızartma yemeyin."

"Peki, doktor bey..." Giyindim ve Selim'le aşağıya indik; kendimi taş gibi hissediyordum. Oh be hemoglobinim yükselmişti. Mide raporu gelmişti, midem temizdi. Neşeliydik ikimiz de... Eve gittik ve çok özlediğim balkona attık kendimizi.

"İnan bana Selim, hâlâ çok yorgunum, bunların vücudumda girmedikleri tek yer burun deliklerim oldu vallahi."

"?..." Şaşkın bir bakış fırlattı Selim. "Yarın arabaya atlayıp Çeşme'ye gidelim, ne dersin hafta sonu orada kalırız?"

"Harika fikir Selim," dedim. Ne kadar iyi de olsa hastane ortamı içimi sıkmıştı."

"Harika hemen yer ayırtayım ben Altınyunus'ta."

"İyi fikir. İki kız da ayarladın mı tam olur."

"Hadi hadi, kendi kızını kendin ayarla da bir zevki olsun."

"Ama ben yorgunum."

"Yorgun morgun, sen kızları gördün mü canlanırsın." Yine güldürmüştü beni Selim.

Arabayı Selim kullanıyordu. Çeşme'ye bir saatte vardık -harika yol vardır Çeşme'ye dek. Altınyunus'a yerleştik ve deniz kenarına çıktık, Selim sıcacık güneşin altında yatmak ve biraz enerji depolamak, bense sahilde yürümek istiyordum. Günlerce yatakta kalmıştım ve bacaklarımın açılmaya ihtiyacı vardı. Biraz dolaşmış ama yarım saat sonra kendimi yine çok yorgun hissetmiştim. Ne oluyordu bana neden bu yorgunluk, kanım iyi ya? Öğlen ilk posta yemek yedik ve ben odama gidip yattım. Pazar günü sadece yemek için çıktım odadan. "Selim kusura bakma ama halim yok vallahi," dedim özür diler bir tonda. Onun da hafta sonunu berbat etmiştim.

"Keyfine bak, ben şimdi iki piliç yakalar getiririm, canlanırsın."

"Heh, Yeşim bile gelse yine de canlanamam ben galiba."

"Kötüysen dönelim."

"Ben yatarım, sen keyfine bak, öğleden sonra döneriz."

"Olur mu öyle şey, kalk gidiyoruz."

Pazartesi saat üçte hastanedeydik. Beni Operatör Doktor Erol Yeşimoğlu karşıladı.

"Baki Bey, buyurun."

"Teşekkür ederim, Selim Bey de gelebilir mi?"

"Tabii efendim, buyurunuz." Odasına girdik ve oturduk. Neden operatör, ne oluyor burada? Neyim var ki?

"Baki Bey" diye başladı Doktor Erol, "ben açık konuşma taraftarıyım, size söyleyeceklerimin başında şunu söylemek istiyorum ki, sizi iyileştireceğiz."

"?..."

"Sizin iki polipiniz çok şükür kanserli değiller." Birden geridim, ne, kanserden mi bahsediliyor?

"Fakat körbağırsağın bulunduğu mıntıkada kalınbağırsakla incebağırsağın buluştuğu Sekkum denen yerdeki ur kanserli."

"Kanserli ur mu?"

"Sizi ameliyat edip kalınbağırsağınızın yarısını çıkaracağız. Siz sapasağlam olacak ve bundan ölmeyeceksiniz."

"Ne zaman ameliyat olmam lazım?"

"Yarın sabah."

"Ne?!"

"Yarın sabah Baki Bey."

Beni alıp apar topar hastaneye yatırdılar ve ertesi sabah ameliyat olmam için hazırladılar. Ameliyathaneye gitmeden önce Selim'e: "Selim, eğer ölürsem Yeşim'i ara ve -öldüğümü- ameliyat odasına onun ismini söyleyerek gittiğimi anlat."

Bağırsaklarımı boşaltılar ve sabah sekizde ameliyat odasındaydım. "Doktor Erol Bey, sana emanetim" dedim, maskesinin altından gülümsedi galiba. Suratıma bir maske geçirdiler, ikinci nefeste yoktum.

Gözlerimi açtığımda, odadaydım ve damarıma su veriliyordu. Yine dalmışım. Tekrar gözlerimi açtığımda Selim yanı başımdaydı.

"Geçmiş olsun Baki, bak hayattasın, Yeşim'i kendin ara," dedi gözleri biraz yaşarmış. Damarlarımdan devamlı morfin veriyorlardı, sancım çoktu, kürek kemiğimden düz bir yarık göbek deliğinin etrafından geçip karnımın bittiği yere dek devam ediyordu. Doktor geldi, dikişleri muayene etti ve "geçmiş olsun kurtuldun, için tertemiz yarın sabah kalkıp yürüyeceksin. Yatmak yok, oturacaksın," dedi. Ben sancıdan kıvranıyorum, ne diyor bu adam? Yavaş yavaş sancılar azaldı ve gerçekten ertesi sabah, doktorun dediği gibi, beni yataktan kaldırdılar. Bu süre biraz canım acıdı ama kendimi her zaman herkesten biraz farklı

gördüğümden -yani acıya herkesten daha dayanıklı- fazla acı da hissetmedim.

Bir hafta sonra eve dönmeme izin verdi doktorlar, yirmi gün sonra dönüp dikişlerimi çıkartmam gerektiğini söyleyerek. O kadar ilaç, ameliyat kolay değildi. Eve gelince birden kusmaya başladım ve apar topar tekrar hastaneye... İnce bağırsağım yapışmış, burnumdan borular soktular mideme dek, "açılmazsa" dediler, "hemen ameliyat etmek lazım". Yeşim neredesin kız, sana çok ihtiyacım var... Neyse ki bu yöntemle ince bağırsak faaliyete geçti ve ameliyat olmadan eve taburcu edildim tekrar. Bu sefer ateşim 38°'den aşağı düşmüyordu. Haydi, tekrar hastaneye... Neymiş efendim, apse olmuş "Douglas" denen yerde. Ben Douglas diye yalnız Mc Arthur'u tanırdım, meğer içimde de bir tane varmış. Damardan yedi gün boyunca Agumentin verdiler, sonra eve yolladılar ve yirmi bir gün daha haplarla idare ettim. Sonra yine CT, yine kan muayeneleri ve...

Şükür ki inatçı kişiliğim ve hastalığa aldırmaz tavrım sayesinde (!) her şey bitmişti, düzelmiştim. Kendimi yine eski günlerdeki gibi çok sağlıklı hissediyordum. Neşem de yerine gelmeye başlamıştı. Hastaneden aldığım bir telefonla moralim yine bozulmuştu: "gelin, onkolog sizinle görüşmek istiyor." Haydi, be bunlar yakaladılar mı insanı bırakmıyorlar. Patolojiden dönen cevapta alınan sekiz tane Linfa mıdır nedir, bir tanesinde kanser belirtileri varmış, bu da kalın damarın dışında kemoterapi yapmamızı gerektiriyormuş. Ee?

"Altı ay her gün buraya geleceksiniz ve damardan kemo verilecek size," dedi doktor.

"Doktor, ben altı ay, her gün buraya gelmem. Ne kadar yaşarsam yaşarım, bu kadar eziyet çektim iki aydır, şimdi altı ay daha! Bunu yapacağıma imkân ve ihtimal yok," derken, ne yapmam gerektiğini gerçekten bilmiyor, ama buraya her gün gelecek gücü de bulamıyordum kendimde. Galiba gerçekten de ne kadar yaşarsam bana yetecekti.

"Bakın bunu yapmak mecburiyetindesiniz, size şunu önereyim, bu gün daha modern bir tedavi var, haplar... Sigortadan alamayacağınız bu haplardan günde 500 mg olmak üzere 4 tane sabah, 4 tane akşam almak zorundasınız. Şöyle ki 14 gün ilaç, 1 hafta istirahat, 8 kere."

"Bakın buna aklım yattı," dedim. Onca yıl biriktirdiğim para ne içindi ki?

"Evet, ama çok pahalı bir yöntemdir bu," dedi doktor.

"Olsun Doktor Bey, mühim değil," diye lafa karıştı Selim.

"Bu tedavinin tutarı 5.200 dolar civarındadır eğer hapı tercih ederseniz, diğer durumda bedava, tedaviyi sigortanız karşılar," diye ısrar ediyordu doktor. Karşılayamayacağımızı zannetti sanırım.

"Doktor Bey, tımarhane masrafları kimden?" diye sorduğumda gülümsedi ve:

"O zaman buyurun reçeteyi... Bir ay sonra şu kan muayenelerini yaptırıp bana geleceksiniz, ona göre dozajı yeniden tespit edeceğiz."

Çıktık, eve döndük, Selim gidip iki kutu ilaç aldı, her birinde 120 adet vardı ve ertesi sabah ilaçları içmeye başlamıştım.

Kemoya başladığımın üçüncü günüydü, cep telefonum neşeli neşeli çaldı.

"Alo, buyurun..."

"Baki, merhaba ben Melek..."

"Nasılsın Melek?"

"Sesin çok az geliyor, sorun mu var?"

"Evet Melek, hem de büyük sorun," deyip olabildiğince kısa tutarak anlattım başıma gelenleri.

"Bakiciğim ben pazar günü İzmir'e geleceğim, sende kalacağım uygunsan. Hem sana bakar hem de Selim ile konuşma imkânı bulabilirim."

"Sen bir Meleksin, hakiki Melek..."

"İnanma ben cadı bir kadınımdır."

"Olsun benim için Meleksin."

Adresi verdim. Pazara gelişini dört gözle bekleyecektik. Bu büyük haberi Selim'e de iletmeliydim. Ona seslendim, "Seliiimmm!!!"

"Ne var ne oldu Baki?" Koşa koşa yanıma geldi. Biraz da panik içinde...

Öncelikle onu iyi olduğuma inandırdıktan sonra balkona çıkmak istediğimi söyledim. Ağustos ayı; ama akşamüstü güzeldir imbat eserse.

"Gel Bakiciğim." Çok yavaş yürüyebiliyordum, sancım vardı hâlâ, dikişler çıkarılmıştı, çekiyordu. Bir alay da demir agraf vardı vücudumda. Oturduk koltuklarımıza.

"Ne içeceksin Baki?"

"Ne verirsen, sağ olasın." Kola getirdi, buz gibi...

"Selim, bu pazar günü giyin kuşan tıraş ol, pırıl pırıl istiyorum seni."

"Hoppala, ne oldu ki, tırnaklarımı da gidip manikür pedikür yaptırayım mı?"

"İyi olurdu, evet iyi fikir yaptır."

"Adamı deli etme, neler oluyor?"

"Ver şu elini yaklaş bana, kucakla beni..." Kucaklaştık. "Aç kulağını, pazar günü Melek gelecek veeee burada, bu evde kalacak." Birden Selim'in kaskatı kesildiğini hissettim, üzerime yığıldı, bayılmıştı. Ben ne yapayım şimdi, elimdeki buz gibi kolayı döktüm kafasına, ikimiz de berbat olduk; ayıldı ve ağlamaya başladı.

"Bırak şu ağlamayı da yardım et bana, gidip üstündeki kolayı sileyim." İkimiz de hem gülüyor hem de ağlıyorduk, o sevinçten ben sancıdan.

"Bugün çarşamba, üç günümüz var, neler yapmam lazım Baki?"diye sordu Selim sakin olmaya çalışarak.

"Dur be kardeşim, heyecanlanma," dedim ama sanırım benim heyecanım da Selim'inkinden daha az değildi. Bir şeyler yoluna giriyordu ve benim bu işte payım büyüktü. Lütfen, sorun çıkmasın...

Selim şaşkın şaşkın bakınırken olaya müdahale etmem gerektiğini anladım. Kafamda yaptığım alışveriş listesini bir kerede söyledim Selim'e, sanki daha önceden ezberlemiş gibi.

"Bak Selim, çık alışveriş yap, yarın Hacer Hanım'ın günü, ona yemek pişirtiriz. Bonfile al dövmesinler, 300 gramdan aşağı olmasın. Pirinç al, bak Basmati varsa ondan, Hacer Hanım bir iç pilav yapsın, kuşüzümü al, 250 gram kadar ve çam fıstığı da, tavuk ciğeri al, bana iki üç tane... Sonra kuzu varsa bir kol al, söyle kürek kemiğini çıkarsınlar ve parçalara bölsünler, incik tek kalsın."

Ağzımdan çıkan tüm bu söylediklerim aslında beni de şaşırtmıştı.

"Baki, sen niye şef olmadın?"

Ben Baki'yi dinlemiyor sipariş listeme maddeler eklemeye devam ediyordum: "domates, salatalık, roka, marul, kıvırcık, al bir şeyler, sivri biber ve zeytinyağı da al; ama rafine olmasın, bakkala söyle 'Baki Ağabey'imin sevdiği yağ de,' o sana yarım asit, harika kokulu yağ verir. Meyve al ve hepsini eve göndert. Ev dolsun, kadın geliyor hey hey! Kadın yüzü görecek bizim ev. Ah, Yeşim de gelseydi keşke..."

Çarşamba sabahı hastaneye gittik; demir agraflar çıkartıldı, sadece derin dikişler kaldı. Aynada kendime baktığıma pişman oldum, karnım Frankenştayn'ın yüzü gibiydi. Ama bu durumun iyi bir tarafı plaja gidersem etrafımda çoluk çocuğun toplanmayacağıydı. E ne de olsa korkarlar. Kendi kendime güldüm. Eve dönüp duşa girdim. Artık çok daha rahat hareket edebiliyor-

dum. Ameliyattan 14 gün geçmişti, sancı yoktu. Pazar sabahı Xeloda tedavisine başlamam gerektiğini söylediler.

"Selim gel, Melek geldiğinde seninle neler yapacağımızı planlayalım."

"Böyle şeyler planlanmaz, o saniyede neler hissedeceğimize bakar."

"Yahu ben sana neler yapacağını ve konuşacağını mı planlayalım diyorum? Yemek faslını ayarlayacağız, Hacer Hanım pişiriyor bugün. Ama bu yemekler bir haftaya yetmez. İstersen sen alırsın Melek'i dışarıda yersiniz, eğer aranız düzelirse tabii."

"Ben sensiz hiçbir yere gitmem, eve yemek ısmarlarız lokantadan."

"Senin onunla baş başa kalman lazım ama değil mi?"

"Vaziyete bırakalım her şeyi."

"Oluruna yani?"

"Evet, oluruna..."

"Bu da güzel bir plan..."

"Cumartesi günü gidip çiçek almayı da unutmamalısın. Gonca, bakara, gül, on bir tane... Bakarsın artık sen." Ben bunları söylerken Selim heyecandan ölmek üzereydi. Onu hiç böyle görmemiştim. "Ee, yarın perşembe, sonra cuma ve cumartesi. Uzun zaman be Selim," dedim nabzını yoklamak için.

"Yok canım, yirmi senedir bekleyen ben için nedir ki bu birkaç gün? Ama çok heyecanlı olduğumu da söylemem lazım."

"Heyecanı bir yana bırakmalısın."

"Bilmem ki, mesela nasıl karşılayacağım onu? Ya o beni nasıl karşılayacak? Nedendi peki bu kadar kaçış. Eninde sonunda beni oğlumdan ayıran ve beni yatağımda başkası ile aldatan kadın O değil mi? yoksa ilk tanıştığımızda, hanımefendi isminizi lütfeder misiniz dediğim tatlı kadını mı? Beni görünce utanmayacak mı acaba? Utanırsa içten nasıl konuşacak?"

"Nasıl yani içten? Selim, biraz evvel ne dedik, işi oluruna bırakacağız; ama sen centilmence davran ki Sergen'i görmemiz için müsaade etsin ve iletişim bilgilerini alabilelim."

"Müsaade mi, ne müsaadesi? Benim müsaade almam mı lazım Oxford'a gidip Sergen'i aramak için?"

"Onu demek istemedim, kızma, demek istediğim annesi telefon eder, 'Sergen oğlum babanlayım şu anda, seni görmek istiyor, gelmeye hazır veya okul ne zaman kapanıyor, ne zaman geliyorsun' gibi sorular sorulur. Tatlılıkla olursa Sergen de seninle daha yumuşak bir zeminde buluşur derim."

"Doğrusun, iyi ki varsın sen!"

"Sağ ol. Sen de iyi ki varsın."

"Sana söyledim, ben hayata dönüşümü sana borçluyum ve eğer oğluma da kavuşursam sen benim babamdan da ziyade olacaksın valla."

"Boş ver bu lafları. Biz ikimiz arkadaş olduk, 'arkadaşlık bazen en büyük sevgilerden bile daha kıymetlidir' demişti bana Yeşim. Beni hayatından çıkarttığında, 'arkadaşlığımı geri çevirme' demişti bana. Arkadaşlık başka şeydir."

"Evet, arkadaşlık ve arkadaş seçilir, ana, baba, kardeş ne varsa odur."

"Tastamam böyle."

"Ben biraz uzanmak ve dinlenmek istiyorum. Artık çok çabuk yoruluyorum," derken ayağa kalkmıştım bile.

"Tabii ki, gel gidelim, seni odana götüreyim, mutfaktan bir şey ister misin?"

"Vallahi kendine bir çay yaparsan beni de unutma."

"Unutmam." Gülüştük. Yatağa uzandım, gözlerimi kapadım.

Yeşim'i görüyorum. Bana doğru bakıyor ve: "Baki, Baki ne oldu sana, neden bana haber vermedin? Ben hemen koşar gelirdim sana bakmaya, arkadaşlar bu günler için değil midir?" di-

yor. Ne de güzel. Üzerinde kırmızı bir elbise var. Bir taraftan yavaş yavaş konuşuyor, bir taraftan da yumuşacık elleriyle ellerimi tutuyordu.

Bir an bunun gerçek mi yoksa hayal mi olduğunun ayrımına varamadım. Gözlerimi açtım, gözlerim yaşlı idi, tam o sırada Selim geldi.

"Çaylaaar! Ne o, ağlıyorsun?..."

"Yok, Selim, gözlerim..."

"Evet tabii, tabii... Hadi seni rahat bırakayım."

"Selim dinle, otur şuraya, sana bir şey anlatayım bak."

"Ben Yeşim'le beraberken Yeşim, benim çok kıskanç olduğumu söylemiş ortak bir arkadaşımıza. Kıskançlığım da neydi biliyor musun tabii kıskançlık denirse, ben onunla telefonla konuşurken o ahizeyi yere koymuş ve öbür telefonda başkası ile görüşüyor ikide bir telefonu alıp bana 'evet, tabii' gibi laflar ediyordu. Bir ara sustum ve onun sesini duydum, hararetli hararetli konuşuyordu; ama konuştuğu ben değildim cep telefonundan bir başkası ile konuşuyordu. Birden benim ucunda bulunduğum hattın ahizesini eline aldı ve 'tabii canım haklısın,' deyip ve öbür telefonda konuşmaya devam etti. Ben parladım doğal olarak. Ama o benim bu davranışımı kıskançlık olarak değerlendirdi."

"Kim parlamazdı ki bu durumda?"

"Değil mi? Söylediğimde, 'ben üç şeyi birden yapabilirim; iki kişi ile aynı zamanda konuşur, bu arada da Words'ta yazı yazarım,' dedi. Ben bu yaptığının beni küçük düşürmek olduğunu söyleyince de bana kızdı ve 'beni çok bunaltıyorsun' dedi."

"Peki, anlayamıyorum, sen de böyle bir kadının arkasından neden kendini yaktın?"

"Hadi, sorana bak!"

"Aynı şey değil!"

"Evet, tıpatıp aynı değil; ama mahvetmek hususuna gelince galiba beraberiyiz."

"Evet, ufff şu kadınlardan çektiklerimiz nedir böyle bizim?"

"Ama onlarsız da hayatın bombok olduğunu kabul et."

"Doğrusun, çok doğru."

"Kızmaya hakkım vardı, söylenmeye de. Bence küçük düşürülmüştüm. Oysa ona göre kıskançmışım ve boğuyormuşum onu kıskançlıktan. Kim bilir, böylesi daha iyi oldu galiba, evet evimde karım ve çocuğum yok; ama hayatım gezmek ve tozmakla geçti, ailemden kalan para ve kitaplarımdan kazandıklarımla rahat hayat yaşadım ve hayatımın sonuna dek de rahat rahat yaşayacağım. Varlıklıyım. Ne üzülüyorum bunca yıl sonra?"

"Gururunla oynandı, belki de ondan."

"Evet, gururumla fena halde oynandı. Gururum kırıldı. Haysiyetimle oynandı ve ben aptal gibi, her şeyi görmezlikten geldim."

"Hadi, sağlığını düşün ve canını fazla sıkma artık," diyerek odadan çıktı Selim.

Yine yalnız kalmıştım, gözlerimi kapadım ve hayatımı izlemeye başladım.

Gençtim, yakışıklı idim, o zamanlar kızlar benimle konuşmayı çok severdi. Şiir okumasını, hikâye anlatmasını çok iyi bilirdim. Güzel bir sesim vardı ve de çok güzel şarkı söylerdim. Toplantılarda her zaman etrafımda dolanan dört-beş kız olurdu ve benden şiir okumamı isterlerdi: "Şu şiiri oku Baki, oh ne güzel, şunu da oku..." O zamanlar İtalyan şarkıları çok revaçta idi. Roberta diye Pepino di Capri'nin şarkısı vardı, ben de iyi söylerdim, hep o şarkıyı söyletirlerdi bana. Ne güzel günlerdi. Gençlikti güzel olan. Ne kaldı ki? Beklentiler içinde geçirilmiş bir ömür. Ama ben hâlâ günümü ikiye bölüp yaşıyorum; yarısını Yeşim'le olmak istediğim zaman öbür yarısını da Yeşim'i özlediğim zaman. Onu her düşündüğümde büyük bir ihtirasla doluyor içim

-ne yazık ki hâlâ. Başkaları ile yatmamın Yeşim'e ihanet olduğunu düşündüm hep. Onun için başkası ile birlikte olduğumda hep Yeşim'i düşündüm. Farkında olduğum tek şey Yeşim'in başkası ile beraber olması düşüncesinin beni mahvettiğidir. Hatta onun başkalarıyla seviştiği gibi düşünceler içimi kurt gibi yiyor, yiyor...

Neden bana sıkıntı vermesine rağmen kendime bunu yapıyorum. Bu nasıl bir şeydir ki? Off neden düşünüyorum bunları?...

Biraz uyuyabilsem iyi olacak. Ama film bitmiyor ki! Bir bardak şarap içsem? Yasak, hem de çok yasak, alkol şimdi zehirden beter, bira bile yasak. Melek gelecek ve eğer ortalık düşündüğüm gibi olursa herhalde ben Yeşim'imi daha çok özleyeceğim! Keşke nerede olduğunu bilsem, telefonda dahi olsa sesini duysam! Selim neredeyse gelir. Ben kalkayım, balkonda oturayım, biraz hava almam lazım. Yavaş yavaş yataktan doğruldum, bastona dayanarak kalktım ve balkona çıktım. Selim geldi beş dakika sonra.

"Balkonda mısın Baki?"

"Gel Selim."

"Yarın Hüseyin'e telefon edip Yeşim'i aratacağım. Melek'i nasıl buldularsa Yeşim'i de bulsunlar."

"İstemez!"

"Evet, dilin öyle söylüyor ama..."

"Bırak Yeşim'i filan. Onun başka bir hayatı var."

"Melek'in başka hayatı yok muydu?"

"Yeşim beni benim onu sevdiğim türden sevmiyor."

"Melek'in beni sevdiği ne malum?"

"Geliyor"

"Sergen için geliyor," dedi Selim.

İçimden konuşmak gelmiyordu. Selim'i kıskanıyor muydum

ne? Onun yerinde olmak isterdim. Keşke Selim'e Yeşim'i görmek istemiyorum demeseydim. İstiyorum çünkü hem de çok.

"Neyin var Baki?"

"Selim bu hapları beni çok yoruyor, yan tesirlerinden biri bu. Çok şükür kusmuyor, olmayan saçlarım dökülmüyor ve eklem yerlerim de ağrımıyor; ama çok yorgunluk veriyor, hem de çok."

"Dayanacaksın Baki, başka çaren yok."

"Tabii ki, düşün on dört gün var, yedi gün yok, sekiz kere yüz altmış sekiz gün, şaka değil yüz altmış sekiz gün! Hele şu dikişlerin hepsini çıkarsınlar da rahat edeyim vallahi. Gelecek perşembeye randevu verdiler. Bu arada ilaçların parsını sana ödemek istiyorum," dedim Selim'e.

"Asla. Hiçbir şekilde kabul etmem."

"Olmaz öyle şey."

"Sen iyileş şimdi sinirlenmek zamanı değil, sonra, konuşuruz tamam mı?"

"Tamam, ama kabul etmeyeceğimi de bil."

"Yazdım bir kenara."

İzin isteyip kalktım, bastonuma dayana dayana odama gittim, yattım hemen uyumuşum.

Uyandığımda sabah olmuştu.

İyi adam bu Selim, Tanrı yolladı bana, ne yapardım ben yapayalnız bu Allah'ın belası hastalıkla? Evet, doktorlara göre içim temizlenmişti ve yaptığım tedavi şu anda onların deyimi ile koruma tedavisiydi ve kanser olmama yüzdesini yetmiş beşe çıkarttı.

Selim'in heyecanını nasıl yatıştırmalı? Melek'i tekrar görecek ve belki tekrar birleşecekler? Belki de Melek vasıtası ile oğluna yakınlaşıp nefretini –eğer varsa delikanlının– tasfiye edebilme gibi bir düşüncesi mi var? Melek Selim'i aldattı ve hayatından kovdu –ben de kovuldum. Selim onu cezalandırdı, Me-

lek bunu anlayışla karşıladı ve çocuğa baba nefreti aşılamadı; ama çocuk babasız büyüdü. "Sen Türk değilsin, anlayamazsın" cümlesini de Melek, gençliğine veriyor, bugün bu şekilde düşünmüyor. Acaba bunların arasını bulma ihtimali var mı? Çok nazik bir karşılaşma olacak bu! Her ikisi de şu anda belki karşılaşma heyecanını yaşıyorlar; ama ikisinin de gururu kırık ve ikisinden birinin gururunu okşaması lazım. Zihin açıklığına ihtiyacım var! Kendi sancılarımı ve yorgunluğumu unutup bu hususta kafa patlatmam lazım. Bir; Melek tekrar Selim'le birleşmek ister mi? İki; isterse Selim'den af dilemesi icap etmez mi? Üç; icap ederse bu bir gurur meselesi olmaz mı? Dört; Selim Melek'le hakikaten birleşmek istiyor mu? Beş; istiyorsa aldatılmış olmayı kendine yedirilip affedecek mi? Altı; yoksa bu da mı bir gurur meselesi olacak? Yedi; benim buradaki rolüm ne olabilir?

A; benim araya girip kavga etmelerini önlemem lazım. B; konuşmaları benim başlatmam lazım. C; bütün konuşmaların anlaşana dek benim denetimimde olması lazım. D; arabulucu sıfatı ile konuşma sözü vermek ve konuşmayı kesmek hakkına sahip olmam lazım, bunu da konuşmaların başında şart olarak öne sürüp okeylerini almam lazım. E; veya ikisini baş başa bırakıp ne halleri varsa görsünler mi demem lazım? Hayır, bu olmaz, insanların gururları masaya yatırılınca anlaşmak zordur, yardımcısız olmaz. F; eğer ben bu işi yapacaksam nasıl idare edeceğim? Hiç tecrübem yok benim böyle şeylerde. Vakti gelince vaziyete göre benim görevim yalnızca etrafı yatıştırmak olmalı ve ben hiç bir şekilde münakaşada taraf olmamalıyım. Gözlerimi açamıyorum halsizlikten, biraz daha uyusam iyim olacak.

Uyandığımda saat üçtü. Kalktım, Selim balkondaydı.

"Uyandın mı Baki, aç mısın, sana yemek hazırladım."

"Sağ ol, aç değilim."

"Yemek yemen şart, kuvvet toplaman lazım... Doktor birkaç kilo almanı tavsiye etti, hatırla."

"Peki."

"Fırında pırasa var, Hacer Hanım yapmış, bir de pilav."

"Oh, çok bile..." Saat beş civarındaydı kapı çaldı, Selim açtı.

"Oo, hoş geldiniz." Sarperle Hüseyin gelmişler. Ayağa kalkmaya çalıştım; ama ben kalkamadan onlar balkona geldiler.

"Sakın kalkma otur."

"Nasılsın Baki?" Öpüştük.

"Hastaneden beri gelemedik kusura bakma."

"Yok be cancağızlarım ben bütün gün uyuyorum zaten, bir iki gündür kendime gelebildim ancak."

"Evet, biliyorum" dedi, Hüseyin. "Selim söyledi daha iyi olduğunu ve gelebileceğimizi."

"Allah gönderdi bana Selim'i vallahi."

"Ağabeycim o olmasaydı biz buradaydık be üç silahşörlerdik, dört olduk ya."

"Yaşa be Sarper!"

"Anlat bakalım Alex'le düğün ne zaman?"

"Eylül'ün başlarında gün ayarlıyoruz."

"Nerede yapacaksınız?"

"Benim Urla'daki evimde çok büyük bahçe var, bilirsin denize nazır."

"Biliyorum tabii ki, inşallah gelebilecek durumda olurum. Alex'in düğününde dans etmek isterim."

"Tabii geleceksin inşallah."

"Senden ne haber Hüseyin?"

"Ben çok iyiyim. Sana da iyi haberlerim var."

"Davayı kazandık paralar geliyor mu?"

"Yok, daha temyize yolladılar, üç-dört ay sürer."

"Öbür davaları mı kazandık?"

"Onları da otomatikman kazanmış sayılırız, bu dava emsal teşkil eder."

"Harika! İşte bu iyi haber..."

"Evet, bunlar da iyi haberler. Selim birkaç gün önce bana telefon etti ve senin Yeşim'i aramamı istediğini söyledi."

"Ne? Ne zaman söylemişim ben bunu?"

"Ameliyat odasına girmeden..."

"Ben 'ölürsem Yeşim'i bul, öldüğümü söyle' dedim."

Selim lafa karıştı, "yo, sen 'Yeşim'i bul ve ameliyat olduğumu söyle,' dedin."

"Adamı aptal yerine koymayın."

"Sinirlenme Ağabey."

"Peki, peki, biraz su ver şuradan Hüseyin."

"Buyur Bakiciğim."

"Şimdi devam et."

"Buldum Yeşim'i, kanser olduğunu ve büyük bir ameliyat geçirdiğini anlattım."

"Ve..."

"Gelip seni görmek istiyor müsaade edersen. Öyle dedi."

"Buyursun, benim kapım herkese açık. Ne zaman gelmek ister?"

"Zamanı filan bırak, sen Yeşim'le buluşmak istiyor musun? Gelirse terslemek yok ona göre."

"Durun çocuklar, bana bir günde çok fazla geldi bu. Pazar günü Melek gelecek, ben ona zor hazırlandım."

"Ne alaka Melek'le senin ne ilgin var? O Selim için geliyor, sen bahane."

"Biliyorum aptal gözükürüm; ama değilimdir" gülüştük.

"Cevabın?"

"Ne zaman isterse gelsin ama bir saat önce haber verin de tı-

raş olayım. Bak suratıma kocaman dört günlük sakal."

Kalk ağabey, git tıraş ol, sen tıraş olurken ben Yeşim'i getireyim."

"Nee???"

"Gidip Yeşim'i alıp geleceğim, İzmir Palas'ta."

"Olmaz, olamaz."

Selim, "haydi Baki tıraşa, marş marş!"

Kaldırdı beni banyoya soktu, tıraş oldum, bu arada Hüseyin ve Sarper gittiler. Sevdiğim ve bana yakıştığını sandığım giysilerimi giydim, siyah Polo pantolon, siyah çorap, siyah ayakkabı. Tıraş losyonu süründüm, tarandım. Vallahi damatlık olmuştum, aynaya baktım yüzümde renk kalmamış, bembeyaz. Oturdum, tansiyon aleti ile tansiyonumu ölçtüm; 145'e 70. Çok fena değil, 70 iyi, 135 olması lazım, heyecan yükseltti; ama çok değil, iyi bu. Oturma odasına gittim klimayı açtım, hava çok sıcak, evin içi sıcak, serinlesin. Selimle oturduk.

"Biliyor musun Ağabey, Yeşim'in bir oğlu varmış tam yirmi yaşında..."

"Git başımdan, dalga geçme," dedim. Şaşırmıştım.

"Evet, oğlu ile Bodrum'da yaşıyormuş Yeşim," diye devam etti Selim.

"Gördün mü onları yoksa?"

"Hayır, ne Yeşim'i ne de oğlanı gördüm."

"Adı neymiş?"

"Bilmiyorum."

"Yirmi yaşında ha? Enteresan... Ben Yeşim'den ayrılalı da tam yirmi sene oldu."

Kendimi çok kötü hissetmiştim. Bayılacağımı düşündüm, bayılmışım gerçekten. Kendime geldiğimde başucumda Doktor Akif vardı.

"Çok heyecanlanmışsınız Baki Bey ve aldığınız ilaç böyle büyük heyecanlara izin vermez. Lütfen, size heyecan veren her şeyden uzak tutun kendinizi yasak; poker yasak, maç seyretmeyeceksiniz, televizyon da... Size bir valium verdim, şimdi rahatsınız sanırım. İstediğiniz zaman kalkabilirsiniz. Ani heyecanlara mani olun."

"Çok teşekkür ederim Akif Bey..."

Doktor gitti, ben yatakta elbiselerle ve ayakkabılarla... Çok heyecanlanmak yasak!...

Yeşim geliyor ve çok heyecanlanmam yasak... Ben nasıl uyarım bu yasağa? Yirmi yaşında oğlu var, yirmi senedir ayrıyız. Bu çocuk benim oğlum olabilir mi? Ya oğlum ise ne yapacağım? Bağrına basacaksın! Tabii ki her şeyim onun, canım bile; ama hakikatse Yeşim bunu benden nasıl saklayabilir, bu ne biçim canavarlıktır?

Hadi içeri gideyim neredeyse gelirler. "Heyecanlanmak yasak, hadi be gel de heyecanlanma." Kalktım çeki düzen verdim kendime ve oturma odasına doğru yürüdüm. Odaya girince karşımda Yeşim'i gördüm. Gülümsedim mi, sırıttım mı, bilmem:

"Yeşim, evime hoş geldin" derken yine bayılmışım.

Ayıldığımda Yeşim başucumdaydı bu sefer ve alnımı ıslak bir bezle siliyordu. "Yeşim, tatlım..."

Parmaklarını dudaklarıma koydu ve "sus" dedi, eğildi, yanaklarımdan öptü.

"Buradayım Baki, merak etme."

"Kalkmam lazım Yeşim, lütfen kalkmalıyım."

"Peki, gel ver kolunu."

Yatakta oturmama yardım etti ve ayağa kalktım, kollarımı açtım, o da geldi bana sarıldı. Öpüştük, koklaştık sanki yirmi sene geçmemiş gibi, ben ağlıyordum. Yeşim de ağlıyordu. Yüzüne baktım, "ah tatlım, ne kadar güzelsin, seni çok özledim, hayatım boyunca özledim."

"Ben de seni Baki," dedi tatlı bir gülümseyişle.

"Sen de beni mi, neden gelmedin, neden aramadın, yazık değil mi bunca yıla? Gel oturalım, anlat bana." İçeri gittik, Sarper'le Hüseyin, "Biz sizi yalnız bırakalım, epey konuşacaklarınız vardır" deyip ayaklandılar.

"Sağ olun çocuklar, sağ olun. Gelin buraya, Selim sen de gel. Ellerimizi birbirimizin elleri üzerine koyarak "sağ olsun dört silahşorlar" dedim, hepimiz gülmeye başladık. Yeşim de gülüyordu anlamadan; ama gülüyordu. Gittiler, üçümüz kaldık. Selim, "Ben balkondayım, bir ihtiyacın olursa çağır."

"Otur bir yere kımıldama Selim."

"Yeşim, bak Selim benim kardeşim, hatta ondan da öte. Yarın onun yirmi senedir görmediği karısı Melek geliyor."

"Aa?"

"Öyle, biz ikimiz de yirmi yıldır sevdiklerimizin dönmesini bekleyen iki enayiyiz. Anlat bana nerelerdeydin, yirmi yıldır kayboldun, neden beni hiç aramadın?"

"Bak, ben şimdi gideyim çay demleyeyim ve daha sonra konuşalım, hiç acelemiz yok. Yirmi senedir bekledin veya bekledik, bekle biraz daha, ben de insanım, benim de heyecanlarım var değil mi? Sen bayıldın; çünkü hastasın ama benim kalbim yerinden fırladı, ölüyorsun sandım!"

"Karışmak bana düşmez ama Yeşim Hanım haklı," dedi Selim.

"Selim, adım Yeşim. Lütfen hanımı bırak. Yeşim tamam mı?" Kalktı Selim'e doğru yürüdü ve Selim'i kucakladı ve sen benim Baki'me iyi bakmışsın. Sen benim ağabeyimsin, kardeşimsin, hatta Tanrı'msın istersen."

Odada o kadar hoş bir hava esiyordu ki eve neşe gelmişti. Etraf Selim'in aldığı çiçeklerle doluydu ve benim çiçeğim de buradaydı. Çay yaptı, oturduk, içtik, birbirimize baktık, gülümsedik, kalktı, yanıma geldi. Ayaklarımın dibinde yere oturdu, başını bacaklarıma koydu ve ben de saçlarını okşamaya başladım.

"Baki, hatırlar mısın hep böyle otururduk."

"Evet, nasıl hatırlamam? Neden gittin?"

"Hazır olunca anlatacağım ama bugün değil."

"Akşama otele döneceğim. Oğlum otelde, şimdi geziyor."

"Oğlun burada mı, neden getirmedin?"

"Otelde bir Fransız kızla tanıştı, beraber gezmeye çıktılar."

"He he he vay kerata vay... İyi avcıymış, adı ne?"

"Bora"

"Güzel isim bulmuşsun; her zaman çok sevdim bu ismi hatırlarsan."

"Evet, hatırlarım tabii."

Saat altıda bir dilim ekmek ve peynir yemem ve dört tane ilaç almam lazım. Yeşim yiyeceklerimi ve haplarımı getirdi. Sanki evin hanımı gelmişti geri. Tanrım rüya değil, değil mi bu?

"Ben gidiyorum,"dedi Yeşim, saatine bakarak.

"Selim seni götürsün."

"Neden, İzmir Palas buradan beş dakikalık yol..."

"Ben de seninle geleyim Yeşim. Hem yolda biraz laflarız da."

"Olur, neden olmasın. Ben de isterim bunu." Oturduğu yerden kalktı, beni yanaklarımdan öptü ve en kısa zamanda yine geleceğini söyleyerek Selim'le birlikte gitti.

14

Selim ve Yeşim

Evden çıkıp İzmir Palas'a doğru yürümeye başladık Yeşim'le.

"Sana bir kaç şey sormama müsaade eder misin?" diye sordum birden.

"Tabii sor Selim."

"Sen hakikaten Baki'yi sevdin mi?"

"Evet, çok sevdim ve hâlâ severim; ama âşık olmadım ona."

"Öyle ise neden döndün? İyileşince kalkıp yine gidecek misin hayatından?"

"Bilmiyorum bu birçok nedene bağlı?"

"Aslında sana sormak istediğim şu ki..."

"Biliyorum Selim. Senin de Baki'nin de kafasındaki soruyu; Evet. Bora, Baki'nin oğlu."

"Bunu tahmin etmiştim zaten. Ama senden duyunca..."

"Gebe kaldım ve Baki'ye âşık olmadığım için, sırf çocuk yüzünden onunla birlikte olmak da istemedim."

"Ama bu Baki'ye haksızlık değil mi?"

"Düşünce tarzıma göre o zamanlar, bugün daha da fazla, kadın vücudunun yalnız ve yalnızca kendine ait olduğu ve içinde büyüyen çocuk, ur veya herhangi iyi ya da kötü şeyin bu vücuda ait olduğu idi. Hele bugün, suni döllendirme ile çocuk sahibi olunabildiğine göre bu düşünce tarzım daha da geçerli."

"Yani sence erkeğin çocukta payı yok mu?"

"Döllendirici olarak var. Erkeğin kadının yaşadığı gebelik sıkıntılarından haberi bile yok ve olamaz da. Bu ise kadına, çocuğun üzerindeki hakkını mutlak kılar bence. Bu görüş tarzıma göre yapacağım tek şey Baki'den ayrılmaktı."

"Dediklerini anlıyorum; ama hâlâ sindiremedim, onun için ne tasvip ne de reddediyorum şu anda. Ama bil ki benim insanların görüş tarzlarına hürmetim büyüktür."

" Şimdi ben bu yirmi yılı nasıl izah edeceğim Baki'ye? Oğlunun varlığını nasıl izah edeceğim? 'Neden beni yirmi yıl oğlumdan ayırdın' sorusuna nasıl yanıt vereceğim. Eninde sonunda ben egomu tatmin etmek için çektim, gittim. Bu bencilliğimin hesabını sorarsa nasıl kalabilirim? Burada yapılacak en iyi şey Baki ile Bora'nın birbirlerini kabul etmelerine yardımcı olmamız. Ben Baki tamamen iyileşinceye kadar kalırım ve sonra da Bodrum'a dönerim, en iyisi bu gibi."

"Bilmiyorum Yeşim, bunu bir düşünelim ve öyle konuşalım olur mu?"

"Tabii ki sordun, açıldım sana, sen bu buluşmayı ayarlayacak insansın."

"Yarın Melek gelecek."

"Biliyorum, sana da kolay gelsin."

Otelin kapısında ayrıldık. Her şey bir anda ne kadar karmaşık bir hal almıştı. Hayatım, hayatımız birden nasıl da karışmıştı.

Dönüş yolunda Yeşim'in söylediklerini düşündüm. Yahu bu kadın gerçek bir feminist... Düşünce tarzı... Ama haksız mı? Biz erkeklerin aşk anlayışı, kadını bir nevi abluka altına almak de-

mek değil midir? Yani evleneceksin, kadın senin istediğin gibi yaşayacak, bu değil mi bizim aşk anlayışımız? Bunun yanında da kıskançlığımız, gururumuzdan değil mi? Biz harama her fırsatta uçkur çözerken kadınımızın bir erkeğe bakmasına bile tahammül etmeyenler değil miyiz? Kadınlar baskı altında tutulan insanlar değil mi? Bu kadınların isyan etmelerini neden anlamıyoruz ki? Bravo Yeşim'e vallahi, takdir ettim kadını. Birlikte yaşamak istemediği bir insandan gebe kalmış olması onu, yapmak istediğinden alıkoymamış. Bu bir cesaret meselesi, hem de, tabii ki maddi imkân meselesi. Babasız çocuk doğuran kadına orospu damgası yapıştırılan bir memlekette bunu yapmaktan korkmadı. Hayran kaldım cesaretine!

* * *

"Ne anlattı Yeşim?" diye sordum Selim'e, eve geldiğinde.

"Hiç, havadan sudan, Bodrum'dan... Bodrum'un ne kadar gelişip değiştiğini anlattı bana Yeşim."

"Hiç gitmedim vallahi ben," dedim. O esnada Selim'in çok garip baktığını fark ettim.

"Yarın sabah Melek burada Baki," derken gözlerini bir noktaya sabitlemişti. "Kendine gel, delirecek misin ne?" dedim şakayla karışık, kendini toparlaması gerekiyordu. Ve devam ettim,

"Yarın sabah biz de buradayız Selim, bak gördün yirmi yıl sonra benim Yeşim'le buluşmamı. Eskilerden hiç konuşmadık, hesap sormadık, yalnızca sarıldık birbirimize. Umarım sizde de böyle olur. Ben çok düşündüm, eğer tartışacak olursanız beni ortanıza alın ve ben bu tartışmayı yönlendireyim taraf tutmadan. Yani 'tamam sen sus, sen konuş' gibi. Ne dersin?"

"Çok isterim Baki; çünkü ben konuşmada senin gösterdiğin cesareti gösterebileceğimi sanmıyorum. Ayrıca senin kadar yumuşak da olamam."

"Ne var yine, neden ki?"

"Bilmem, bu bir karakter meselesi olamaz mı? Kaldırımların sertliği bana bir şeyler aşılamış olamaz mı? Gurur, namus, şeref, izzeti nefis?"

"Bu kelimelerin manalarını biliyorum, bunlar ön plana çıktığında herhangi bir anlaşmanın zordan imkânsıza kadar yolu vardır. Sana ilk önce sakin olmanı öneriyorum. Gerisi gelir."

"Biraz dolaşmaya ihtiyacım var sanırım. Ben dışarı çıkıyorum. Bir şey olursa beni cep telefonundan ararsın," deyip çıktı Selim. Bir saçmalık yapmasından korkuyordum. Arkasından seslendim, "Sakın içme ve sarhoş olma."

Yalnızım şimdi, kalkmadım balkondaki koltuğumdan, zaten koltuğum şu 'American comfort' dedikleri cinsten, kolu çekersin ayakları koyacak yer çıkar ve istersen sıkıca arkaya dayanırsın sırtın da yatar, çok rahattır...

Geçen günü düşündüm, Yeşim'i... geldi, bana sevgi gösterisinde bulunda, aynen eski günlerdeki gibi. Ya sonra? Neden geldi ki, sanki yine gitmeyecek mi? Benim kanser oluşum yüzünden geldi biliyorum. Belki de bana acıdığı için, yoo olamaz! Onu buldular ve "Baki kanser oldu" dediler, o da hemen yanına oğlunu da alarak geldi? Ayrılalı yirmi yıl oldu ve Bora yirmi yaşında. Yeşim'in kafasının içinde ne var? Bu kadar sene sonra ne düşündü de geldi "Baki ağır hasta, parası çok, tam sırasıdır," veya "Bora'nın onun oğlu diye yutturmanın tam zamanıdır, böylelikle Bora Baki'nin mirasından yararlanır." Belki de Bora hakikaten benim oğlumdur ve Yeşim'de beni tanımasını istemiştir. Hastayım ve ne zaman öleceğim belli değil çünkü. Ben Yeşim'i çok severim; ama şu anda ona hiç güvenmiyorum. Eğer gelip de Bora'nın benim oğlum olduğunu söylerse bana, mutlaka DNA testi yaptırmak isteyeceğim. Benim oğlum olduğu doğru çıkarsa, her şeyim onun. Ama hayatta iken hiç bir şey vermem, beni yolamazlar!

Birden düşüncemden utanmıştım. Neden bu kadar gaddar

olmuştum böyle? Yirmi yıldır beklediğim kadın dönmüştü, neden rahat davranmıyordum!

Rahat davranmak mı, rahat ha? Bir taraftan Bora'nın benim oğlum olduğu düşüncesi, bir taraftan bunun benden saklanmış olması... Bu çocuk nasıl büyüdü peki? Tahsili ne, ne yapar şu anda, büyüyene dek annesinin evinde kaç erkeğin gelip geçtiğini görmüştür, ne biçim karakteri vardır acaba? Neden yirmi yıl sonra tanımadığım, var olduğunu bile bilmediğim bir delikanlıyı bana 'oğlum olarak' tanıtmak istiyor ya da belli değil mi? Servetim! Selim'in durumu benimkinden çok iyi, o bari oğlunun varlığını biliyordu her zaman, özlemini çekmişti; ama kimse ona yamamıyordu Sergen'i. Çok zor durum, neden bana danışmadan bunu yaptılar ki? Ben şu anda sinir sistemi pek sağlam olmayan bir insanım. Bütün bu baskılar bende nasıl bir tepki yaratacak ki? Çok şaşkınım şu anda.

Sarper'i aradım.

"Senden bana gelmeni istesem, uygun musun?"

"Tamam az sonra sendeyim."

On dakika sonra kapı çalındı, kalktım, kapıya gidene dek bir daha çaldı. Açtım.

"Gel Sarper, ben yerimden kımıldayana dek vakit alıyor kusura bakma."

Kucaklaştık.

"Hayırdır Baki ne düşünüyorsun?"

"Anlatacağım, senin tepkini merak ediyorum."

"Tek kelime söylemeden dinledi beni.

"Ben çay koyayım müsaadenle, bu arada da düşünme fırsatım olsun."

"Tabii, git her şeyin nerede olduğunu bilirsin."

15 dakika sonra döndü, bana da sevdiğim gibi, ince belli bar-

dakta bir çay getirdi, mis gibi Rize çayı. Yanıma oturdu ve anlatmaya başladı:

"Yeşim'i buldum ve onunla konuşmaya gittim Bodrum'a kadar. Sabah gittim, akşam da döndüm. Yeşim'in bir seyahat acentesinde çalıştığını öğrendim. Ofisine girdim, karşısındaki sandalyeye oturdum ve 'günaydın Yeşim Hanım,' dedim. Adı masa üstündeki tabelada yazılı idi ve adını okumuş olmam normaldi. 'Buyurun efendim, size ne gibi bir hizmette bulunabilirim?'diye sordu bana. 'Benim adım Sarper, bilet almaya gelmedim,' deyince yüzündeki profesyonel gülümseme yok oldu, 'evet, öyleyse ne istediniz Sarper Bey?'diye sordu. 'Bakın Yeşim Hanım, ben sizi bulmak için çok uğraştım, bulana dek canım çıktı; ama şimdi buradayım, beni dinlemek istemezseniz ilk söyleyeceğim cümleden sonra söyleyin bunu, kalkıp giderim; yok ilgilenirseniz öğle yemeğini beraber yiyelim, konuşuruz,' deyince ben, suratıma acayip acayip baktı. 'Dinliyorum' sizi dedi. 'Ben sizi Baki yüzünden arıyorum.' Bu lafımdan sonra birden yüzünün rengi değişti ve bembeyaz oldu. '12.30'dan 13.30'a kadar kapalıyız, sahildeki Saba'nın Yeri denen balık lokantasında buluşalım sizinle,' dedi. 'Tamam' dedim, 'orada olacağım.' Ve nitekim Baki Ağabey, 12.35'te Yeşim karşımda oturuyordu. 'Dinliyorum sizi Sarper Bey!' 'Evvela daha samimi görüşebilmek için birbirimize adımızla hitap etmeyi öneriyorum. Böylelikle havayı de ısıtmış oluruz, şu anda sıcağa rağmen donacak gibiyim de,'dedim. 'Peki, Sarper, ama inan bana çok şaşkın vaziyetteyim ve çok da baskı altındayım sanki... Tedirginliğimi mazur gör lütfen,'dedi. 'Evet, seni dinliyorum.' Arada garson geldi ve yemek siparişlerimizi verdik. Balık ve şarap... Lafa birden girdim. 'Baki, benim Ağabeyimdir ve ben onu çok severim Yeşim. Seni onu görmen için alıp götürmeye geldim,' dedim. Garip garip baktı suratıma. Şaşırmıştı tabii, beklemiyordu. 'Bana geldiğinden Baki'nin haberi var mı?' diye sordu. 'Hayır, yok!'dedim ki gerçekten de yoktu. 'Neden yok? Yoksa neden gideyim ki onun yanına, ya beni terslerse -ki her hakkı var bunu yapmaya,' dedi Yeşim. Ben de 'Ba-

ki hasta Yeşim,' deyince oturduğu yerden fırladı ve 'Nesi var!' diye haykırdı. 'Hastaneden yeni döndü eve, bağırsağının yarısını çıkardılar, kanserliymiş, seni görürse morali yerine gelir diye düşündük arkadaşları olarak ve seni aramaya koyulduk hafiyeler gibi. Sonunda bulduk ve ben sabah yola çıktım, geldim,'dedim. Bana 'Sarper sen benim hakkımda ne biliyorsun?'diye sordu. 'Bilmem gereken her şeyi,' diye yanıtladım. 'Sana bir şey daha anlatayım da onu da bil karar vermeden önce,' diyerek anlatmaya başladı. 'Ben ve Baki birbirimizi çok severdik ama Baki bana âşıktı, bense onu yalnızca seviyordum. Her neyse buraları biliyorsundur, madem bu kadar yakın arkadaşın, anlatmıştır mutlaka sana. Bilemeyeceğin bir şeyi söyleyeceğim ben sana. Ben Baki'den gebe kaldım! Ve o bunu bilmiyor. Eğer bunu ona söyleseydim benimle evlenmeyi namus meselesi yapacaktı. Oğlunun babasız büyümesini istemeyecekti ve ben, yani Yeşim hapse girecektim,' derken çatalıyla tabağındaki balıkla oynuyordu. 'Ya, şaşırdım,'dedim. Hiç yüzüme bakmadan konuşmasını sürdürdü, 'Ben Baki'nin yaşam tarzına uyamazdım, kıskançtı ve sahiplenmek isterdi. Karar vermem lazımdı ve kararımı verdim, çok zor bir karardı; ama hürriyetim söz konusu idi. Ayrıldım Baki'den ve O benim gebe olduğumu bilmiyordu. Oğlunu doğurdum adı Bora, Ankara'da Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde yüksek matematik okuyor. Bana sürekli olarak babası ile ilgili sorular sorar ve ben de cevap veremem; fakat ona her zaman söylediğim, babasının hayatımdaki –tabii ki ondan sonra– en çok sevdiğim kişi olduğu, tahammülsüz olduğum için ondan ayrıldığımı...' Küçük bir sessizlik oldu ardından ve balıklarımızı yemeye koyulduk. Yemekten sonra 'Sarper ben Baki'yi görmek istiyorum, işyerinden senelik iznimi isteyeceğim, sana telefon ederim' dedi. 'Söz, kaybolmayacaksın etraftan' deyince 'Hayır, kaybolmayacağım, geleceğim, Bora'nın babasını tanıma zamanı geldi. Nasip şimdi imiş madem, öyle olacak.' dedi.

Kalktık, el sıkıştık ve işine gitti, ben de arabaya atlayıp İz-

mir'e döndüm. Bu sana anlattıklarımın ışığı altında sen de kafandakileri ekle ve kendi kendine düşün. Senin yerine kimse düşünemez ve karar veremez Ağabey."

"Çok teşekkür ederim Sarper."

"Ben de, beni çağırmanı bekliyordum."

"Neden benim çağırmamı?"

"Sen, çağırmadan gelseydim bunun bir komplo olduğunu sanacaktın, ben senin kafanın nasıl çalıştığını bilirim."

"Haklısın, evet, haklısın."

"Hadi ben gideyim artık," dedi.

Kalktım kucakladım, "Sen iyi dostsun."

"Sen de öyle."

Gitti ve ben düşüncelerimle baş başa kaldım. Canına okuduğumun bilgisayarında uygun bir program olsaydı sokardık oraya verileri 10 saniye sonra çıkardı cevabı. Oysa bizim kafa bilgisayarı çok yavaş...

Ne yapayım şimdi? Nasıl hareket etmem lazım bütün bu bilgilerin ışığında? Hayatımda yepyeni bir sayfa açılıyor galiba. Akşamları ve yalnızlığı seviyorum. Yine hatıralar, hep hatıralar...

Ne güzeldi o gençlik yılları... Yeşim'le... Taksim Gazinosu vardı. Oraya giderdik sık sık. Taksim Divan Pastanesi'nde oturur, konuşur, konuşurduk. O kadar ki, her zaman konuşacak bir dolu konumuz olurdu. Ne güzel, gülen gözleri vardı. Gözlerinin içine baktığımda gözlerinin gülümsediğini görürdüm. Bugün de gördüm o gülen gözleri. İlk öpüşmemiz, sevişmemiz... Spor ve Sergi Sarayı'nın yanında Boğaz manzaralı bir yerdeydik, eğildim ve dudaklarından öptüm. Biraz korktum beni tersleyecek diye; ama karşılık alınca dünyaların benim olduğunu sandım. Şairin dediği gibi, "hani nerede ilk öpüşün verdiği haz, haz bilmem o hazdan gayrı." Oradan el ele çıkıp eve gittik ve seviştik. Tanrıların bize güldüğü gece ve gündü o gün. Ne kadar mutluydum. Bir seneden fazla sürdü yaşadığım bu mutluluk, Tanrım ne de çok âşıktım...

Şimdi de hanımefendi arzı endam etti. Ne yani bu bir oyun mu?

Bora oğlumsa oğlum! Ama Yeşim'in dönmesi çok iyi oldu. Onu artık sevmediğimi anlamış oldum. Bana oynadığı oyun çok çirkin. Eğer Bora oğlumsa onun iyiliği için arkadaş kalacağım Yeşim'le. Oğlumun, tam babasını bulduğu zaman annesinden dolayı üzülmesini istemem, ölümüm pahasına bile. Yarın konu açıldığında DNA testi yaptırmak istediğimi ve Bora'nın gerçekten babası olup olmadığının tespitini isteyeceğim. Yeşim'in söylediklerine inanmama sebep yok. Hoş, daha bir şey demedi ve demezse, anlatmazsa, Bora'yı bana böyle tanıştırmazsa ses çıkartmayacağım. Belki daha sonra, Bora üniversiteye döndüğünde Ankara'ya gidip karşılıklı, erkekçe bir konuşma yaparız onunla. Yarın ola hayır ola...

Kapının açıldığını duydum, saate baktım 11.15, epey zaman dalmışım... Selim geldi, yanıma oturdu.

"Oh çok yorulmuşum?"

"Hoş geldin, neden bu kadar yorgunsun?"

"Fuara yani Kültür Park'a gittim. Durmadan yürüdüm ve düşündüm, düşündüm ve yürüdüm."

"Tabii yorulursun insan iki iş birden yapar mı?"

"Ne iki işi anlamadım."

Güldüm. "Düşünmek bir iş, yürümek ikinci iş, ee tabii ki pestilin çıkar bu durumda."

"Haklısın gerçekten. Yarın Melek saat on bire doğru gelir. Bak şöyle düşündüm, Yarın öğlen yemeğine Yeşim'le Bora'yı da çağıralım, ben sabah yemek servisine telefon edip iki kişilik yemek ilavesi isterim. Böylelikle hem senin Bora'yla ilk günün hem de benim Melek'le ilk buluşmamız daha sıcak ortamda geçer, ne dersin?"

"Bak Selim, iyice kulak ver bana. Çok konuşmayacağım az ve öz tamam mı?"

"Çok konuş istersen, ben buradayım."

"Sağ ol ben de buradayım senin için. Ben Yeşim'den soğudum... Soğudum derken... Bana oynadığı oyunu yediremedim kendime. Bir kadının bir erkeğin dölünden faydalanıp gizlice çocuk yapması, hatta düşüncesi bile bana ters geliyor. Yirmi senedir bir oğlum varmış. Yirmi senedir beni oğlumdan mahrum etti. Bu ne demek bilir misin? Buz gibi soğudum Yeşim'den açıkçası."

"Ama..."

"Dur Selim bitmedi. Ben Bora'nın oğlum olduğuna kani olduktan sonra annesi ile teması kesmeyeceğim; ama artık birleşmemize imkân yok. O kendi hayatını, ben kendi hayatımı yaşayacağım. Oğlum nerede isterse yaşar, ben onun her türlü sorumluluğunu üzerime alırım. Dışarıda mastır yapmak isterse, ne isterse... Annesi ile arkadaş kalacağız, ne kadar arkadaş olabilirsem tabii. Anlatabildim mi?"

"Bak Baki, Yeşim'in kendine göre fikirleri var; bunlardan bir tanesi de gebe kaldığı için senin onunla evlenmek mecburiyetinde kalacağın fikri onun düşünce tarzına aykırı idi. Çok cesur bir karar aldı. Böyle bir karar alabilmek için cesaretin yanında da maddi imkân lazımdı."

"Selim, Yeşim varlıklı idi, zaten varlıklı olması kafasını çeldi galiba."

"Kendi deyimi ile seni, senin onu sevdiğin gibi sevmiyordu. Seninle bir yıldan fazla yaşadı ve baktı ki olmadı senden ayrıldı ve seninle tüm bağını kesti."

"Karnındaki çocuk eğer benimse bana sormadan, danışmadan bunu yapmaması lazımdı."

"Evet, kabul ediyorum; ama bu bizim erkekçe görüş tarzımız, bir de kadınların, hele feministlerin görüş tarzları şöyle; bu vücut benim ve yalnızca benim, içinde olan da, iyisiyle kötüsüyle benim. Gebe de olsam, verem de olsam ikisi de benim. Kimsenin benim vücudumun üstünde hakkı yoktur."

"Gayet iyi anlıyorum. Yerden göğe kadar hakları var. Ama ya benim hislerim?..."

"Bütün bu söylediklerimin ışığında yarın öğlen beraber olalım mı? Evet, evet lütfen, bana yardımın olur."

"Ne demek, her şey senin için."

Geldi, beni kucakladı, "hadi yatağa, geç oldu, bak saat gece yarısını geçti, sabah erken kalkacağız."

"Haydi, iyi geceler. Gel yatmana yardımcı olayım istersen."

"Ben giderim, kendimi iyi hissediyorum. Ha bu arada dün hastaneden telefon ettiler ve pazartesiye attılar dikişleri çıkarma gününü."

"Yaa."

"Zarar yok geç olsun güç olmasın, değil mi ama?" dedim odadan yavaş yavaş çıkarken.

"Hadi iyi geceler, yarın büyük ve uzun bir gün olacak. Tanrı yardımcımız olsun Selim."

"Vallahi olsun be Baki, kader bir kere de bize gülsün ne olur sanki?"

15

Sabah saat yedide sokakta bağıran satıcının sesiyle uyandım. Soğuk soğuk bardacık... Sabah doktoru bardacık... Pencereyi açıp satıcıyı çağırdım yukarı. Güzelim bardacıklar -İzmirli olmayanlar pek bilmez, bardacık taze yaş incirin adıdır- aldım iki kilo, koydum buzdolabına, iki tane de gizlice yuvarladım. Neden gizlice? Ee, çocukken öyleydi, güya çalardık, herkes görürdü; görmezlikten gelirlerdi. Balkona baktım, Selim yok, mutfağa gittim, çaydanlığa çay koydum ve demlenmeye bıraktım, gidip yüzümü yıkadım, tıraş oldum vesaire vesaire... Banyodan çıkıp giyindim. Yine siyah keten pantolon ve siyah aksesuarlar, ama Polo bu sefer pembe idi. Aynaya baktım, yakışıklı adamdım...

Mutfağa gittim, Selim'in kalktığını ve banyoya gittiğini duydum. Ekmek kızarttım, üzerine benim iki dilimime yarım yağlı yumuşak peynir sürüp onun da üzerine ince dilim helva koydum. Hım bayılırım tatlı ile tuzlu karışımına. Selim ne isterse koysun ekmeğine. O benim böyle yediğimi gördüğünde her zaman fenalık geçirir.

"Günaydın Baki."

"Günaydın Selim. Çaylar hazır, ekmekler de tost makinesinde, bas yarım dakika sıcak olsun."

"Yine mi peynir ve helva?"

"Yok, canım katiyen..."

"Başlama sabah sabah dalga geçmeye ..." Selim de yiyeceklerini bir tabağa koyup balkona geldi.

"Bardacık aldım Selim."

"Vallahi de... Nerede?"

"Buzdolabında." Hemen gitti, aldı iki tane, "ister misin?"

"Yok, ben yedim sen ye." Saat 8.30'u bulmuştu.

"Baki, Yeşim'e ne zaman telefon edeceksin?"

Telefon ettim İzmir Palas'a, "536 numaralı oda lütfen." Bağladılar. Olgun güzel bir erkek sesi, "Alo, buyurun" dedi.

"Günaydın, Yeşim Hanım'ı rica edeceğim." Vay anasını, oğlumun sesi güzelmiş be, aslan gibi delikanlı galiba. İnşallah oğlumdur Tanrım, inşallah oğlumdur.

"Alo."

"Günaydın Yeşim."

"Günaydın Baki, nasılsın?"

"Harika, dinle, al Bora'yı buraya gelin öğlene, hep beraber yemek yiyeceğiz. On bire doğru Melek de burada olacak. Lütfen erken gelin, biliyorsun böyle zamanlarda gün çok çabuk biter."

"Biz çoktan hazırız. Kahvaltı yaptık, şimdi de balkonda oturmuş denizi seyrediyorduk."

"Hadi hemen gelin, zaten yol iki adım."

"Tamam, yola çıkarız beş-on dakika sonra, görüşürüz..."

"Görüşürüz..." Beş-on dakika sonra yola çıkacaklarını söyledim Selim'e.

"Ben gidip giyineyim Baki ve son alışverişlere ineyim."

"Bir yere gidemezsin Selim, beni yalnız bırakma."

"Ama son şeyler, taze ekmek, francala falan."

"Aç telefonu bakkala ısmarla, bütün dükkânı getirsinler, sen

kımıldama. Ha, bak kola ısmarla, hem litre hem normal teneke kutularda. İçki yok, alkol istemez kafa karıştır."

"Tamam, bence de." Telefon etti bakkala ve bir sürü şey ısmarladı Selim. Bakkal garanti çok seviyor bu yeni müşterisini. Çok kısa bir zaman sonra kapı çaldı, ayağa kalktım. Selim benden evvel davranıp kapıyı açtı.

"Aaa hoş geldin Yeşim."

"Hoş bulduk Selim, tanıştırayım oğlum, bir tanem Bora."

"Hoş geldin Bora."

"Hoş bulduk efendim." Balkondan içeri doğru yürüdüm dimdik olmaya gayret ederek, dimdik durduğumda dikişler çekiyordu ve yaralarım ağrıyordu ama ben yine de dimdik duruyordum. Yeşim yaklaştı, kucaklaştık.

"İşte oğlum Bora..." Geldi, elimi öpmek istedi, yanağımı uzattım öpmesi için. Ben de onu öptüm.

"Dur sana bir bakayım Bora."

Yirmi-yirmi bir yaşlarında modern bir genç, 1.80 boyunda, seksen kilo ya var ya yok, üçgen vücutlu ve bol pazulu. Boynunda, ucunda adı yazan bir zincir: Bora... Saçları kumral, gözler ela, bıyıksız, yakışıklı genç bir delikanlı.

"Gel otur bakalım yanıma Bora, ben pek ayakta duramıyorum" dedim ve oturma odasına doğru yürüdüm, Yeşim de geldi. Selim, "size içecek getireyim, çay hazır veya soğuk bir şeyler." Sonra mutfağa yöneldi.

Yeşim, "Baki, Bora'ya, senin onun babası olduğunu söyledim," dedi Yeşim, Selim çıkınca.

"Öyle mi, bana henüz söylemedin ama, nasıl oluyor bu?"

"Selim'e söyledim sana söylesin diye."

"Öyle mi, bak sen, ondan mı öğrenecektim böyle bir haberi."

"Beyefendi" diye söze karıştı Bora, "Sizinle beş dakika yalnız baş başa konuşabilir miyiz, erkek erkeğe?"

"Gel, bir el ver bana" dedim, kalkmama yardım etti, koluna girdim ve yatak odama gittik, kapıyı kapadım, yatağa uzandım ve elektrikle çalışan, yatağın sırtını oturma pozisyonuna getiren düğmeye bastım.

"Sen de şu koltuğa otur Bora," dedim, "seni dinliyorum hem de çok dikkatli dinleyeceğime emin olabilirsin."

"Bakın ben yirmi yaşındayım. Anneme her zaman babamın kim olduğu ile ilgili sorular sordum durdum. Her seferinde aldığım yanıt aynıydı: 'çok sevdiğim bir insandı; ama benim düşünce tarzıma uymayan bir hayat yaşamakla seni babasız büyütmek arasında tercih yapmam icap etti' ve ben böyle büyüdüm. Bir babamın var olduğunu biliyordum, tabii kim olduğunu veya nerede yaşadığını, ne yaptığını, benden haberinin olup olmadığını bilmiyordum ve annemin söylediklerine sığınmaktan, inanmaktan başka bir çarem yoktu çocukken. Ben şimdi üniversitede yüksek matematik okuyan bir insanım ve günün birinde annem bana gelip, 'baban beni buldu, onu görmeye gideceğiz,' dediği zaman ben inanmadım. Nasıl bana ömrüm boyunca babamı gizlemişse şimdi de, lütfen alınmayın Baki Bey, birini bana baban diye satmak istiyor olabilir diye düşündüm. Evet, ben babamı tanımak istiyorum, onunla konuşmak ve neden onsuz büyüdüğümü de bilmek istiyorum. Hayır, kabahat aramıyorum; ama hakikatleri bilmem gerek, ben de insanım. Şimdi esasa gelelim. Eğer siz anneme inanıyorsanız sizin bileceğiniz iş. Ben sizin oğlunuz olup olmadığımı kanıtlayacak bir DNA testi yaptırmayı önereceğim size. Böylelikle kafamızda da karışıklık olmaz. Ancak o şekilde sizi babam olarak kabul edeceğim. Bunu istemem size olan saygısızlığımdan veya herhangi bir art düşünceden değil, alınmayın. Yalnızca annemin bana hayatımda görmediğim bir insanı göstererek 'bu babandır' demesi, benim bunu kolaylıkla kabul edeceğim anlamına gelmez, değil mi?"

"Bora, inanır mısın aynı şeyi ben de sana önerecektim. Hatta bak pazartesi günü hastanede randevum var, dikişlerimi ala-

caklar. 'O gün beraber gider bu işi de hallederiz' diye bile düşünmüştüm ne dersin?"

"Çok sevinirim efendim"

"Güzel, pazartesi sabah sekizde burada ol o zaman, gidelim."

"Kesinlikle buradayım."

"Bana bak Bora."

"Efendim."

"İnşallah annen doğru söylüyordur, ben seni çok sevdim."

"Aynen Baki Bey, aynen, kanım çok ısındı size."

"Hadi gel içeri gidelim ve neşelenelim, birazdan Selim'in karısı gelecek onlar da yirmi senedir ayrı. Onca zaman sonra ilk defa buluşacaklar."

"Ne?"

"Ya!"

"Vay, bu enteresan işte!"

"Hem de çok."

Koluna girdim ve oturma odasına gittik. Saat 9.45'ti. Yeşim ile Selim bakkal çırağının getirdiği siparişleri yerleştiriyorlardı mutfağa.

"Onlar 12.30'da gelecekler," dedi Selim birden. Sonra durup gülmeye başladı. "Yahu şu kafayı yemeden ne olacaksa olsun biran evvel." Selim garip adamdı. O kadar umursamaz görünmesine rağmen aslında ne kadar da heyecanlıydı. Ah zavallı adam...

"9.45 uçağı ya indi ya inecek alana, şimdi oradan buraya gelene dek bakalım ne kadar sürecek?"

"Efendim Selim?"

"Uçak rötar yaptı mı dersin?"

"Nereden bilebilirim ki? Soralım istersen."

"Sor Allah aşkına." Havaalanı danışmaya telefon ettim ve İstanbul'dan gelecek uçağın 9.55'te ineceğini öğrendim.

"On dakika rötarlı, zamanında demektir."

"Evet, on bire doğru, düşündüğümüz gibi."

"Evet."

"Kusura bakmayın, karnım ağrıyor," diyerek odadan çıktı Selim. Bunun heyecandan olduğunu hepimiz çok iyi biliyorduk.

"İçerde ne konuştunuz?" diye sordu Yeşim Bora'ya bakarak.

"Anne senin bilmeni isteseydim zaten burada konuşurduk. Bu konuşma iki erkek arasında oldu ve böyle kalacak," dedi Bora.

"Bak kerataya, seni aslan delikanlı, bayıldım sana," derken, içimden sıcacık bir şeylerin aktığını hissettim ona. Ne tatlı bir çocuktu. Keşke benim oğlum olsaydı gerçekten.

"Aa, ne biçim bir yanıt bu Bora?" dedi Yeşim. Yüzünde kızgın bir ifade vardı ama gözleri hiç öyle bakmıyordu.

"Büyümüş bir insanın, çocuk olmayan bir insanın verebileceği bir yanıt anne. Benim çocuk olmadığımı bir kabul edebilsen, her şey, bak nasıl yoluna girecek o zaman."

"Yeşim bırakşana çocuğu. Ben ona hak veriyorum, görmüyor musun kocaman adam o."

"Hep söylerim; bütün erkekler, hepiniz aynısınız, bir kalıptan çıkma," dedi Yeşim.

"Ben de hep söylerim Bora, kadınları şeytan bile anlayamadı biz mi anlayacağız?"

Bu sefer Selim de kapıdaydı, o da başladı gülmeye "Ağabey saat kaç?"

"Selim, kolunda saat var ya."

"Ah, evet evet..."

"Gel yanıma otur" diye Selim'i çağırdı Yeşim. "Biraz sakinleşmelisin."

"Saat daha 10.30."

"Ben inip bir tur mu atsam acaba?"

"Sen şurada otur, yoksa Bora'ya seni bağlamasını söyleyeceğim ha."

"Peki, peki..."

Ne eli, ne ayağı ne de dili duruyordu Selim'in. Bir yere oturuyor, sonra hemen kalkıp başka yere oturuyor, ayağa fırlayıp balkona çıkıyor, içeri girip mutfağa gidiyor, geliyor kısacası ne yaptığını bilmiyordu. Gözü sürekli kolundaki saatteydi. Onu hiç böyle görmemiştim. Ona bir sakinleştirici vermeyi önerdiğimde bu öneriyi havada kaptı.

Beş dakika sonra Selim'in yüz ifadesi rahatlamış, kasları gevşemişti. Ayrıca sarıya çalan rengi değişmiş yerini, sağlıklı bir yüz rengi almıştı. Kısacası, heyecanı gözle görülür şekilde azalmıştı.

Kapının zili çaldığında, saat 10.50 idi.

Bora kapıyı açmak için ayağa fırlamıştı. Ben de hemen onun ardından ayağa kalkmıştım ve kapıya doğru ilerliyordum. Kapı açıldı ve Melek göründü kapıda. Bavulunu kapının hemen yanına bırakıp bana doğru geldi, "Geçmiş olsun Bakiciğim çok şükür ki iyisin. Bana anlattıklarının ardından seni çok kötü göreceğimi sanıyordum. Öyle olmadığına sevindim," diyerek boynuma sıkıca sarıldı.

"Sağ ol Melek," dedim, "gel seni Selim'le tanıştırayım(!)" Bu tanıştırayım lafına herkes çok gülmüş ve odadaki gerginlik bir nebze olsun dağılmıştı. Elinden tutarak, kazık gibi çakılmış Selim'in yanına oturttum Melek'i.

"Melek, işte Selim."

"Biliyorum, tanıdım" elini uzattı, "merhaba Selim."

"Merhaba Melek, hoş geldin."

Dayanamadım, "ne bu soğukluk be, ev buz kesti, sarılın bakayım birbirinize," dedim.

Ve birden Melek, Selim'in boynuna atıldı, beş dakikadan faz-

la birbirlerine sarılı vaziyette oturdular. Bu sahne karşısında üçümüz de çok duygulanmıştık; Yeşim ağlıyor, Bora gülümsüyor, bense hüznün ağır bastığı bir bakışla bakıyordum. Bu benim eserimdi. *Hayatımın en güzel romanı...*

Sessizliği bozmak için şimdi de: "Melek seni Yeşim'le tanıştırayım."

"Yeşim?... O Yeşim mi yani?"

"Evet, o Yeşim!"

"Vay anasını" dedi ve yaklaştı Yeşim'e elini uzatarak, "Merhaba, ben Melek..."

İlk kez karşılaşmalarına rağmen, sanki uzun zamandır görüşmeyen iki eski dost gibi sarıldılar birbirlerine. Kadın dayanışması mı demeli ne demeli bilinmez... Her şeyin böyle güzel devam etmesini umuyordum.

"Melek, bak bu da oğlum Bora..."

"Oo, yakışıklı delikanlı."

Oturma odasında idik, güzel başlayan bir buluşma ortamıydı, konuşmalar, gülüşmeler... yine de herkes son derece tedbirliydi birbirine karşı. Her an her şey olabilir düşüncesiyle belki de.

"Ne komik, bunca zaman sonra" diye söze başladı Melek, "nasılsın Selim?"

"İyiyim Melek, sen nasılsın? Sergen nasıl?" diye sorarken gözlerini başka noktalara dikmişti Selim. Ağzında geveleyerek "Nasıl olabilirim ki?" dedi bir daha.

"Sergen çok iyi, Oxford'ta yüksek matematik okuyor."

Bora yerinden fırladı, "Melek Hanım ben de yüksek matematik okuyorum Orta Doğu'da."

"Aa, ciddi misin?"

"Evet, ne tesadüf değil mi?"

"Ne güzel, gerçekten büyük bir tesadüf."

"Sergen üniversitede yatılı kalıyordu yakın bir zamana kadar. Hayatından çok memnun. Aynı üniversitede okuyan bir kız arkadaşı var ve evlenmeyi düşünüyorlar."

"Evlilik için henüz çok genç değiller mi?"

"Vallahi karışmam böyle şeylere, bu onun hayatı, kendi bilir, eğer birbirlerine âşıksalar bize bir şey demek düşmez."

"Kız nereli?"

"Bu soruyu bekliyordum ve vereceğim yanıtla, zamanında benim ne kadar yanlış hareket ettiğimi de itiraf etmiş olacağım."

"Öyle mi?"

Odada birden herkes susmuş, Melek'in ağzından çıkacak olan itirafı bekliyordu.

"Selim, kızın ismi Yonit ve İsrailli, Yahudi, kan kanı çekermiş derler ya?"

"Yine mi Melek? Yine mi aynı konular?..."

"Hayır, tam tersi, benim ne kadar bencil, aptal, şoven ve ahlaksız olduğumu söylemekti niyetim. Bu Yonit çok akıllı bir kız. Bizimkinden bile cin, derslerinde Sergen'e yardımcı. Evde, sınıfta hep beraberler. Okulun yurdunda beraber yaşamaları olanaksız olduğundan, ev kiralayıp on beş gün evvel yeni evlerine geçtiler."

"Sen bunu sessizce kabullendin mi peki, Melek?"

"Evet Selim. Kocamı yaptığım bir eşeklik yüzünden kaybettim, oğlumu da kaybetmek istemiyorum."

"Hım."

Kapı çalındı, yemeklerimiz gelmişti.

Sofra kurulana kadar, Selim, Bora ve ben balkona çıktık.

Bora sırtını balkonun demirlerine dayayarak "Hayat ne güzel şey, bazen bastırır tokadı bazen da çiçek açtırır," dedi ne düşündüyse?

"Konuş oğlum, konuş," dedim.

"Selim Bey..." diye davam etti Bora.

"Oğlum, bana amca de, dayı de ağabey de ama 'Bey'i boş ver ya."

"Selim Ağabey sağ olasın, Melek Abla burada hepimizin huzurunda senden özür diledi değil mi?"

"Öyle mi, ben niye anlamadım?"

"Dur, izah edeyim genç işi."

"Peki, peki..."

"Bir insanın 'ben hayatımda bir eşeklik yaptım, kocamı kaybettim, oğlumu da kaybetmek istemem,' cümlesinden evvel Sergen'in İsrailli bir Yahudi kızına âşık olduğunu ve evlenmeyi bile düşündüğünü söylediğinde, sen 'bunu kabul ettin mi Melek?' diye sordun. Yanıtı tek nefeste söyledi. Ondan evvel kan kanı çeker dediğinde, senin Musevi olduğunu ima etti. Ben sizi yeni tanıdığım için bilmiyorum. Öyle misiniz?"

"Hayır Bora, ben Dönme ailesine mensubum."

"Sabetaycı mı yani?"

"Evet."

"Harika bir şey. Siz Sabetaycılar bu memlekette Atatürk'e çok yardım etmiş insanlarsınız ve bence Sabetaycı olmak bir şereftir. Padişah zamanında Sabetay Sevi'yi ya Müslüman olursun ya olursun diyen zihniyet aslında Müslüman olmayan bir grup insan yarattı. Bu grup zorla meydana geldi, isteyerek değil. Bundan evvel böyle bir şeyi İspanya'da gördük Engizisyon zamanlarında. Orada yaktılar, burada yalnız tehdit ettiler ve bütün Musevileri değil, yalnızca kendini Mesih ilan eden tehdit edildi. Tabii ki müritleri her dinde olduğu gibi koyun sürüsü gibi arkasından gittiler."

"Evet, aynen öyle Bora, bakıyorum oldukça bilgin var bu hususta."

"Baki Bey, yani Baki Ağabey benim kız arkadaşım Sabetaycı ondan öğrendim bunları."

Selim bana baktı, ben Selim'e baktım bastık kahkahayı.

"Ne var gülecek, anlamadım" dedi Bora.

"Boracığım şu kadere bak, dikkat et Melek beni boşadı Sabetaycıyım diye."

"Öyle mi, çok ayıp etmiş, üzüldüm. Şimdi oğlunuz İsrailli bir kızla evlenecek ama."

"Baki ve ben yirmi yıldır eski aşklarımızı bekliyoruz; ikimizin de eski aşkı döndü ve eğer sen Baki'nin oğlu isen o zaman ikimizin de oğlu, biri Yahudi, biri yarım, Yahudi kızları ile beraberler. Bu da kaderin bir cilvesi ve Melek'in suratına, onun gibi düşünenlerin suratına tokat değil mi? İşte bundan güldük," dedi Selim.

"Herhalde gülünç buldunuz; ama ben hâlâ bunun nesi gülünç anlamadım."

"Boş ver, alındıysan özür."

"Yok, alınmadım da anlamadığıma kızdım."

"Kızma, daha sonra anlatırız."

Masa kuruldu ve garson servis için bekliyor. Masada lakerda, tabule salatası, göbek salatası, yoğurt, hurma zeytin, karışık turşu, yeşil ve acı biber, lahana salatası, yaprak sarması, pastırma, balık yumurtası ve tarama salata var. Saat bir buçuk olmuştu ve sanırım herkes çok acıkmıştı. Ne güzel bir sofra; ama rakı yasak... Of be!

"Garson, evladım şöyle bir kadeh rakı var mı?" diye sorduğumda bütün masa üstüme çullandı. Olmazmış, içemezmişim, yasakmış, mış mış mış...

"Getir evladım, atın ölümü arpadan olsun," dedim tüm söylenenlere aldırmadan.

"Maalesef rakı getirmedik efendim," dedi garson çocuk.

"Selim, evde rakı yok mu yahu?"

Garson, "Baki Bey ben size ayran yapayım, o da beyaz, rakı niyetine için isterseniz," dedi. Hepimizi bir gülme aldı, neşeli bir

ortam vardı. Birbirimize hikâyeler anlatıyorduk, gülüyorduk. Yeşim benim karşımda, yanımda Bora, öbür yanımda Melek ve Yeşim'in yanında Selim oturmuştu. Mezeler bitti, sıcakları getirdiler. Yuvarlak büyük bir tabak bonfile, ortada bir yanında yaldızlı kâğıt içinde fırında patates, öbür yanında ufak iki kap içinde iki değişik sos, biri hardal sosu, biri karabiber sosu. Ve etin üstünde bir yaprak nane, taze nane... Al tabağı, yeme götür de yanına yat cinsinden güzel. Tadı da harika, yarım pişmiş hardal sosunu kullandım. Yemek bitince konuşmalar yine alevlendi ta ki ortaya kocaman bir tabak ekmek kadayıfı gelene dek, yanında da bir tabak kaymak, hava sıcak olmasına rağmen getirmişler. Bir çanakta makineden geçirilip ufaltılmış çikolata. Bu yemek garanti bir kilo şişmanlatır adamı. Ama masada tatlıyı reddedeni görmedim...

Yemekten sonra kahvelerimizi oturma odasında içtik. Garsonlar tabağı çanağı toplayıp yarım saat içinde gitti. Ardından Bora'da kalktı, "müsaadenizi isteyeceğim, ben de gideyim artık," dedi.

"Hayrola nereye?"

"Fransız bir kızla tanıştım otelde, onunla gezmeye gideceğiz."

"Peki, hadi bakalım git, gençlerin ihtiyarlarla işi yok."

Bora gidince içeriye bir sessizlik çökmüştü.

"Gel Melek, sana kalacağın odayı göstereyim" diyerek onu odasına götürdüm, Selim'in istemediği odaya. Tuvalet ve banyo odadaydı. "Burada rahat edeceğini sanıyorum," dedim. "Çok mersi, her şey için Baki," dedi yanağıma bir öpücük konduraraK.

"Teşekkür edecek bir şey yok, şu anda iki mesut çift var burada. Yeşim'i bana Selim buldu. Ben de seni Selim'e..."

"Beni kabul edecek mi acaba? İnanır mısın, çok özlemişim Selim'i."

"Umarım artık her şey yolunda gider. Tabii bu bizim için de

geçerli. Bak Melek ben her zaman sizin yanınızdayım. İnsan içindeyken bazı şeyleri göremeyebilir. İşte o zaman ben devreye girebilirim, tabii eğer isterseniz."

"Akıllıca bir düşünüş bu."

"Bu işi kavgasız halletmeniz oğlunuzun selameti bakımından önemli..."

"Baki, kusura bakma; ama oğlum hayatını seçti ve burada artık benim hayatım mevzu bahis."

"Evet, haklısın, sen Selim'i istiyor musun hâlâ?"

"Her zaman. Biliyor musun, bu olayda kendini cezalandıran sadece Selim değildi. Hayatıma kimseyi sokmayarak bende kendimi cezalandırdım. Oğlum evde başka erkek görmedi."

"Hayat senin hayatın, nasıl istersen öyle geçirirdin."

"Evet, ama günün birinde babasına rastlayıp, 'anne neden başkalarıyla oldun?' demesini istemedim. Evde hep onunla oldum, hatta işimi de eve aldım ki her daim beni görsün, hissetsin diye."

"Çok güzel, ne diyebilirim ki? Gel dışarı çıkalım. Önümüzde bunları konuşacağımız bol zaman var."

Çıktık. Selim'le Yeşim balkonda oturmuş sohbet ediyorlardı.

"Bakın çocuklar" diye başladım söze, "dördümüz de, pek kolay olmayan bir hayat yaşadık. Bu hayatın içinde pişmanlıklar, üzüntüler ve giz vardı. Belki de, şimdi saçma sapan gelebilecek konuları dert ettik zamanında kendimize. Bunların artık sonuçlandırılması gerek. Böyle süremez. Bunu nasıl yaparız, ya ayrı ayrı herkes kendi sorununu kendi içinde çözer, ya da burada oturur grup terapisi misali sıkıntılarımızı paylaşırız. İkinci şıkkın faydaları bu ortamda münakaşa veya kavgaya yer olmamasıdır. Fakat kalabalıkta konuşmak zordur, konuşan rahatsızlık hissedebilir, belki de kendini başkalarının yanında ifade etmekte zorlanabilir. Şunu söyleyebilirim ki bu durumdan ben rahatsız olmam, e Melek de avukat olduğuna göre kalabalıkta konuşmaya

alışıktır ve onun için de sorun yoktur sanırım. Selim ile Yeşim ne dersiniz?"

"Benim senden gizli bir şeyim yok bilirsin. Melek kabul edersе, burada birlikte çözelim problemleri, benim kabulüm."

"Benim de kabulüm," dedi Melek.

"Ya sen Yeşim, sen ne dersin?"

"Ben çekingen bir insanımdır aslında; ama bu forumda çekineceğim kimse yok, biz burada dört kardeşiz şu anda."

"O zaman sorun başlayalım."

Yine bir sessizlik hâkim olmuştu ortama. Herkes susuyordu.

"Kura çekeceğiz," dedim. İşi biraz oyuna dönüştürmek istiyordum.

"Nasıl?"

"Selim getir şu deste kâğıdı. Herkes bir kâğıt çekecek ve konuşma sırası, büyük kâğıt çekenden küçük çekene devam edecek."

"Tamam, iyi fikir..."

Bir deste iskambil kâğıdını masanın üstüne koydum, bir güzel karıştırdım.

Deste kesildi, kâğıtlar serildi. "Çekin" dedim ve ben as pik çektim, Melek rua karo Selim onlu, Yeşim ise beşli çekti. Yani ilk ben, sonra Melek ve Selim, en son da Yeşim konuşacaktı. Herkes memnundu bu uygulamadan. Ben başladım konuşmaya:

"Bundan yirmi sene kadar evvel Yeşim'in beni bırakıp gittiğini hepimiz biliyoruz. Bunun sebebinin de tespitlerini yaptık. Geçen bunca zamandan sonra geliyor ve bana bir oğlum olduğunu söylüyor. Şu anda Bora'nın oğlum olduğu iddiası var, iddia diyorum; çünkü bunu kesin olarak bilemiyorum. Pazartesi sabahı Bora'nın da arzusu üzerine, tekrar ediyorum Bora'nın da arzusu üzerine, DNA testi yaptırtacağız. Test müspet çıktığı takdirde Bora'nın gerçekten oğlum olduğunu bileceğim ve bir ba-

banın oğlu için ne yapması gerekiyorsa, esirgemeden ben de onun için yapacağım.

Bu birinci fasıldı, gelelim Yeşim'e. 'Yeşim, sen nasıl olur da benim oğlumu, benden yirmi sene saklarsın? Nasıl olur da, çocukluk çağında onunla top oynamamı, maça gitmemi, derslerine yardımcı olmamı, kısaca büyümesini görmemi engellersin? Bunun feminizmle nasıl bir alakası olabilir? Buna başka bir şey denir ama terbiyem bunu söylememi engelliyor. Şimdi elimde yirmi yaşında, bana yabancı bir delikanlı var. Şimdiye kadar baba oğul olarak beraber olduğumuz bir dakikamız bile olmadı. Bu nasıl bir duygudur bilir misin, ya da anlatsam anlar mısın?'

Ben şimdi birden erkek babası oldum. 'Müjde bir oğlunuz oldu' dediklerinde elime verilen yirmi yaşında bir adamdı. Benim diyeceğim şu 'Yeşim, tatlım ben seni hayatım boyunca çok sevdim, sana âşık oldum... Sen benim sevgimi nedense hiçe saydın ve kendi kaprislerin doğrultusunda hareket ettin. Kızıyor muyum sana? Bilmiyorum, içim çok karışık şu anda. Eğer Bora oğlum ise seninle bundan böyle hep temas halinde olacağız demektir. Ama beraber yaşamamıza olanak yok; çünkü ben senden şu anda ziyadesi ile soğudum. Seni arkadaş olarak bağrıma basmak isterim ve bu da senin istediğin şeydi zaten. Oğlumuzun selameti bakımından, başka çaremiz yok. Bundan böyle oğlumun masraflarını ben karşılayacağım, eğer isterse yurtdışına mastırını yapmaya yollayacağım. Evleneceği zaman bir babanın bütün görevlerini yerine getireceğim. Eğer Bora beni severse kendimi çok mutlu hissedeceğim; ama sevgi para ile satın alınmaz. Yani benim onun için yapacaklarım yüzünden beni sevmesini veya sever görünmesini istemem. Bunu da zamana bırakacağız.' Arkadaşlar kafam çok yorgun. Sanırım benim tüm söyleyeceklerim şimdilik bu kadar."

Odada hava çok gergindi, "Ben ikinci sırayı alabilir miyim?" diye sordu Yeşim. Yanıt beklemeden konuşmaya başladı.

"Bak Baki, ben gençken çok sevdim seni; ama bu sevginin ne çeşit bir sevgi olduğunu bilmiyorum. Bildiğim şu ki bu aşk değildi. Sevgi ile aşkın aynı şey olmadığını biliyoruz hepimiz. Ben sana âşık olamadım –hayatımda da kimseye âşık olmadım. Yaşadığım bu hayat benim seçimim. Bilerek ve isteyerek... Maddi sıkıntının olmadığını ve olamayacağını biliyordun, gerçekten de hiç olmadı. Senin beni bu yaptığım şeyden dolayı bencillikle suçlayacağını da biliyordum, hatta bunu benimle konuşmaya geldiği zaman Sarper'e de söylemiştim. Ben buraya sana Bora'yı sokuşturmak için gelmedim. Er geç bir gün senin oğlunla buluşman gerekiyordu. Ben senden bütün bu söylediklerinden kötüsünü duymayı bekliyordum; ama sen her zaman tanıdığım ve hürmetle andığım centilmen Baki'ydin ve hep öyle kalacaksın. Pazartesi günü DNA testlerini yaptırın, yanıtını almak üç hafta kadar sürer sanırım, biz bu arada Bodrum'a döneriz. Bora'nın tatili şimdi... Çok çapkındır kerata, bir alay kız arkadaşı var onu bekleyen. Beni yanlış anlamanı istemem, ben zaten 'acaba birlikte olabilir miyiz?' düşüncesiyle gelmedim buraya. Ben isteseydim, seninle o zaman evlenirdim. Ben seninle dost kalmak istiyorum, tıpkı o zamanlar da istediğim gibi; ama bunu Bora yüzünden değil, sen de istersen kabul et. Bora'nın masraflarını üzerine almana da gerek yok, zaten hiçbir eksiği yok. Fakat yine de senin bileceğin bir iş bu. Sen daha rahat hissedeceksen kendini, ne istersen yap sadece şunu unutma ki oğlum veya oğlumuz benim mesuliyetim altındadır.

Eğer Bora gelip senin yanında bir müddet kalmak isterse asla bir şey diyemem. Bora'nın soyadı senin soyadın değildir. Onu nüfusuna kaydedip soyadını vermek istersen buna da hiçbir itirazım olmayacaktır."

Yerimden kalktım, ağır ağır Yeşim'e doğru yürüdüm, o da bana doğru geldi, durduk, bakıştık ve gülümsedik birbirimize. Kollarımı açıp doladım ona. Ben belki de aldığım kemoterapi ilaçları yüzünden çok zayıf düşmüştüm: Bedenen ve ruhen. Dışarıdan dev bir ağaç gibiydim; ama içimde termitler beni yiyip biti-

riyordu, ağlıyordum. Selim de yerinden kalkıp yanıma geldi ve ardından Melek. Hepimiz kucaklaştık.

Konuşma sırası Selim'e gelmişti.

"Burada dört kişiyiz ve iki şahit huzurunda siz ne kadar asil insanlar olduğunuzu ispat ettiniz. Baki, senin gibi bir arkadaşım olduğu için bahtiyarım. Şimdi demek ki sizin dost kalmanıza sebep Bora değil..."

"Evet, değil" dedim.

"Kesinlikle" diye ilave etti Yeşim.

"Burada iki eski dostun birleştiğini gördük ve ben çok mutluyum, bunun şerefine içmemiz lazım," dedim.

"Hele doktor bir izin versin, o zaman," dedi Selim.

"Müsaade edersen senden önce ben konuşayım," dedi Melek Selim'den lafı alarak. Selim gülümseyerek, kafasını evet anlamında salladı.

"Size olayı en baştan ve hiç saptırmadan anlatacağım. Üniversitede okurken 'Türkçü' denilen bir grubun içindeydim. Selim'le yeni evliydik o zamanlar. Bir zaman sonra üniversiteyi bitirdim ve İzmir'e taşındık. Göztepe'de bir ev aldı Selim ve ben bir avukatlık bürosunda staj yapmaya başladım. Bir senelik stajdan sonra avukatlığa başlayabilecektim. Bu arada hâlâ üniversitedeki hava içindeydim ve gruptakilerle de sık sık görüşüyordum. Selim'le yaşantımız çok güzeldi ve ben, Selim'e âşıktım, hem de sırılsıklam. Günün birinde nasıl olduğunu pek hatırlayamadığım bir şekilde Selim'in Sabetaycı Dönmesi olduğunu öğrendim. Demek ki Türk değildi. Ben belki bir Müslüman'la evlenmiştim; ama Türk değildi. Ee, nasıl olur da bunu benden gizleyebilirdi? Bana itimat etmemiş ve benden kendi ile ilgili çok önemli bir şeyi saklamıştı demek diye düşünmüştüm. O zaman benim ona olan saygım çoktu ve maalesef bu olaydan sonra yok olmuştu. Gençtim, Ülkü Ocağı, Türkçülük mühimdi benim için o zamanlar. Şimdi düşünüyorum da nelerle uğraşıyormuşum? Ar-

dından hamile kaldığımı öğrendim. Oysa çocuk için hazırlıklı değildim. Zor bir doğum yaptım ve doğumdan sonra seksten çok soğudum, bunun tıpta bir ismi var ama... Zaman geçiyor, bende hiçbir olumlu değişim görünmüyordu. Selim benimle birlikte olmak istiyor ben ona sırtımı çeviriyordum. Seks istemiyor ve Selim'i de beni bu durumlara düşürdüğünden dolayı affedemiyordum. Bir taraftan Selim'in beklentileri, bir taraftan o beklentileri karşılayamayacak olmam. Sorunun, nerede olduğu önemliydi. Ben artık Selim'i mi istemiyor muydum yoksa isteğim mi körelmişti? Bu ruh hali içinde olduğum bir gün, üniversiteden tanıdığım ve her zaman benim arkamdan koşan bir çocuğa rastladım Güzelyalı'da. Onunla eve geldim ve birlikte oldum. O gün Selim'in eve erken döneceği tutmuştu ve bizi yatakta gördü. Ağzından tek bir laf çıkmadı, arkasını döndü ve gitti, bir daha onu görmedim, ta ki bugüne dek. Bir hafta sonra eve gelen bir şahıs 'ben bu evin yeni sahibiyim' dedi, evi en kısa zamanda boşaltmamı istedi benden. Ev tapuda Selim'in ismine kayıtlı olduğundan ben fuzuli işgalci durumuna düşmüştüm, bununla savaşmanın yolları vardı elbet; ama istemedim. Aldım oğlumu İstanbul'a taşındım. Boşanma davasında bulunmadım ve avukatım Selim'in tüm malını mülkünü satıp, her şeyini hayır cemiyetlerine dağıttığını ve hâkime, 'buyurun isterseniz beni hapsedin, bari bedava yer ve sıcak bir yatağım olur,' dediğini söyledi. Mahkemede saçı sakalına karışmış, pejmürde bir meczup görüntüsündeymiş. Avukatım bana telefon edip Selim'in psikiyatrik muayenesini isteyeceğini söyledi, şiddetle reddettim ve 'nafaka falan istemem, adamı rahat bırak' dedim, öyle de oldu zaten. Bir daha ne nerede olduğunu ne de ne yaptığını duydum. Çok da merak ediyordum. Birkaç kere İzmir'e geldim, izini bulmaya çalıştım. O kadar pişmandım ki yaptıklarımdan! Benim şerefim beş paralık olmuştu. Kendini satan bir orospudan ne farkım vardı ki? Ben beraber yaşamayı kabul ettiğim ve bu hususu imzamla taahhüt etmiş olan ben, bir orospu gibi davranmıştım. Yalnızca orospu gibi değil, pis, karaktersiz bir insan portresi çizmiştim

sanki. Canım kadar sevdiğim eşimi, evliliğimi bir gençlik kaprisi yüzünden mahvetmiştim. Koskocaman bir işyeri sahibi adam, benim yüzümden ne hallere düşmüştü. Her şeyi yok olmuştu, malını, mülkünü satıp dağıtmıştı servetini. Neredeydi? Ne yapmıştım ben?

Benim işlerim iyi gitti ve Sergen'i elimden geldiği kadar iyi yetiştirmeye uğraştım, en iyi okullarda okuttum. O da çok çalışkan bir çocuk oldu her zaman. Ben de son derece mutsuz. Burada huzurlarınızda, Selim'den beni affetmesini rica ediyorum. Çektiğim vicdan azabı benim göğüs kanseri olmama sebep oldu ve göğüslerimden birini kaybettim. Baki'nin kanser olduğu haberini duyunca koşa koşa geldim –ki zaten gelmeyi düşünüyordum- ve 'Selim'le benim buluşma zamanımız gelmiştir artık' diye düşündüm. Arzum, Selim'in beni affetmesi ve isterse birlikte yaşamayı tekrar denemek, evim İstanbul'da, işim İstanbul'da, servetim küçük değil. Selim gel, bana dön. Bak, Sergen namına demedim, eski aşkımız adına beni affet, lütfen beni affet..."

Ağlıyordu, sesi kesik kesik çıkıyordu Melek'in. Selim'in yüzü taş gibi idi, kafasının içinden ne geçtiğini anlamaya imkân yoktu.

"Seni çok iyi anladım Melek. Nereden başlayayım, sonundan mı başından mı diye düşündüm; ama başından başlayacağım. Ben senin Sabetaycılığa karşı neden bu kadar kin ve nefret dolu olduğunu bu güne dek anlamış değildim. Sabetaycılar bu memleketin kurulmasında Atatürk'e çok yardımcı olmuşlardır. Sabetaycıların sayesinde Türkiye İkinci Dünya Harbine girmedi ve yine bu yüzden zaten harap olan memleketimiz mahvolmadı. Petrollere erişmek isteyen Hitler Türkiye'ye girseydi Irak'ın petrollerini ele geçirmesi nakil araçlarını Trakya'dan Musul'a kadar vardırmak için kaç güne ihtiyaç varsa o kadar günde oradaydı. Ve hür dünyadaki, Türkiye'deki Yahudilerle Dönmeler hepsi ölmüş olurdu. Ben de hayatta olamazdım ve sen de Dönme ile evlenmezdin. Ben Müslüman aile çocuğu olarak doğ-

dum, neden beni bundan 500 sene evvel olan olayların sorumlusu olarak gördün. Her neyse, bütün bunları affedebilirim, senin de dediğin gibi belki o zamanlar çok önemliydi bunlar senin için. Hadi çocukluk diyelim buna; ama beni aldatmana ne demeli, ben bunu nasıl yedirebilirdim kendime Melek?... Bugün bile seni hâlâ çok seviyorum. Zannettiğinden de çok... 'O gün' evden çıkınca seni cezalandırmak, canını acıtmak istedim. Gerçek anlamda değil elbet. Senin, en az benim kadar canın acısın istedim. Evi yarı fiyatına sattım ve senin derhal evden çıkartılmanı şart koştum. Yani seni sokağa attım, bunu hak etmiştin. Boşanma davasından sonra düşünmeye başladım. Hâkim, 'çocuğu ister misin?' diye sordu ve Sergen'i bana vermesi için senin ne yaptığını söylemem yeterdi. 'Hayır', dedim 'istemiyorum.' Ve yirmi senedir işte ben buna yanarım. Kendimi cezalandırdım, servetimin yarısından fazlasını İsviçre'ye yollamıştım. Sen gittikten sonra ben Alsancak tarafına geldim ve geceleri sokaklarda yaşadım. Tam yirmi sene berduş hayatı... Ta ki Baki gelene kadar... Senin nerede olduğunu bulmak aklımdan bile geçmemişti doğrusu, bu konuda da Baki sağ olsun. Şimdi bir göğsünü kanserde kaybettiğini söyledin, inan bana içim ağlıyor şu anda, belki de yanında olsaydım, elini tutsaydım, sana hizmet etseydim, sen kendine gelene dek... Yine kaybolurdum sonra... Ama şimdi bütün bunlar boş laf.

Gelelim sadede. Anladığım kadarıyla sen bana, hayatını tekrar birleştirmeyi teklif ettin ve bunu Sergen yüzünden değil, beni istediğin için yaptığını söyledin. Sergen'le tanışmadan sana cevap veremeyeceğim. Sana aynen Baki ile Yeşim'in anlaşmasının uygulamayı öneririm. Söz sana, Sergen'le buluşmamdan ve konuşmamdan sonra kati yanıtı vereceğim. 'Neden' diye sorma, cevabını bilmiyorum. İçimden öyle geliyor ki Sergen bu durumdan pek hoşlanmayacak."

"Selim, Sergen büyüdü ve kendine bir eş buldu. Onların Türkiye'ye döneceğini pek sanmam. Amerika'ya yerleşmeyi düşünüyorlar."

"Evet, Melek, anlıyorum bütün bunları. Sanırım yapmam gereken Sergen'in yanına gitmek."

"Selim, beraber gidelim,"dedi Melek.

"Evet, gidin, ben Baki ile kalırım," dedi Yeşim.

"Birlikte gitme konusunu bu gece düşüneceğim Melek, yarın sabah konuşalım. Bak, Baki artık çok yorgun ve yatsa iyi olur."

Saat gecenin on biri olmuştu. Ne de çok konuşmuşuz. Selim Yeşim'i otele bırakmayı önerdi ve birlikte çıktılar. Melek benimle kalmıştı.

"Hemen yatacak mısın Melek?".

"Ya sen? Uykun yok mu, yorgun değil misin?"

"Boş ver şimdi uykuyu."

"Selim'in söylediklerinden ne anladın sen Baki?"

"Çok yaralı oluğunu..."

"Özür diledim herkesin önünde, kabahatimi kabul ettim."

"Evet, bırak bir gece, bunu sindirebilsin."

"Sen çok güzel davrandın Yeşim'e."

"Evet, ben her şeyi çabuk affederim, karakter meselesi. Fakat Yeşim'i hayatımdan, kalbimden çektim attım bugün."

"Neden?"

"İki yönden, bir, demek ki benimle iken başkası ile de yattı. İkincisi Bora'yı bana 'oğlun' diye yamamaya kalktı."

"Böyle olabileceğini sanmam."

"Ben de pek sanmıyorum ama... Üç hafta sonra test sonuçları çıkınca anlayacağız."

"Evet, haklısın."

"Selim olmasaydı bu hastalığımda bana bir kardeş gibi, bir hastabakıcı gibi büyük sevgi ve merhametle bakan, yardım eden Selim olmasaydı, acaba ben bugün hayatta mıydım? Ona çok şey borçluyum."

"Onun da sana çok şey borçlu olduğuna inanıyorum Baki. Onu sokaklardan sen kurtardın, insana dönmesini, tekrar insanca yaşamasını sen sağladın, vahşi olmaktan çıkardın onu ve bak ikimizi onca zaman sonra bir araya getirmeye bile muvaffak oldun."

"Evet, ama bundan ne netice çıkacak bilemem."

"Ben de bilemem. Mühim olan açık yaraların kapanması... Sen de buna ön ayak oldun."

Birazdan Selim döndü, "Hey Ağabey, yatmadın mı daha?"

"Neden yatacakmışım? Beni bu kadar güzel bir kadınla yalnız bıraktın," dedim gülerek.

"Tek göğüslü güzel," dedi Melek gülümseyerek.

"Ne olacak yani ben de yarım bağırsak Baki." Üçümüz de güldük.

"Hadi ben yatayım sizin konuşacaklarınız vardır, artık bana ihtiyacınız yok."

"Sana her zaman ihtiyacımız var Bakiciğim," dedi Selim omzumu dostça kavrayarak.

"Sağ ol Selim, ben haddimi bilirim." Gidip yattım iyi geceler dileyip.

16

Selim'le Melek

Melek'le Lozan Kapısı'ndan Kültür Park'a girdik.

"Bak burası benim evimdi. Bu, bütün bahçe benimdi, yazın nerede istersem orada yatardım. Yolun iki tarafındaki karavanları görüyor musun, bunlar hatırlarsan fuar zamanı yabancı memleket pavyonları olur. İşte ben kışın bunların içinde yatardım. Hangisinde yatacağım havaya bağlıydı, mesela yağmurlu havada yattığım bina şuydu, soğuk havada ise daha ilerideki küçük binada yatardım."

Yürüyorduk ve gölün yanına gelmiştik, sağa doğru saptık, ilk yoldan sola girdik, biraz ilerleyince gül bahçesine geldik. "İşte baharda güller açmaya başlayınca burada yatardım, gül kokuları insanın hayatta olduğunu ve her şeye rağmen hayatın güzel tarafları olduğunu hatırlatmaya yeterdi. Bazen bu ortadaki çimenlere uzanır ve mehtabı seyrederdim. Yıldızlar pırıl pırıl, seni düşünürdüm. Yıldızlardan yüzünü çizmeye uğraşır, fakat başarılı olamazdım. Bir gece yanıma biri geldi, 'müsaade edersen ben de uzanayım' dedi. 'Uzan kardeşim, burası hepimizin' dedim. 'On dakikan var mı Ağabey?' diye sordu yabancı.

'Ne için?' dedim.

'Senin çok iyi bir insan olduğunu söylediler, seni aradım. Sana derdimi anlatmak, içimi dökmek istiyorum, beni dinler misin?' diye sordu.

'Yat kardeşim, uzan yıldızları seyret, içine huzur gelsin. Seni canı gönülden dinleyeceğim. Biz insanlar birbirimize yardım etmeye mecburuz ve hatta bir yerde okumuştum, insanlar Tanrı'ya karşı birbirlerine kefil imiş.'

'Sağ ol Bey Ağabeyciğim. Benim bir zamanlar sevdiğim bir kadın vardı,' diye başlayıp gönlünde yara açmış bir olayını anlattı. Oysa beni ne kadar tanıyordu ki? Ben de sıkılmadan dinledim onu. Mutlu oldu, rahatladı konuşunca ve teşekkür edip gitti. Sadece o değil, buralarda kaldığım müddetçe çok kişi gelip bana içini döker giderdi. Alsancak'ta gündüz vakti Gazi İlkokulu'nun arka kapısının oralarda yere otururdum ve güneşlerdim baharda, sabah güneşi fakir'in gömleği gibiydi, ısıtırdı insanı.

Bak burada Akasyalar Gazinosu denen bir lokanta vardır. Beni 'Uğurlu Selim Ağabey' diye çağırırlar burada. Her akşam gelip burada yemek yerdim, bunu uğur sayarlardı. Para istemezlerdi benden. Lokanta müdavimlerinin çoğu beni tanır. Bazen yanıma gelip yardım teklif ederlerdi. Ben yalnız gülümser 'sağ olun, ihtiyacım yok' derdim. İçki teklif ederlerdi, ben içki sevmem bilirsin. İçmem, sigara da tüttürmem. Gel bu yoldan gidelim. Bak görüyor musun paraşüt kulesini, işte tam burada oturur atlayanları seyrederdim. Sonra geç saatlere dek Mogambo adlı gece kulübünün önünde oturur müzik dinlerdim. Millet dans ederdi, bakmazdım bile. Sadece müziği dinler ve hayallere dalardım. Seni görürdüm ve seninle dans ederdim hayalimde. Bu yol, hatırlarsın hani Kültür Park'ın etrafını dolaşır yürürsen devamlı başladığın yere vardığın yoldur. Âşıklar yolu diye de bilinir. Hadi gel buradan gidelim, Lozan Kapı'sına çıkalım. Montrö Kapısı kapalıdır, oradan çıkamayız."

Yürüdük, yürüdük... Melek ağzını hiç açmamış, hep beni

dinlemişti, yanaklarından yaşlar akıyor, sessiz sesiz ağlıyordu. Elini tutmuyordum, yan yana yürüyorduk ve ben konuşuyordum:

"Yirmi yıl, tam yirmi yıl Melek. Kaldırımlar arkadaşımdı. Her şeyi konuşur kaldırımlar bilir misin, kendi lisanları vardır. Sen nereden bileceksin ki bunları tabii. Fuar zamanları Kültür Park'ta uyumak mümkün olmazdı, çoğu zaman İnciraltı'nda kalırdım ben de. Bazen sadece müzik dinlemeye gelirdim. Öyle geceler sabah saatlerine yakın uyuyabilirdim. İnciraltı'nda belediye plajı vardı bir zamanlar, vapur da işlerdi Konak'tan hani. Onun yan tarafında mandalina ve portakal bahçeleri vardır, orada yatardım sıcak ağustos geceleri, serin olur oraları. İlk yıllarımda kafamın içinde sana nefretle karışık bir sevgi duyardım. Hani 'aşkla nefret kardeştir,' derler. Sonra yavaş yavaş nefreti yok ettim ve 'imkânı yok Melek benim sülalemin Sabetayist dönme olduğu yüzünden bırakmış olamaz,' dedim. Hatta 'sen bana dönme olduğunu söyleseydin yine evlenirdim seninle, sen beni aldattın' cümlesi benimle yaşıyordu sanki. Bu cümlenin tahlilini yıllarca her yönden yaptım. Sonucu bunun bir bahane olabileceği idi, bunu benden bıktığını anlatmanın bir yolu olarak seçtiğine karar verdim. Sana boşanmayı teklif ettiğimde reddettin ve 'Sergen'in babasız büyümesini istemiyorum dedin!' Ne babası idim ben? İskele babası mı, Şam babası mı? Evimizde yatağımızda başka erkekle yattın. Bunun bir erkeğe yapılacak en büyük hakaret olduğunu düşünmedin bile. Başka erkekle yattın, senin karakterin buna müsaade etti, bunun münakaşasını yapmak istemem; ama benim yatağımı, benim ocağımı, benim evimi kullanman şart mıydı? Neden gidip kocasını aldatan yüz binlerce kadından biri gibi otele motele veya başka yere gitmedin? Çünkü eğer böyle bir yere girseydin biliyordun ki haysiyetinden kaybedecektin, orospu seviyesine düşecektin. Ama bizim evimizde, bizim yatağımızda yaparsan bu işin daha yüksek seviyede kalacağını ve 'Selim mi boş ver, o nasılsa harcanacak ufak para' diye düşündün. Şimdi yirmi yıl sonra yanımdasın ve üç ki-

şi huzurunda benden af dileyip yaptıklarından utandığını söyledin ve gençliğine vurdun. Ben yirmi yılın hesabını sormuyorum senden, ben yirmi yıllık hapis cezamı kendi kendime verdim ve bu da Sergen'i sana bıraktığım içindi. Oysa ben Sergen'i senden alabilirdim. Bundan dolayı sefil, perişan oldum. Hasta olduğum zamanlar devlet hastanesinde sıralarda uyudum, bazen yemek yemediğim günler oldu. Ama her gün tıraş oldum parkın tuvaletlerinde, Kültür Park'ta akan sularda yıkandım, her zaman temiz paktım. Ufak çocuklu aileler gördüğümde ağlardım, Sergen'ime ne oldu acaba diye; ama kaderim bu imiş derdim.

Şimdi gelelim sadede. Benim seninle barışıp barışmamam mühim değil. İster git ister gitme, benim için artık hiçbir şey fark etmez. Bugüne dek sana halen âşık olduğumu sanıyordum ve geleceğin için çok sevinçli ve heyecanlıydım. Yirmi yıllık hasretin biteceğine ve aşkıma tekrar kavuşacağıma inanıyordum; ama bugün anladım ki sen bir hikâye idin, gözümde büyüttüğüm bir hikâye. Biliyor musun sanki oynuyordum, sanki seviyorum, sanki âşığım hâlâ, sanki gelirse bütün dertlerim bitecek, sanki, sanki, sanki... Oysa öyle değilmiş meğer... İşte böyle Melek.

Beni dinlediğin ve sözümü kesmediğin için sana çok teşekkür ederim."

"Sana anlatmadığım bir şeyi anlatacak ve bu konuyu kapatacağım. Sen nasıl istersen öyle olsun. Ben o zamanlar tedavi olmak amacıyla bir psikoloğa gittim ve ona içinde bulunduğum durumu anlattım. Kadın, yani psikolog kadın, etik olmamasına rağmen bana şöyle bir şey denememi önerdi: 'eğer' dedi 'başka erkekle yapabilirsen kocana dönmen çok kolay olur.' Ben tam altı ay bunu yapıp yapamayacağımı düşündüm ve psikoloğun dediğini denedim. Sana yakalandım, hayatımı ve hayatını mahvettim. Ben ne otel ne de motel kadınıyım ve yirmi yıldır benim hayatıma hiçbir erkek girmedi. Sen kendine bir tür ceza verdin, ben de kendime seksi yasak ettim ceza olarak. Bir ara İstanbul'da adım erkek sevmeze çıkmış hatta lezbiyen olup ol-

madığım konuşulmuştu bulunduğum çevrede. Hiç kulak asmadım ve 'eğer bir daha seks olacaksa hayatımda, bu yalnızca ilk ve son kocamla olacak' dedim ve bugüne, şu ana dek, ben kimseyle birlikte olmadım. Artık nasıl istersen öyle yaşayalım, arkadaş kalalım, iki sevgili gibi yaşayalım, istemezsen de ne diyebilirim? Belki bir gün, ha umut var mı? Gel sen sen ol Selim her şeye rağmen beni affet, al beni kollarına, sevgilim de, tatlım de, ben sana tüm sevgimi vereyim. Sergen'e gelince Selim, oğlumuz kendi yolunu seçti. Yonit'le evlenip evvela İsrail'e yerleşeceklermiş ve iki sene İsrail'de yaşadıktan sonra Amerika'ya Yeşil Kart almaları kolaymış. Çünkü İsrail vatandaşlarına Amerika'da kapılar açıkmış, hele yüksek matematik okuyan kafalara her daim yer varmış. Şimdiden IBM İsrail'de, onların tahsillerini bitirmelerini bekliyor ve ayda adam başına bin dolar maaş ödüyor. Sergen'in hayatı başka ülkelerde geçecek. Anne ve babası olarak iki yılda bir görebilirsek ona da şükür. Sen yalnızsın, beni yirmi yıldır özledin, ben yirmi yıldır kendimi kocama sakladım, gel bu iki olayı birleştirip, içinden, birbirimize sarılarak çıkalım Selim."

"Melek saat sabahın üçü, eve dönelim artık. Yarın bu konudaki kararımı sana bildireceğim tamam mı? Yarın sabah Baki hastaneye gidecek, dikişlerini çıkarttırmaya, ben götüreceğim onu, Bora da gelecek DNA testi için. Yarın sabah söz, sana cevap vereceğim canı gönülden, dediklerinin ışığında."

Eve döndük ve odalarımıza çekildik. Benim uyumam mümkün değildi, içim içimi yiyordu. İçimdeki ses hemen Melek'in odasına git ve yatağına gir diyordu. Fakat incinen gururum, ayaklar altına alınan haysiyetim beni zincirliyordu. Sabaha ona yanıt vereceğime söz verdim boş bulunup. Ne yapacağım şimdi? Eğer ben Melek'le yaşamayı kabul edersem hürriyetim yok olacaktı. Yirmi senedir hür olan ben, birden başkasının fikirlerine, arzularına, isteklerine göre hareket etmek durumunda olabilecektim. Ben bunu kaldırabilir miydim ki? Hayır, kaldıramam, hayır demek çok kolay. Hayır dedin mi her şey başlamadan bi-

ter ve... Vakit kazanmak için ben evvela Sergen'i görmek istiyorum tezi üzerinde mi hareket etsem acaba?

Kendi kendini aldatma Selim. Sergen senin yüzüne bakacak adama benzemiyor; Melek'in anlattığına bakılırsa. Neden, ateist olduğundan mı? Bunlar gençlik çağının farklı olmak isteğinden doğmaz mı? Egzistansiyalizm gençliğin geçirmesi gereken başkalaşmalar değil mi? Ben de o yoldan geçmedim mi? Herkes bir yoldan geçmez mi varmak istediği yere varana dek? Eğer Melek'in dediği gibi Sergen ikinci planda kalacaksa, benim Melek'e ihtiyacım var mı? Ne menfaatim olabilir ki? Menfaat mi, bu nasıl bir düşünce tarzı Selim? Maddi menfaatten bahsetmiyorum; ama hürriyetimi ne uğruna feda edeceğim? Beraber yaşayacağım ve ihtiyarlayacağım bir insanı sevmem icap etmez mi? Ben şu anda Melek'e karşı pek bir şey hissetmiyorum galiba. Evet, onunla birlikte olmayı istiyorum; ama yine de bilmiyorum. Yanında sana hastalanınca bakacak ve sana yaptıklarından dolayı senden lafla değil, fiilen affedilmeyi isteyecek olan ve bir zamanlar taptığın bir kadın var. Bir de onun yönünden düşünmek lazım. Şöyle ki psikiyatrın –eğer bu da yalan değilse– dediklerini uygulayarak bunu kendince benimle tekrar karı koca olmak için yapmadı mı? Yani benim için, bizim için... Eğer bu yanıtlar evetse bu kadın kendi şeref ve haysiyetini senin için ayaklarının altına almadı mı? Oğlunu büyütmedi mi? Oğluna seni hiç bir zaman kötülememiş, eğer doğru ise, 'benim bir hatam yüzünden ayrıldık' diye büyütmemiş mi Sergen'i? Şimdi bu iki zıt düşünceleri birleştirirsek ne çıkacak meydana? Özeti ne bunların? Sen ve Melek arkadaş olmalısınız, tıpkı Baki'nin yaptığı gibi; ama sen evsiz, yurtsuz-barksız olduğundan ve hayatın boyunca Baki'nin evinde kalamayacağından kendine bir ev bulman lazım. Şimdi kendine ev alırsan başka bir kadın bulamaz mısın birlikte olacak? Tabii ki bulursun, o zaman Melek'le ilişkin niye? Çünkü onu hâlâ seviyorsun da ondan, yoksa bu kadar kafa patlatmazdın, atar giderdin kafandan. Şimdi o sana geldi diye burnun Kaf Dağı'na çıktı, kendini nazenin gibi pahalıya satmak istiyorsun.

Hadi erkek ol, korkma, 'ben Melek'i seviyorum ve istiyorum' demekten korkma. Beraber yaşamak istersen yaşarsın ama arkadaş kal, istediğin zaman git ona, o da istediği zaman gelsin bakarsın ayrılamaz hale gelirsiniz... Aç gözlerini, eğer sen rahat hissetmezsen bırak, zorlama. Böyle şey yapamam, kadınlara her zaman hürmetim olmuştur. Belki de Osmanlı erkeği olsaydım bu başıma gelmezdi.

Artık uyumalıyım, saat sabahın beşi oldu, yedide kalkmam lazım. İki saatçik beni rahat bırakın, gidin uyuyun içimdeki ses, gidin artık gidiiiiiiiiiiin!

Akşamdan ayarladığım çalar saatli radyo beni tam yedide uyandırdı. Tiz bir sesle değil, güzel bir müzikle uyandırıyor insanı bu radyo. Kalktım, tıraş mıraş derken yedi buçuk olmuştu. Baki kalkmış oturuyordu. Melek daha uyanmamıştı herhalde.

"Günaydın Baki."

"Günaydın Selim, nasılsın?"

"İyi vallahi, dün gece epey konuştuk Melek'le ve bu sabah ona cevap vermem icap edecek, evet mi hayır mı?"

"Ya öyle mi? Ne konuştuğunuzu bilemeyeceğim için ne diyeceğimi de bilemem; ama hayırlısı ne ise o olsun."

"Baki şimdi nerdeyse Bora gelir, bir şey yedin mi, ilaçlarını aldın mı?"

"Evet."

Kapı çalındı. Bora gelmişti.

"Hadi gidelim, vakit yaklaştı..."

Arabayı parktan çıkarırsak dönüşte yer bulamayız düşüncesiyle hastaneye taksi ile gittik. Doktor Erol bizi 8.15'te odaya aldı. Önce beni, on beş dakika sonra da Bora'yı... Yarım saat sonra işimiz bitmiş, hastaneden çıkmıştık.

"Oh be Selim, şimdi rahatım, dikişleri çıkardılar, artık serbest hareket edebiliyorum. Ayrıca kan aldılar bizden, en az üç hafta

sonra gelecekmiş DNA sonuçları," derken o kadar zaman nasıl bekleyeceğimi bilemiyordum da.

"Nasılsın Bora?" diye sordu Selim.

"Heyecanlıyım Selim Ağabey. Bu tatlı adam babam mı değil mi, üç hafta beklemek zor."

"Evet, kolay değil; ama Baki için de kolay değil bu."

"Muhakkak ki değil,"dedi Bora.

Telefonla çağırdığım taksi gelmişti, bindik eve döndük. Melek uyanmış, bizi bekliyordu. "Kahvaltı ettiniz mi?"diye sordu.

"Hayır."

"Tamam, hemen hazırlıyorum."

Selim ile birbirimize baktık. Erkeğin kalbine giden yol midesinden geçermiş düşüncesiyle.

"Ben otele döneyim, annem yalnız," dedi Bora.

"Telefon et o da gelsin buraya."

"Ben gideyim, o gelmek isterse gelir."

"Fransız kızına mı?" diye sordum göz kırparak.

"Evet, Çeşme'ye gideceğiz bugün."

"Ehliyetin var mı Bora?"

"Var tabii, külüstür bir arabam bile var Bodrum'da."

"Al anahtarları o zaman, arabam aşağıda, söyle kapıcıya çıkartsın."

"Ciddi misin?"

"Hadi vazgeçmeden al git..."

"Peki, dediğin gibi vazgeçmeden..."

"Bana bak, arabanın içinde iş tutma ha."

"Neden, arabanın namusu mu var? Ha ha ha ..." Patladık gülmekten. Kalktı "yaşa sen" diye beni öptü.

"Hoşça kalın hepiniz" diyerek gitmek üzere ayağa kalktığında, "paran var mı?" diye sordum.

"Var,"dedi. Tok gözlü çocuk.

"Peki, al şu parayı da belki lazım olur, kullanmazsan geri ver; ama yanında olsun."

"Üzerimde olursa yerim bak, ona göre."

"Eeee, uzatma, al hadi şunu,"diyerek altmış kâğıt uzattım ona.

"Yaşa" dedi, aldı,

"Sen iyi bir baba olacaksın galiba Baki," dedi Melek,

"Evet, yolunacak baba ha ha..."

"Hadi hadi, hem arabayı hem de parayı vermek hoşuna gitti değil mi, için ferahladı, yalan mı?"diye gülerek konuşmasına devam etti Melek.

"Melek sen avukat mısın, psikolog mu?"

"Ben bir anneyim."

Kahvaltı masası özenle hazırlanmıştı. Rafadan yumurta bile vardı masada. Ama biz böyle masalara alışık olmadığımız için fazla gelmişti yediklerimiz. Şişmanlayacağız bu gidişle. Kahvaltı bitti, Melek etrafı topladı ve buluşma noktamız olan balkona geldi.

"Selim bana söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordu. Sesinden heyecanlı olduğu belliydi.

"Ben biraz uzanayım, yorgunum." Melek ve Selim yüzüme baktılar, "olur uzan."

Birden benimle birlikte onlar da ayağa kalktı.

"Ne o, hayırdır, siz niye ayaklandınız?"

"Senin uzanman lazım, o zaman hep birlikte yatak odana taşınacağız, sen uzanırsın rahat edersin, biz de senin yanında konuşuruz, sen dinlersin veya araya girersin falan..." dedi Melek. Baktım, gülümsedim, "Sizden kurtulamayacağım" dedim ve tekrar terk etmek üzere olduğum koltuğuma oturdum.

Selim ciddi bir ifade ile konuşmaya başladı, "Bak Melek, benim ilişkimiz ile ilgili düşüncem şöyle: Biz yirmi yıldır ayrıyız,

ikimizin de sırtına bir yirmi yıl daha yüklendi sanki bu durumlarla. Genç değiliz artık ve gençlik çağında yapılan hataları yapacak değiliz. Ben hayatımı seninle bir gün içinde birleştiremem. Kendimize zaman verelim, ben geleyim birkaç gün sende, sen gel, birkaç gün bende kal, böylelikle bir müddet bakalım, ortak bir yaşama zeminimiz var mı, kalmış mı? Seks ortak yaşam zemini değildir. Bakalım alışkanlıklarımız birbirimize batıyor mu? Ben çok hür bir insan oldum, sen buna dayanabilecek misin? Senin ne olduğunu, nasıl yaşadığını hiç bilmiyorum. Bu ilişkiyi bu sefer sağlam temele oturtalım, eğer oturtabilirsek ve buna zemin varsa tabii... En başta da ben geçmişi unutmaya hazırım, senin de hazır olduğun görülüyor. Evliliğimizin tatsız olan kısmını kafamızdan silip atacağız; ama bu hemen olamaz."

"Selim, bu söylediklerinle ne kadar asil bir ruha sahip olduğunu bana bir kez daha ispatladın. Merdivenlerde tanıştığım ve âşık olduğum subayın asaleti üzerinden gitmemiş. Çektiklerini ve benim yüzümden çektiklerini bir süngerle silip temizleyecek kadar asil bir insan benim subayım... Söylediklerin çok mantıklı ve hakikaten tutulacak en doğru yol. Birbirimizi yirmi sene sonra bulmamız, beraber yaşayabileceğimiz anlamına gelmez. Dediğin gibi deneme devresi geçirelim. Bütün dediklerini kabul ediyorum Sabetaycılığa gelince, bu bir gençlik hatası idi. Sen ne istersen ol, hatta Museviliğe dönmek istersen ben sana yardım da ederim ve seni canı gönülden desteklerim."

"Bu hususta düşüncen olmasın, ben aynen oğlumuz gibi ateistim."

"İki satır koyabilir miyim araya?"diyerek lafa karışmak istedim.

"Aa, Baki tabii ki, lütfen."

"Tecrübe devresi dediğiniz devre süresince Selim bu ev senin! Hiçbir yere ayrılmak yok... Hayır dersen kalbimi kırarsın. Melek istediği zaman buraya gelecek tabii ki."

"Baki Ağabeyciğim..."

"Selim ne itiraz ne de teşekkür istemem, uzatma, kızdırma kafamı şimdi haaa!"

"İtiraz veya teşekkür etmeyecektim! Kalkıp seni öpecektim o kadar."

"Hadi ordan, kadın varken burada senden öpülmeyi kim ister?"

Çok güldük, Melek yanıma geldi ve defalarca yanaklarımdan öptü.

Selim vermiş olduğu kararda çok haklıydı. Melek'in de Selim'in kararlarını desteklemesi onun akıllı bir kadın olduğunu gösterdi.

"Baki," dedi düşüncemi bölerek.

"Efendim Melek?"

"Yeşim'le sen ne olacaksınız?"

"Olacağımız bir şey yok. DNA sonuçlarına göre belirlenecek her şey."

"Çok katı değil misin bu konuda?"

"Hayır, değilim. Sen kocandan ayrıldığında ikiniz de çocuğunuzun varlığını biliyordunuz, ayrılığınızı bilerek ve isteyerek yaptınız, tercihiniz bu idi. Benim, çocuğumun varlığımdan yirmi sene haberim olmadı. Bir oğlum oldu, büyüdü. Bunu affetmemi nasıl beklersiniz anlamıyorum. Ben Selim kadar asil değilim sanırım! Yeşim yalnız benim hislerimle oynamadı, aynı zamanda beni yirmi sene çocuğumdan mahrum etti, onu da babasından. Bunun affı yoktur ve olamaz. Yeşim'in hayatımdan hemen çıkması lazım..."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum Bakiciğim; ama bir kadın olarak sadece şunu söyleyebilirim; büyüklük sende kalsın..."

"Sağ ol Melek, şimdilik yapacağımız tek şey sadece sonuçları beklemek. Ben Yeşim'in burada kalmasını istemiyorum, ona Bodrum'a dönmesini önereceğim. Ama sizin İngiltere'ye gide-

ceğinizi ve yalnız kalacağımı da öne sürerse lütfen, bunun hemen değil, hiç olmazsa bir ay sonra yapacağınızı söyleyin. Böylece bana yardım etmiş olursunuz. Siz ne zaman isterseniz gidebilirsiniz elbette. Eğer kendimi iyi hissetmezsen telefon eder, onu yanıma çağırırım ama onunla bir ay yalnız kalamam sanırım."

"Anlıyorum seni,"

"Selimciğim, benim Yeşim'le buluşmam senin sayende oldu ve sana müteşekkirim, bu şekilde, 'ah Yeşim, vah Yeşim' diye yaşamaktan kurtulmuş oldum. Göremediğim hakikatleri gördüm sayende ve Yeşim'in hatırası ile yaşayıp onun arkasından hayatı kendime berbat ettiğime çok pişman oldum; ama son pişmanlık fayda etmez deyiminin tersi oldu bende ve ben bu hastalıktan kurtuldum. Belki bu kanser tekrar nükseder, başka yerde çıkar; fakat Yeşim takıntısı bitti bende. Kesinlikle bitti. Herhalde o biraz sonra çıkagelir ve size söylediklerimi, size anlattıklarımı ona da söyler ve böylece bu defteri dürerim.

Şimdi dönelim size: Sergen konusu çok hassas bir konu. Öyle uçağa atlayıp çözülecek cinsten değil. 'Biz geldik Sergen, işte baban'mı diyeceksin kapısını çalıp da. Herhalde hayır. Bence çok akıllıca bir plan uygulamanız lazım. Tabii siz daha iyi bilirsiniz; ancak ben düşüncelerimi söylemek isterim."

"Tabii ki."

"Kesinlikle."

"Sen Melek, Sergen'le her zaman nasıl iletişim kuruyorsan, e-mail, msn ya da telefon, ona babasının Türkiye'ye döndüğünden bahsedecek ve onunla buluşmak isteyip istemediğini soracaksın ve Yonit'le beraber İstanbul'a gelmeleri konusunda ısrar edeceksin. Bu da senin evinde, daha kolay olur kanısındayım. Çünkü bence her horoz kendi çöplüğünde daha bir hoş öter."

"Yahu Selim sen nereden buldun bu adamı? Çok akıllı biri bu be!" dedi Melek hayran hayran.

"Akıllı olmasaydı beni yirmi yıldır yaşadığım o hayattan vazgeçirebilir miydi?"

Tam o sırada kapı çaldı, Melek kalktı açtı.

"Yeşim gelmiş, hoş geldin Yeşimciğim." Öpüşmeler...

"Bora'ya arabayı vermişsin ve cebine de harçlık koymuşsun," dedi, henüz merhaba bile demeden.

"Evet, ne olacak ki?"

"Yok bir şey. Bu hoşuma gitti. O da çok çok sevinmiş, özellikle arabaya."

"Yakalamış bir Fransız kızı, bırak cakasını satsın."

Yeşim uzun uzun hastanede neler olduğunu, dikişler çıkartılırken canımın yanıp yanmadığını, tamamen ne zaman iyileşeceğimi sorup durdu. Ben artık, bana hastalığı anımsatacak şeyler konuşmak istemiyordum. Sağlıktan ve mutluluktan konuşmaktı istediğim. Ve biran önce Yeşim'e söylemek istediklerim...

"Bak Yeşim, artık burada kalmanı gerektiren bir olay yok," diye bir çırpıda döküldü kelimeler ağzımdan. "Sen istediğin zaman geri dönebilirsin. Artık seninle vardığımız karara göre, ancak DNA testleri geldikten sonra konuşmamıza devam edebileceğiz değil mi?"

"Evet, senin isteğine göre böyle oluyor,"dedi Yeşim ama yüzünde kırgın bir ifade vardı.

"O zaman serbestsin, ne zaman istersen dönebilirsin, boşuna burada üç hafta kalıp otel parası vermeni istemem, burada da yatacak yer yok gördüğün gibi..."

"Var; ama sen istemiyorsun bunu," dedi Yeşim gözlerini diktiği noktadan ayırmadan.

"Her zaman akıllı bir kadın olduğunu söylemişimdir,"dedim yarı şaka yarı ciddi.

"Peki; ama Selim'le Melek İngiltere'ye gidecekler, sen yalnız mı kalacaksın o zaman?"

İşte bu daha önceden çalışılmış bir soruydu ve top şimdi Selim'deydi

Selim lafa karıştı:

"Yeşimciğim bizim gitmemize bir ay kadar zaman var, daha pasaport çıkartmam lazım, ondan evvel de nüfus cüzdanımı; çünkü yok, kayboldu. Yani bu işlemler nereden baksan bir ay. O zaman zarfında ben buradayım, Melek de İstanbul'a dönecek bir iki güne dek, merak etme biz bekârlar yalnız yaşamasını iyi öğrendik," diyerek beni kurtarmıştı.

"Öyle ise mesele yok. Zaten istenmediğimin de farkındayım."

"Sana öyle bir şey denmedi burada Yeşim, benim dediğim DNA testlerinin raporları gelince nasılsa ikimizin sürümü belli olacak. Kalmak istersen sen bilirsin ben yalnız senin hür olduğunu, bana bir mecburiyetinin olmadığını ve kendini mecbur hissetmemeni istedim o kadar."

"Biliyorum, şaka yaptım Baki."

"Peki, üzüldüm yanlış anlaşıldım diye." Yanıma geldi, yanağımdan öptü, başımı okşadı. Gözlerinde hüzün vardı; ama olsun bu bakış bende yirmi senedir var! Hüzünle de yaşanır.

"Bu durumda yarın veya ertesi sabah biz dönelim o zaman. Telefonlaşırız artık, ben seni her gün ararım Baki."

"Sağ ol, memnun olurum."

"İhtiyacın olursa hemen geleceğimi de bil."

"Çok mersi. Sağ ol, var ol."

Melek lafa karıştı, "öğlen ne yapıyoruz? Hadi bugün dışarıda yiyelim yemeğimizi, ne dersiniz?"

"Vallahi gidelim. Şöyle Kordon'a uzanalım, güzel bir restoranda otururuz, hava çok güzel," dedi Selim. Ardından da bana yürüyüp yürüyemeyeceğimi sordu.

"Evet, artık dikişler yok, yavaş yavaş yürürüm,"dedim. Ben de bu kadar zaman evde oturmaktan sıkılmıştım.

"Tamam, hadi çıkalım, saat on bir buçuk, Baki'nin yürüyüşü ile üçte falan varırız Kordon'a."

"Hadi dalga geçin bakalım yarım bağırsak Baki ile."

Evden çıktık ve 1386. Sokak'tan Mustabey Caddesi'ne doğru yürüdük, daha rahat yürüyebiliyordum artık. Kordon tarafına sapıp Kordon'a çıktık. Eski İzmirliler bilir, Tayyare Sineması vardı bir zamanlar, onun yerine yapılan binanın altından tutun, ta Gündoğdu'ya sapan sokağa kadar bütün Kordon lokanta, lokanta... Birisine oturduk.

"Yorulmuşum," dedim oturduğumuzda.

"Ameliyattan sonra ilk defa mı bu kadar yürüyorsun?" diye sordu Melek.

"Evet Melek, o zamandan beri ilk defa sokağa çıktım nerdeyse, hastaneyi saymazsak. Oh be! İnsan varmış, güzel kızlar varmış, hayat varmış dışarıda, unutmuşum."

Garson geldi, yemek listesini getirdi. Siparişlerimizi verdik.

"Oğlum sen bize dört tek rakı da getir bakalım, "deyince Selim atladı, "Ağabey!... Ağabeycim be..."

"Boş ver Selim, bir kadeh rakı adama bir şey yapmaz," derken Selim'de boş durmamış ve Doktor Erol'u telefon ile aramıştı. Ondan rakı için onay aldıktan sonra kadehini kaldırdı ve "Geçmiş olsun Baki. Baki'nin şerefine içelim!"dedi.

"Baki'ye"

"Geçmiş olsun." Kadehler teker teker çınlatıldı. Özlemişim şu mereti, oh be dünya varmış.

"Arkadaşlar, yarın akşam Urla İskelesi'ne gidelim, Selim'le bir akşamüstü oraya gitmiş ve âlem yapmıştık. Yeşim gitmeden ha ne dersiniz?"

"Yaşa, iyi bir öneri bak bu."

"Sen kal de ben biraz daha kalayım,"diye lafını sokuşturdu Yeşim.

Siparişlerimiz gelmiş ve hemen yemeğe koyulmuştuk.

"Bakiciğim," dedi yan masadan biri. Döndüm baktım, bizim Alber "vay Alberciğim, nasılsın?"

"Seni gördüm çok sevindim, geçmiş olsun." Bira bardağını, "şerefe" kaldırdı. Biz de rakı kadehlerini. Yaşamak güzel şeydi, haydi "şerefe." İki aydır sokağa adım atmamıştım doğru dürüst. Şimdi burada, sevdiğim insanlarla birlikte olmak ne büyük mutluluktu. Mutluluk hayatın kendisiydi...

"İnşallah nüksetmez, hayat çok güzel, ufak şeyler insanı mesut eder. Denizin rengi, çiçeklerin sarı, kırmızı, yeşil, beyaz renkleri... Şu gördüğün cennet kuşu ve şu gonca gül... Şu müzik, bak ne diyor dinle, *Ayrılık belki ölümden beter, Allah'ım bu acı bana yeter*... Hey be, nereden buldular Celal İnce'yi."

"Bakiciğim," dedi Melek "Sen istersen tek değil de duble iç. Belki o zaman bize şiirler okur, şarkılar söylersin."

"Senin hatırını kırmak istemem; ama bugün tek olsun, alıştıra alıştıra."

Yeşim yanımda oturuyordu ve bana yaslanıyordu. "Dur kız şimdi, bende kuvvet mi var karşı koyacak?" Keyifli birkaç saat geçirmiştik, hesabı ödeyip kalktık. Kordon'dan Gül Sokağı'na dek yürüdük, oradan içeri girdik, tabii ki mağazaların vitrinlerini seyrede seyrede.

Gül Sokak... Eskiden fırın olan köşede bir gevrekçi vardı artık. Her şey gün be gün değişiyordu. Ben eski halini özlüyordum bu sokağın. Çok güzel bir sokaktı dokusu bozulana kadar. Şimdi giyim kuşam ve ayakkabı mağazaları ile doldu tüm sokak. Bir de çikolata üreten ve satan bir dükkân.

Park halindeki otomobiller bütün yaya kaldırımlarını kaplamış ve değnekçi diye adlandırılan adamlar, mesken tutmuş başlarını. Belediyenin kaldırımlarını kendi mıntıkaları ilan edip park edenlerden park parası alıyorlar. Nerde eski Gül Sokak?...

Eve vardığımızda bir baktık ki yol kırk beş dakika sürmüş.

Yeşim çay demledi. Bir yandan çaylarımızı yudumluyor, bir yandan da çözemediğimiz tek sorunu, Sergen-Selim buluşmasını ayarlamaya çalışıyorduk. Hepimiz çeşitli fikirler üretiyor, sonra da üretilen bu fikirlerin bir açığını bulup vazgeçiyorduk. Selim'in artık bekleyecek hali kalmamıştı.

"Müsaade eder misiniz, benim de bir fikrim var, hani ben bu yoldan birkaç gün evvel geçtim de..." diye lafa karıştı Yeşim. Yüzüne baktım. Bugün çok güzel görünüyordu. Saçlarını yaptırmış, yanaklarına çok yakışan renkte bir allık sürmüş, boyalı dudaklarına da tatlı bir tebessüm oturtmuştu. Gözleri de ışıl ışıl parlıyordu.

"Tabii seni dinliyoruz."

"Ah Melekçiğim, sağ olasın."

"Evvela şunu sorayım, siz telefonla mı yoksa bilgisayar vasıtası ile mi konuşur veya yazışırsınız?"

"Genellikle evdeki ya da iş yerindeki telefonumdan ararım onu."

"Tamam yani cep telefonu ile aramıyorsun değil mi?"

"Hım, evet hep sabit telefondan ararım. Cep telefonuyla konuşmak çok pahalıya çıkar."

"O zaman buradan, yani, evden arasan numarayı görecek ve nereden aradığını, İzmir'de ne işin olduğunu ve buna benzer bir dolu soru soracak sana."

"Haklısın."

Yeşim'in yüzüne baktım, bu olaya kendini o kadar kaptırmıştı ki. Hem heyecan vardı gözlerinde dışarıya yansıttığı hem de ne olduğunu anlayamadığım bir ifade. Tanrım, ne güzeldi. Birden bana kaydırdı bakışlarını, şimdi de sevgi vardı, sıcacık içime akan. Konuşmasına devam etti, "Yalan üzerine oturtulmuş bunun gibi mühim buluşmalar veya durumlar başlamadan aksi tesir yaratmaya mahkûmdur. 'Tatile gelin, özledim...' dersin, gelirler... 'İşte oğlum, bu adam senin baban...' dersin, 'Yahu anne,

sen benim bu adamı görmek istediğimi nereden biliyorsun? Neden bana danışmadın ve neden beni bir oldubitti ile karşı karşıya bıraktın?' derse, o zaman sen oğlunun gözündeki değerini kaybetmez misin, sana olan güvenini sarsmaz mısın?"

Selim suskunluğunu bozdu ve "Çok doğru söylüyorsun Yeşim. Ama ben şöyle derim; Melek buradan telefonla arayıp gerçeği anlatsın Sergen'e, 'ya siz gelin buraya, ya da biz oraya geleceğiz,' desin. 'Ama sizin gelmenizi tercih ederiz,' deyip çünkü diye ilave etsin, 'babanın şu anda seyahat edebilme durumu yok ve gelmenizi istiyorum, Yonit'i al da gel, hem tatil de yaparsınız burada. Tarih belirleyin, biz biletlerinizi yollayalım.' Evet, veya hayır, sormadan. 'Böyle istiyorum ve böyle olacak,' havasında konuşsun. Eğer 'nereden telefon ediyorsun' diye sorarsa Sergen, 'babanla İzmir'deyim,' desin, sormazsa hesap vermek zorunluluğu olmaz, bu konu da böylece açılmaz," dedi.

Yeşim, "Vallahi Selim, aslında haklısın; ama aramızda onu en iyi tanıyan tek insan Melek olduğuna göre bizler burada sadece fikirlerimizi sunacağız. Kararı, bence Melek verecek," dedi ve ekledi:

"Ne diyorsun Melek, ya sen ne düşünüyorsun?"

"Selim'in dediği yönde hareket edeceğim, en doğrusu da bu, yalan dolan üzerine hiçbir yapı oturtulamaz ve çöker. Verin şu telefonu da şu işi bitirelim." Ahizeyi eline aldı ve numaraları birer birer tuşladı. Bir ömür kadar uzun süren bekleyişten sonra bir kadın sesi:

"Hello, this is Yonit and Sergens residance, may I help you?" (Alo burası Yonit'le Sergen'in ikametgâhları, size yardım edebilir miyim?)

"Yonit, this is Melek." (Yonit, ben Melek)

"Oh, how are you, good to hear you, I will call Sergen. (Oh nasılsınız, sizi duyduğuma memnun oldum, Sergen'i çağırıyorum.)

"Please wait. (Lütfen bekle) Bak Yonit, Sergen'le çok önemli bir şey konuşacağım ve beni tersleyeceğinden korkuyorum, konuşma bittikten sonra benim tarafımı tut, sana minnettar olacağım. Mesele şu: Sergen'in babası geldi, şimdi onunlayım ve bunu Sergen'e söylemem lazım ve buraya gelmenizi isteyeceğim."

"Hım, zor bir mesele; ama tamam, senin yanındayım. O bilmesin, tamam mı?"

"Unutmayacağım Yonit, sana borcum olacak."

"Sergen annen telefonda..."

Bakıştık, nereden telefon ediyorsun sorusu belki böylece ortadan kalkmaktaydı!

"Alo merhaba anne, nasılsın?"

"Sergenciğim, nasılsın evladım?"

"Anne sesin titriyor neyin var? Rahatsız mısın?"

"Hayır, Sergenciğim, tam tersine çok ama çok sevinçliyim."

"Memnun oldum buna. Durup dururken aramazsın sen, korkuttun beni. Hayırdır bu sevinç? Loto mu kazandın yoksa?"

"İyi dinle Sergenciğim, toto loto bunlar kazandığımın yanında ufak şeyler."

"Hadi deli etme insanı anne!"

"Oğlum, babanı buldum."

"???"

"Sergen?"

Büyük bir sessizlik düşmüştü telefona. Melek art arda Sergen diye yineledi.

"Sergen konuş benimle."

"İyi yaptın buldun, bana ne bundan?"

"Ne demek bana ne?"

"Ne demekse o demek anne."

"Sergen bak baban seyahat edecek vaziyette değil, sana ve Yonit'e bilet yollayacağım, hemen geleceksiniz."

"Emredersiniz başkomutanım."

"Ne biçim konuşma bu."

"Anne, telefon ediyorsun ve yirmi yıl önce beni siktirip giden..."

"Benimle böyle terbiyesizce konuşmanı men ederim Sergen, kendine gel, annenle konuşuyorsun sokak arkadaşınla değil."

"Özür dilerim; ama ruh durumumu anlayamazsın, her neyse çekip giden bu adam benim yalnızca biyolojik babamdır, acaba kendine hiç sordun mu bana telefon etmeden ve gel emri vermeden önce, Sergen ne der diye?"

"Evet, sordum. Ve 'her insan gibi oğlum da babasını tanımak ister,' dedim. 'Onu sever ya da sevmez, anlaşır ya da anlaşmaz, hesap sorar, kavga eder, iki erkek arasında, baba-oğul arasında olması lazım olan ve olacak şeylerdir bunlar' diye düşündüm ve tekrar ediyorum, Yonit'le beraber gelmeni istiyorum. Anneni kırmaya hiçbir hakkın yok."

"Evet, ama oğlunun haysiyetini ayaklarının altına almak ve babası olacak o herifi görmesi için emir vermek de annenin hakkı değildir."

"Burada haysiyet, şeref meselesi yok ve babandan herif diye bahsetmen de çok çirkin, ben seni böyle yetiştirmedim, galiba İngiltere seni bozmuş Sergen."

"Yolla şu Allah'ın belası biletleri anne. Pazar günü gelelim. Bu, babamla ilgili benden isteyeceğin son şey olacak anne. Bununla sana, bu konuda olan borcum da bitecek bilesin."

"Yarın biletleri yollayacağım."

"Tamam. Peki, görüşmek üzere..."

Bütün bu konuşmayı hepimiz telefonun hoparlöründen duymuştuk. Selim'in yüzü bembeyazdı. Melek ağlamaya başlamıştı.

"Arkadaşlar, bu güzel bir konuşmaydı. Güzeldi. Ne bekliyordunuz ki Sergen'den? 'Ah anneciğim, canım babacığımı bulmuşsun yarım saat sonra yüz yüze geleceğim' mi diyecekti?" dedim, gülerek.

Yeşim ve Selim de başladılar gülmeye.

"Yok Baki, koşa koşa bekliyordum."

"Dalga geçmeyin çocukla. Daha ne olsun ki? Bence verdiği normal bir tepkiydi," dedi Melek. Ellerinin titrediği çarpmıştı gözüme. Elimi uzattım ve elinin üzerine koydum. Ona sakin olması gerektiğini söyledim ve artık her şeyin yoluna girmek üzere olduğunu...

"Hadi Melek, geliyor işte mühim olan gelmesi, ondan sonra Selim'le Sergen birbirlerini yerler veya severler ve centilmence konuşup aralarındaki mesafeyi kapatırlar veya kapatmazlar. Bırakalım olayları akıntıya göre gitsin, bu kısım hislere bağlı ve planla yürümez," dedi Yeşim ve gelip Melek'in yanına oturdu. Sonra bana dönüp, "Baki! Melek'le Selim İstanbul'a gidince ne yapacaksın tek başına. İzin ver de seninle kalayım. Seni bu halde yalnız bırakmak hiç gelmiyor içimden," dedi.

"Baki, Yeşim haklı," dedi Melek. Aralarında inanılmaz bir kadın dayanışması vardı.

Telefon çaldı. Açtım. Arayan Selim'in avukatı Feridun Bey'di.

"Merhaba Feriduncuğum, dinliyorum, evet, anladım, peki, yarın sabah dokuzda sende, tamam çünkü vaktim kısa, yarın tamamdır. Her şey hazır, anlaştık."

"Baki, yarın sabah avukat Feridun'a gideceğiz şirketin bütün kâğıtları hazır, imzalarımız gerekli, imzalayalım da bitsin."

"Tamam! Peki..."

17

Ertesi sabah kalktığımda Melek kahvaltı masasını kurmuştu bile.

"Ne haber, nasıl geçti geceniz?"dedim Melek'e. Selim'le dışarı çıkmışlar ve geç saate kadar da dönmemişlerdi. Onlar böyle görmek beni de çok mutlu ediyordu.

"Güzeldi, Karşıyaka'ya gittik. Lokma yedik, yıllardır yememiştim," derken çok mutlu görünüyordu Melek.

"Nerede Selim?"

"Giyiniyor herhalde."

"Geç kalacağız avukata Seliiim."

"Tamam, bir çay içer gideriz."

Çabucak toparlandık ve Feridun Bey'le toplantıya gittik. Hakikaten bütün evraklar hazırlanmış, imza için bekliyordu. "Okuyun" dedi. Ben, tamam dedim ne okuyayım, vaktim yok bastım imzaları. Selim arada okudu, kendi kopyalarını imzaladı. Bütün imzalar tamamlandı. Orada bulunan noter kâtibi de imzaladı evrakları ve SE-BA 2004 Anonim Şirketi kuruldu. Hayırlı olması dilekleriyle, büyük bir neşe ile çıktık ofisten. Eve vardığımızda Bora'nın da evde olduğunu gördüm. Selim ile Melek dışarı çıktılar. Bora'ya dönüp "Bu akşam bizler Urla İskelesi'ne yemeğe gideceğiz, ihtiyarlara katılmak istersen sen de gel, balık yiyip rakı içeceğiz."

"Ben gelmeyeyim teşekkür ederim."

"Fransız kızın ismi ne bari?"

"Ivonne."

"Ivon, güzel isim."

"Kendisi de güzel ve çok seksi."

"Aman aman annen duymasın."

"Yok ya dinlemez o bizi, sen halden anlarsın diye söylüyorum sana. Eğer size katılmam için annem ısrarcı davranırsa beni azat et, gelmeyeyim."

"Böyle bedava olmaz bu işler elimi cebime attım, al şu yüz milyonu yanında bulunsun."

"Olmaz vallahi."

Tam o esnada Yeşim geldi, "Baki, Bora da gelsin mi akşama bizimle?"

"Çok iyi olurdu; ama araba dört kişilik, ona göre sigortası var, alamayız,"dedim Bora'ya çaktırmadan göz kırparak. "En iyisi sen burada otur ve gece balkonun tadını çıkart. Gece o kadar güzeldir ki Karşıyaka'nın ışıkları," diye ekledim.

"Ben de bunu düşünmüştüm, bravo ya nasıl da anladınız beni," derken pis pis gülüyordu Bora.

Kalktım banyoya gittim, dayanamadım patlayacaktım gülmekten. Sağırla dilsiz konuşmasıydı bu sanki.

Yeşim ortada bir şeylerin döndüğünü anlamıştı. Zeki kadındı. Bir bana bir Bora'ya baktı ve "siz benle dalga mı geçiyorsunuz?"diye sordu. Ve biz, ikimiz de aynı anda "yooooo,"diye yanıtladık. Fena yakalanmıştık.

Yeşim'e ve Bora'ya dışarıya çıkıp biraz yürüme önerisinde bulundum. Birlikte olmaya başladığımızdan beri yalnız kalma fırsatımız olmamıştı hiç. Aslında bundan da şikâyetçi değildim ama şimdi bunu istiyordum sanki.

"Deniz kıyısında yürüyüşe ne dersiniz?" diye sorduğumda ikisi de memnun bir ifadeyle suratıma bakıp olumlu yanıt verdi.

Kalktık ve yola çıktık. "Gelin" dedim "Kordon'a doğru yürüyelim."

Upuzun bir yol vardı önümüzde ve bu yol benim için her zamankinden daha da uzundu şimdi. Çok yavaş ve Bora'ya tutunarak yürüyordum. Herkes halinden memnun görünüyordu. Hava güzel, insanlar güzeldi. Koşan, yürüyüşe çıkmış olan, jimnastik yapan bir sürü insan. Olta ile balık avlamaya çalışanlar, âlem vallahi, sıralarda oturan genç anneler, çocukları arabalarda, 'bicibici anasının kuzusu', blblblb sesleri. Yolda Bora'nın esprilerinin sonu gelmedi. Çoktandır bu kadar eğlenmemiştim. Buradan binlerce defa yürüdüm ama bu sefer farklı bir haz alıyordum.

Bir müddet sonra dönüş yoluna geçtik. Bana sokakta çok kalmak hiç yaramıyordu. Bugün dikkatimi çeken şöyle bir şey olmuştu; Ne ben Bora'ya evladım diyordum ne de o bana Ağabey diyordu.

Biraz yazı yazmak niyetindeydim ki kapı açıldı, Selim'le Melek gelmişlerdi.

"Biletleri aldınız mı?"diye sordu Yeşim merakla.

"Evet Yeşim, çocukların biletleri pazar günü için tamam, babası onlara business class bilet yolladı –promosyon varmış, beraber uçanların birisi yarı fiyata uçuyor; ama beraber gidip gelmeleri şartı ile,"dedi Selim.

"Biz de yarın saat beş uçağı ile İstanbul'a gidiyoruz."

"Yarın çarşamba ama," dedim, içim bir tuhaf olmuştu gidecek olduklarını düşününce.

"Evet, çoktandır İstanbul'u gezmedim,"dedi Selim.

"Evet, çocuklar gelmeden felekten bir iki gün çalın, hakkınız."

Ben bir iki saat okumak ve yazmak istiyordum daha çok. İzin isteyip odama gittim. Bilgisayarımı açtım ve başladım yazmaya.

Arabada ben ve Yeşim arkada, Melek ve Selim önde idiler. Yeşim yanıma sokulmuştu ve ben bu yakınlıktan pek hoşlandığımı söyleyemezdim. Biliyordum ki eninde sonunda Yeşim'le birlikte olursam ondan ayrılmam çok zor olacaktı. Yirmi yıldır özlediğim kadın; ama bunun yanında da bana yaptıklarını bir kalemde silip atamam, o kadar kolay değil. Nasıl dünya bu, özlersin, bulursun, kaçarsın... Önümdekilere bakıyorum. Selim her hali ile Melek'i affetti. Onun derdi, oğlu Sergen'le buluşmasında. Tanrı yardımcıları olsun.

Urla iskelesine vardık. Balıkçı lokantasının önünde durup indik, saat 19.45 civarıydı. Bahçede denizin kenarında bir masaya oturduk, patron geldi.

"Oo... Hoş geldiniz, beyler." Bizi gördüğü için mutlu olduğu her halinden belliydi. Buraya Selim'le gelişimizde o kadar çok eğlenmiş ve o kadar çok da eğlendirmiştik ki... Şimdi de aynı şeylerin olabileceği düşüncesiyle, tüm dişlerini göstererek gülüyordu. "Hanımları da getirdiniz ha. Çok güzel, çok güzel... Hemen size rakı ve meze gönderiyorum. Bugün çok güzel deniz levreğim var."

"Bütün levrekler denizden değil mi patron?" dedim gülerek.

"Evet, yani besleme değil, olta balığı demek istedim yahu."

"Ne dersiniz kızlar?"

Hepimiz aynı siparişi verdik. Izgara levrek.

"Patron senin adın ne?"

"Adım Suat."

"Ben Baki, bu Selim, Yeşim ve Melek."

"Memnun oldum, ben sizi 'şarkıcılar' diye bilirdim" diyerek esprisini de yapmış oldu.

Mezeler geldi, rakı da... başladık içmeye, biraz sonra kafa yavaş yavaş dumanlanmaya başladı.

"Melek neden içmiyorsun?" diye sordu Selim.

"Birimizin hepimizi geri götürmesi lazım, arabayı kim kullanacak? Siz için, ben sizinle keyiflenirim."

"Bu çok akıllıca,"dedim. İyi bir düşünceydi.

"Hadi Selim, *kalk gidelim Çamlıca'ya bu gece...*" Kızlar da katıldılar. Beş dakika geçmedi kemancı, darbukacı ve kanuni geldi ve tıpkı geçen seferki gibi bize eşlik etmeye başladılar. Şarkı şarkıyı kovalıyordu. Biri bitip diğeri başlıyordu. *İçtim başım dumanlı tüy gibi delikanlı...* Lokantadaki diğer masalarda oturanlar da yavaş yavaş iştirak etmeye başladı bize ve etraf cümbüşe döndü, herkes yiyor içiyor, gülüyordu; neşe getirmiştik bulunduğumuz yere. *Sevmek seni bir suç ise...* Deniz de cam gibiydi, dümdüz. Ay ışığı ise rüya gibi. Levrek geldi, ipek gibi balık, soymuş Suat Usta, bembeyaz... Tadı da harika...

Saat gece yarısına geliyordu, tahta iskemlenin üstünde bu kadar uzun zaman oturmak rahatsız etmeye başlamıştı.

"Hadi gidelim,"dedim. "Yoruldum artık."

"Tamam, ama son bir şarkı" dedi kanuni.

"Bu sizin en çok sevdiğiniz şarkıydı yanlış anımsamıyorsak, onu söyleyelim."

Bir tatlı huzur almaya geldik Kalamış'tan...

Of be... Ne kadar severim bu şarkıyı, ne güzel hatıralarım var bu şarkıyla. Yeşim'le otururduk denize karşı Kalamış'ta çay içerdik, gözlerim onun gözlerini arardı. Gençtik. Gözlerimizle sevişirdik. Ne kadar sevmiştim Yeşim'i! Nasıl kıydı bana ve... Neyse boş ver. Vuslatla bitti o çile. *Huzur gibi aydınlık bir çağdır, başlar seninle...* şarkısını içimden söylüyordum, kendimi o şarkıda buldum sanki.

Dönüşe geçmiştik. Direksiyonda Melek vardı. Yeşim ve ben yine arkada oturuyorduk. Yeşim bana tamamen abandı ve eğilip dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Dayanamadım, cevap verdim, bana sımsıkı sarıldı ve devamlı öpüşüp duruyorduk.

"Sende kalayım mı bu gece?"

"Yarın gidiyorlar, nasılsa bize taşınacaksın, bende kalırsan Bora ne olacak? Ona ne diyeceksin?"

"Aklıma gelmedi; ama çok isterdim seninle kalmayı."

"Bu kadar bekledik bir gün daha ne dersin, oğlumuza yazık."

Oğlumuz... (İçimden Bora'nın oğlum olmasını çok istiyordum. Dilim sürçmüştü. Yeşim bana baktı, gözleri gözlerimi aradı. Sevinç vardı o gözlerde.)

Melek İzmir Palas'ın önünde durdu, Yeşim indi, Melek'i ve Selim'i öptü, beni de kucakladı inmeden ve otele girdi. Eve döndüğümüzde kapıcıyı uyandırdık, zavallı adam koşa koşa geldi, "Baki Bey arabayı ben alayım," dedi. Selim, adamı boş göndermedi. "Sağ olun Selim Bey."

Eve çıktık, ben doğrudan odama gittim. Az sonra odamın kapısı tıklatıldı ve Selim içeri girdi. "İstemeden kulak misafiri oldum arabada, neden Yeşim'i istemedin bu gece?"

"İçki yüzünden yakınlaşma oldu aramızda Selim, namussuz şişede durduğu gibi durmuyor,"dedim "ve ayrıca Yeşim'e karşı neler hissettiğim de belirsiz. Onu istiyor muyum, istemiyor muyum? Birlikte olmak ise başka bir mesele... Emin değilim yani."

"Neden ki?"

"Bunun sonu nereye varır biliyorum da ondan. İstemediğim yerlere varabileceği korkutuyor beni. Onun için mesafeyi kısaltmak istemedim bu gece."

"Anlıyor ve hak veriyorum sana."

"Sen Selim?"

"Biz beraber olduk Baki."

"Hayırlısı olsun!"

"Ben onu affettim, gençlik hataları diye."

"Affetmesini bilen insan büyük insandır Selim, senin her zaman büyük insan olduğunu gördüm. Seni tanıyalı beri ne kadar

kibar, centilmen ve yufka yürekli olduğunu öğrendim. İnşallah Sergen'le de aranızdaki her şeyi çözersiniz."

"Bunun pek kolay olacağını sanmıyorum Baki. Bu çocuk kafasına buyruk gibi... Duymadın mı telefon konuşmasını?"

"Duydum; ama bu ilk şoktu. Bu anı o aklında planlamıştı, yirmi küsur yıl ağzından bu laflar sanki ezberlenmiş bir rol gibi çıktı."

"Göreceğiz bakalım."

"Yarın gidiyorsunuz ha?"

"Evet, pazara da Sergenler geliyor."

"Sonra İzmir'e dönecek misin Selim?"

"Ne biçim soru bu Baki, bizim burada bir işimiz var artık, sen ve ben... Beni İzmir'den kimse ayıramaz, Melek isterse buraya gelir, istemezse de nasıl olur bilmem," dedi Selim, ses tonundan son derece kararlı olduğu belliydi.

"Deli misin sen Selim?"

"Bunu öğrenemedin mi daha, deli değil zır deli, hahaaa..."

"Yarın güle güle gidin ve beni habersiz bırakmayın."

"Seni çok özleyeceğim."

"Ben de öyle Selim."

"Ben döneceğim ve seninle arkadaşlığımı hiç kimse elimden alamaz, hiç kimse, bunu bil."

Kalktım, kırk yıllık kardeş gibi kucaklaştık. Melek aralık kapıdan kafasını içeri uzatmış, "beyler hayırdır, ne oluyor, rakı mı bunları size yaptıran?"diye sordu bize sarhoş muamelesi yaparak.

"Ne rakısı Melek, ne rakısı..."

"Hayırdır Baki, neden gözlerin yaşlı?"

"Hadi bakalım artık herkes dışarı" diyerek kendi kendime kalmıştım odada. Yalnızlık, en can dostum aslında. Diz üstünü açtım ve başladım yazmaya.

18

Sabah saat altıda uyanmıştım. Banyoda güzel bir duş aldıktan sonra iki ağrı kesici hap aldım, baş ağrısını ve rakı sersemliğini geçirir düşüncesiyle.

Bugün içimde büyük bir hüzün var. Ne de çok alışmışım Selim'e. Ben neler düşünüyordum, oysa o yeni bir hayata yelken açmak üzere. Sanki, bulduğum yaralı bir kartalı tedavi edip tabiata geri salıveriyormuşum gibi, üzgünüm. Neden kartal da başka şey değil? Bilmem ki kartal işte... Vahşi bir kuşu yaralı iken bulmuştum. Ben ona, o bana alıştık. Şimdi uçup normal hayatına dönecek. Kim bilir, belki de en doğrusu budur. Evet, bunun için çok uğraşmadık mı? İstediğim, Selim'in normal hayata dönmesi değil miydi? Evet! Öyle ise niye bu hüzün?

"Bak Ağabey be, çok alıştım sana."

"Hadi git ağlatma beni, zaten biliyorsun ilaçlar beni çok hassas yaptı."

Kapı çaldı. Yeşim ve Bora valizleriyle geldiler.

"Gel bakalım delikanlı, otur yanıma, anlat bakalım Fransız'la aran nasıl?"

"Fena değildi..."

"Değildi?"

"Evet, bu sabah döndü Fransa'ya."

"Adresini aldın mı?"

"Yo, niçin alayım?"

"Bilmem, öyle sordum işte."

Selim, "Küçük valiz almaya gidiyoruz benim giysilerim için. Melek'in valizi hazır," dedi ve Melek'le dışarı çıktılar.

"Yeşim, iki oda var, biri daha büyükçe, Melek'in kaldığı oda yani, sen oraya yerleş, Bora da Selim'in odasına yerleşsin; ama acele yok, valizleri benim odama koyun şimdi. Sonra yerleşirsiniz," dedim ve ekledim,

"onları alana götüreceğim, gelmek ister misin benimle?"

"Evet, isterim."

"Ama Bora'ya yer yok."

"Siz bana bakmayın benim yeni tanıştığım bir kızla randevum var zaten."

"Anlamadım, yani sen Fransız'la çıkarken başkasını da mı ayarladın?"

"Ondan adres almadık ya yahu."

"Melek bu adam Speedy Gonzales mi, bu ne hız?"

"Vallahi bilmem!"

Saat on ikiye doğru Selim'in elinde yeni bir valiz, çıkageldiler.

"Ne bunlar Selim?"dedim masanın üzerine koyduğu bir dolu alüminyum kabı görünce.

"Ağabey, ilk yemeğimiz osobuko idi hatırlar mısın?"

"Hatırlamaz mıyım?"

"Aynısından getirdim, öğlen burada yiyelim diye. Yola 14.30'da falan çıkarız, yollar kalabalık olabilir geç kalmayalım."

"Üçte çıkarsak da yeter, sen merak etme."

"Peki, peki, merak etmem."

"Ben valizimi toplayım" dedi ve odasına gitti. Kızlar kalkıp yemekleri mutfağa taşıdı ve saat birde yemek için hazırlıklarına başladılar.

Telefon çaldı, ahize bana uzaktaydı. "Bora baksana kim? Beni arıyorlarsa telsiz telefonu getirirsin."

"Alo buyurun... Tabii ki Baki Bey'in evi efendim, hemen efendim, telefonu veriyorum kendisine." Baktım yüzü bembeyaz olmuş, "ne o Bora?" telefonunu uzattı ve karşıma oturdu.

"Alo buyurun?"

"Baki Bey, ben Doktor Erol..."

"Merhaba, doktorcuğum nasılsın?"

"Sağ ol Bakiciğim, iyiyim. DNA raporu önümde ve Bora ile DNA'larınız uyuyor, senin oğlun olması çok muhtemel, biliyorsun DNA kesinlikle hayır değil diyebilir ve kesinlikle evet diyemez; ama eğer DNA'larınız seninki ve Bora'nınki kadar benzeşirlerse bu durumda her mahkeme senin babası olduğuna karar verir."

"Anladım, çok mersi sağ olasın,"derken gözlerimi Bora'ya dikmiştim. Benden alacağı haberi beklerken bacakları tir tir titriyordu. Suratı bembeyaz olmuştu, bayılacak gibiydi sanki.

"Bora, evladım benim, gel bakayım öp babanı." Oturduğu yerde hiç tepkisiz kalmıştı Bora, sanki donmuştu. Yeşim elinde bir bardak su ile geldi. Ne olduğunu sordu heyecan içinde. Ben de "DNA sonucunu öğrenince böyle oldu" deyince, bu sefer de Yeşim'in eli ayağı tutmaz olmuştu.

"Evet, Yeşim oğlumuz, dur bir de sen bayılma şimdi, sen nasılsa biliyordun."

Bora ağlamaya başladı. Saçlarını okşuyordum, "oğlum benim, evladım benim..."

Melek ve Selim de gelmiş ve sonucu öğrenmişti. Şimdi hepimiz ağlıyorduk.

"Selim, darısı başınıza."

"Âmin, Bakiciğim."

Bora oturduğu yerden kalktı ve bana, "babam olduğunuza çok sevindim. Her zaman, babamın sapına kadar erkek adam olduğunu düşünmüştüm ve yanılmamışım" dedi. Ben de ayağa kalktım, kucaklaştık, öylece sarılı kaldık bir müddet. Banyoya gidip yüzümü yıkadım, geldiğimde Bora annesi ile kucaklaşıyordu. Yeşim bana geldi, kucakladı beni, ben de onu kucakladım.

Saat 14.45 olmuştu, "hadi yavaş yavaş gidelim artık". Bora valizleri aldı, aşağıya indirdi. Selim'le ben kucaklaştık. Birbirimizin sırtını sıvazladık, "Baki, sen benim ikinci babamsın, beni hayata döndüren sensin ve her zaman hayatımın bir parçası olacaksın biliyorsun değil mi?"

"Estağfurullah Selim, ben ne yaptım ki?"

"Ben biliyorum ne yaptığını." Melek'le öpüştük. "Selim'e iyi bak Melek, sana emanet ha!"

"Merak etme Baki, gözümün nuru gibi bakacağım." Yeşim'le kucaklaştılar ikisi de. Sonra hep beraber aşağıya indik. Bora bagajları arabaya yerleştirmişti.

"Baba müsaade edersen ben götüreyim Selim Ağabey ile Melek Ablayı. Sen yorulma, bugün senin için çok zor bir gündü duygusal anlamda. Sana bir şey olsun istemem, daha yeni buldum kaybetmekten korkarım şimdi."

"Olmaz oğlum, onları uçağa ben bindireceğim."

"Baki, Bora haklı..." dedi Selim.

"Evet, Bakiciğim oğlun haklı," diye karıştı lafa Melek.

"Ne olacak yeni kızla randevu?"

"O akşam yedide."

"Hadi öyle olsun bakalım, yedik sayılsın."

"Hadi baba, bırak geç kalacağız."

"Yani sizden şimdi, burada mı ayrılacağım?"

"Evet, ne olur?"

Tekrar kucaklaştık. Bora direksiyona geçti, Melek yanına oturdu, Selim arkaya oturdu ve uğurladık, gittiler.

"Hadi Yeşim çıkalım, bir taraftan çok iyi oldu Bora'nın götürdüğü, ben çok heyecanlıyım, her ne kadar göstermemeye gayret ettiysem de..."

"Biliyorum Baki, yüzünden belli oluyor."

Eve çıktık, Yeşim odasına gitti eşyalarını yerleştirdi sonra da Bora'nın odasını düzeltti, çarşafları değiştirdi. Ben odamda çalışıyordum. Geldi yatağıma uzandı ve birden kendimi onun yanında, çırılçıplak buldum. Ben bunca yıllık hasretimle onu öpüyor okşuyordum, yirmi yıldır beklediğim an gelmişti. Yeşim'in vücudu hâlâ çok güzeldi. Sevişmek bana yeni bir yön veriyordu sanki.

İkimiz de yorgun kalmışız, ben galiba sızmışım, uyandığımda Yeşim yanımda değildi.

Kalktım, üzerime bir şey geçirip banyoya gittim ve dönüp giyindim, balkona çıktım. Yeşim balkondaydı, yanına oturdum. Elimi alıp yanağına koydu.

"Seni her zaman sevdim Baki, her zaman bilesin."

"Seninle sevişmek çok güzeldi Yeşim, aşk ile yapılan sevişme başkadır. Yani seks değildir, aşkın devamıdır," dedim ve devam ettim, "seni çok istediğim ve özlediğim doğru. Doğru ama ben bu yaşımdan sonra hayatımı hiç kimseyle birleştiremem. Seninle, oğlumuzun istikbali bakımından böyle yaşamaya devam edelim derim. Yani sen yerinde, ben yerimde..."

"Bakiciğim, ben seninle evlenmeyi zaten düşünmedim biliyorsun. Hürriyetimi her zaman her şeyden üstün tuttum ve tutmaktayım.

Seninle arkadaş olmak yegâne arzum... Ben burada senin arkadaşın olarak varım ve buradan da sen kendini iyi hissedince gideceğim. Buna göre hiç merak etme... En çok hoşuma giden şey ve daha doğrusu en çok beni sevindiren olay, senin bu sonuca kendin varmış olman. Ben bunu Baki'ye tekrar nasıl yapa-

rım, eğer benimle evlenmek isterse, nasıl 'hayır, olmaz' derim diye içim içimi kemiriyordu."

"Ben senin evlendiğini, duymuştum. Bu doğru mu?"

"Gerçekten mi? Hah hah benim Florida'da bir villam, Monte Carlo'da malikânem, Bodrum'da yatım olduğunu da söylemediler mi sana? Kocamın ölümü ile bana 37 milyar dolar kaldığını ve bunları bir gecede rulette kaybettiğimi?..."

"Neler diyorsun anlamıyorum."

"Yani gerçek şu ki, ben hiçbir zaman evlenmedim, başka çocuğum olmadı. Sana kim söylemişse yalan söylemiş diyorum."

"Peki, kızma, bu sadece bir duyum, ben de sana sordum."

"Yo, kızmadım hiç, eğlendim bile."

"Anlaştık mı Yeşim?"

"Anlaştık Baki."

"Bora ne olacak peki?"

"O kocaman çocuk, ne isterse yapar, onun bileceği iş ve seninle oğlun arasındaki münasebet de ikinizin bileceği iş."

"Peki, aldığımız bu kararı Bora'ya hangimiz söyleyecek?"

"Biz tabii ki..."

"Tamam, dönsün, kararımızı bildirelim. Burada kalıp bana yardım ettiğin için de sana teşekkür borçluyum."

"Seneye tatilimde beni Aşk Gemisi'yle geziye götürürsün artık."

"İyi fikir vallahi, söz, seneye nereye gitmek istersen gideriz."

Kalktı, yanıma geldi, öptü beni, ben de onu öptüm ve böylelikle anlaşmamızı mühürlenmiş oldu sanki.

Kapı açıldı, Bora dönmüştü. "Arabanın anahtarlığında evin anahtarları da var. O yüzden zili çalmadım." Geldi, oturdu "hayırlısı ile gittiler," dedi.

"Güle güle uçsunlar, sağ salim varsınlar."

"Soğuk bir şeyler getireyim mi?"diye sordu Yeşim Bora'ya.

"Lütfen anne, ne varsa mühim değil."

"Yeşim, mademki kalkıyorsun, bana da soğuk bir şey bak, vişne suyu varsa..."

"Tabii ki." İki bardak vişne suyu ile geldi.

"Bora, bak biz babanla oturup şunları kararlaştırdık."

Aldığımız kararı anlattık Bora'ya:

Burasının onun evi olduğunu, nerede isterse orada yaşayabileceğini, artık arkasında bir babası olduğunu ve neye gereksinimi olursa karşılayacağımı söyledim. Yeşim de ben konuşurken kafası ile konuştuklarımı onaylıyordu.

"Anne, baba, ben daha üniversitede okuyor ve Ankara'da yaşıyorum. Yazın yarısını Bodrum'da yarısını da burada, İzmir'de geçiririm. Artık bir babamın var olduğunu, ihtiyacım olduğu durumlarda bana her türlü desteği göstereceğini bilmek beni çok sevindirdi. Siz bana birleşip birleşmeyeceğiniz hakkında fikrimi sorsaydınız vereceğim yanıt, ikinizin de değişik insanlar olduğu bu yüzden de bunun imkânsız olduğu olurdu.. Babam çok içli, annem ise ziyadesi ile hür bir insan. Kötü manada hür demek istemedim, yanlış anlaşılmasın.

Biz erkekler... Yahu şu işe bakın sanki oturmuş anne ve babama nasihat veriyormuşum gibi bir hal meydana geldi." diyerek lafını yarıda bıraktı Bora.

"Sen konuşmaya devam et oğlum."

"Evet lütfen."

"Kısaca söylemek istediğim şu, bu zamana kadar olmayan, üstelik benim doğumumla bile gerçekleşmeyen birlikteliğiniz bu saatten sonra mümkün değil. Onun için arkadaş, dost olarak kalmaya karar vermeniz ikinizin de modern düşünceden uzak olmayan iki insan olduğunuzu gösterdi bana ve her ikinizle de iftihar ediyorum."

Kalktı önce annesini öptü, sonra beni kucakladı, sırtımı sıvazladı ve "baba, seninle baba oğuldan ziyade arkadaş olmayı isterim, senden öğreneceğim çok şey var!"

19

Selim ile Sergen

Bora bizi havaalanında bıraktıktan sonra 'check in' yaptırdık ve uçağı beklemeye koyulduk. Havaalanı şirin; ama çok ufak ve her zaman kalabalık. Beklerken bir kahve içmek için kafeye oturduk. Bu yaptığıma hâlâ inanamıyordum. Hayatım nasıl da değişivermişti birden. Ve bunların hiçbiri benim planlamış olduğum şeyler değildi. Bakalım daha neler görecektik. Boarding anonsuyla kendime geldim.

Kemerlerimizi bağladık. Uçak piste doğru ağır ağır giderken Melek korkudan, buz tutmuş elleriyle elimi tuttu ve

"Selim, ben uçmaktan çok korkarım,"dedi.

"Ne var korkacak, Sen uçağın en güvenilir taşıt olduğunu bilmez misin? İşin gereği, sık sık uçakla yolculuk etmen gerekmiyor mu? Ve sen hâlâ korkuyorsun öyle mi?"

"Yok, valla, hiç de bitecek gibi değil bu korku."

Elini elimden çekip birden koluma yapıştı Melek. Bu esnada piste girmiş ve hız yapmaya başlamıştık. Yaklaşık on dakika Melek'in tüm tırnakları etime gömülmüştü. Canım acıyordu ama...

Düz uçuşa geçtiğimizde her şey normale dönmüştü. Bir de bunun inişi vardı...

Atatürk Hava Limanı'na indik, valizleri alıp taksiyle Melek'in evine gittik. Daha doğrusu ofis olduğunu daha sonradan öğrendiğim daireye. Ev sandığım bu yerde büyük bir masanın arkasında oturan cici, genç bir kadın:

"Hoş geldiniz Melek Hanım, nasılsınız?"diyerek karşıladı bizi. İsmi Oya'ymış.

"Ayhan Bey buradalar mı?"sorusunu duyunca burasının Melek'in ofisi olduğunu anladım; çünkü Ayhan Bey'i daha önceden, Melek'ten dinlemiştim.

Bir kapıyı açtı, "Ayhan merhaba."

"Oo döndün mü Melek, özlettin kendini bunca zamandır, çok iş var, başımı kaşıyamıyorum. İşler çok birikti ve incelenmeyi bekleyen dosyalar senin tetkikin için masanda."

"Dur! Ayhan dur, daha valiz elimde. Gel seni Selim'le tanıştırayım."

"Hoş geldiniz efendim. Ben Ayhan."

"Ben de Selim."

"Ayhan, Selim benim boşandığım kocam ve Sergen'in babasıdır."

"Vay! Bakın şimdi çok heyecanlandım vallahi!"

Oya da geldi yanımıza ve Ayhan Bey: "Bak Oya, Selim Bey Melek'in eski eşiymiş."

"Aa, ne güzel yine buluşmuşlar öyle mi, ay ne romantik... Burada mı yaşayacak, bu evde? ne güzel, peri masalı gibi!"

Hayda gel de şimdi gülmekten patlama! Deliler evine çattık galiba.

"Çok mersi Oya," dedim yarım ağız. Sonra da Melek'e dönerek:

"Melek bana evi gezdirir misin?" diye sordum.

"Aa, tabii, gel önce eşyaları yerleştirelim."

Giriş kapısına doğru yürüdük, Melek kapıyı açtı "gel Selim" dedi. Dışarı çıktık, tam karşıdaki dairenin kapısını açıp "evine hoş geldin" dedi. Öğrendim ki kattaki iki daireyi de satın almış Melek. Birini avukatlık bürosu olarak diğerini de ev olarak kullanıyor. Kocaman, yüksek tavanlı bir ev; Bir bölümü yemek odası olarak döşenmiş geniş bir salon, iki yatak odası, büyük bir oturma odası, fazla büyük olmayan bir mutfak ve iki banyodan oluşmakta... Çok da zevkle döşenmiş. Yatak odalarından birinin Sergen'nin odası olduğunu öğreniyorum. Melek'in odası geniş, büyük bir yatak odanın tam orasında duruyor. Çok basit döşenmiş rahat bir oda görünümünde. Gereksiz hiçbir şey yok odada.

"Bizim odamız burası Selim."

"Öyle mi Melek," derken pis pis gülümsedim. Aklımdan ne geçirmişi olabileceğimi anlamış olacak ki birden üstüme atladı ve beni yatağa yıktı. Ondan sonrasını anlatabilmeme imkân yok; çünkü bazen insanın kelime bilgisi tükeniveriyor.

Dışarı çıkmaya karar vermiştik. Hem bir yere gidip bir şeyler yiyecek, hem de biraz çevreyi dolaşacaktık, baş başa.

"Kullanacak mısın?"diye sordu arabasının başında.

"İstersen, seve seve,"dedim.

"Kullan tatlım."

Bindim direksiyona, ilk defa bu model (Citroen C5) bir araba kullanacaktım. Motoru çalıştırdım, bir iki saniye sonra arabanın yukarı doğru kalktığını hissettim, acayip güzel bir his. Yola çıktık.

"Nereye gidelim?"

"Karşıya geçelim mi?"

"Geçelim." Yolları pek bilmediğim için, Melek beni sürekli yönlendiriyordu. Köprüye gelmiştik. Yine sağ-sol falan derken Kalamış'a vardık. Park edecek yer bulduk ve Marina'nın oradaki Divan'a gitmeyi kararlaştırdık fakat rezervasyonsuz geldiğimiz için ne yazık ki yer bulamadık oturacak. Bu sefer daha ileri-

de, sağ taraftaki Develi'ye gittik, kalabalıktı, bize güzel bir masa verdiler ve oturup konuşmaya daldık. Garson kocaman bir tepsi içinde bir alay meze getirdi, istediklerimi seçtikten sonra Melek, ızgara kuzu pirzolası istedi, ben karar veremiyordum bir türlü. Melek, "garson bey, sen pirzolaları iki yap" dedi.

"Harikasın Melek, sen karar vermesen ben sabaha dek bekleyecektim."

Oradan, buradan, geçmişten konuşurken konu Sergen'e ve geliş gününün yaklaştığına geldi. Pazar günü saat on ikiye doğru geleceklerdi. "Alana gidelim mi?"diye sordu Melek heyecanla.

"Alana mı?"

"Evet."

"Bilmiyorum nasıl olur?"

"Emrivaki olur diye düşündüm. Ben Yonit'le konuştum, o bizim yanımızda, Sergen'i yumuşatmaya bakacak zaten."

"Bilmiyorum, düşünelim."

Bir şişe de şarap istedik, kırmızı Petit Sirah. Dönüşte arabayı Melek kullanacaktı ben de kafamı toplayabilmek ve üzerimdeki şu gerginliği atmak için mecburen tek başıma içecektim.

Şişenin yarısını bitirmiştim. Başım biran dönüvermişti, "bak Meleğim benim alana gitmem doğru olur mu bilmem; ben ona sarılmak istersem ve o da beni iterse, herkesin önünde rezil kepaze olmak da var."

"Evvela ben yapışırım ona ve centilmence davranmasını, babası ile kucaklaşmasını isterim ondan."

"Ve o 'hadi be anne sıkma canımı' derse bu sefer sen de üzülürsün."

"Ama havaalanında oldubittiye gelmez mi?"

"Gel bunu yarın akşam konuşalım, bugün zaten yol yorgunluğu, Baki'den ayrılış hüznü var içimde, şimdi karar vermesek daha iyi, bir de koca şişe bitti neredeyse."

"Haklısın, yorgunsun dönelim mi?"

"Evet, iyi olur Meleğim."

"Kesinlikle tatlım."

Hesabı istedim, geldi, ödedik ve çıktık.

Açık hava iyi geldi, arabaya dek yürüdük, yol daha da uzadı dumanlı kafa ile! Melek direksiyona geçti, koltuk kendini Meleğe göre ayarladı. Her şey otomatik bu arabada, yolu da hissetmiyorsun, çok rahat. Bu kadar rahatına hiç binmemiştim. Yolda müzik dinledik ve pek konuşmadık. Eve vardık, şarabın da etkisi ile attım kendimi yatağa ve hemen uyumuşum. İlk gecemiz bu evde; ama daha evvel Nirvana'ya varmıştık. Ee, genç de değildik yani... İçkinin de etkisiyle sızıp gitmişim...

Sabah saat ona doğru uyandım. Baktım Melek yok. Kalktım, evi dolaştım. Melek çoktan işe gitmişti anlaşılan. Tıraş oldum, giyindim ve çıktım, yandaki kapıyı çaldım.

İnterkomdan ses, "Buyurun."

"Ben Selim, Oya günaydın."

"Kapı açıldı."

"Hoş geldiniz Selim Bey."

"Hoş bulduk tatlı kız. Melek burada mı?

"Evet, odasında."

"Hangisi, bu mu? Yalnız mı?"

"Soldaki kapı efendim, evet yalnızlar."

Tıkladım kapıyı ve açtım.

"Günaydın Selim, uyandın mı?" diye gülümsedi.

"Yok, güzelim, uyurgezerim ben. Seni rahatsız etmeyeyim merhaba deyip çıkıyorum. Dolaşacağım biraz; ama bende evin anahtarı yok."

"Al evin anahtarı ve arabanın anahtarını, bunlar yedek olanlar."

"Hadi senin çok işin var, telâşe müdürü yığdı dosyaları sana, görüyorum."

"Evet, bir zamanlar sadece işim vardı meşgul olmam gereken. Ama artık öyle değil... Artık yavaş yavaş daha az iş alacağım veya bir avukat daha getireceğim ki yanıma, özel hayatıma daha çok zaman ayırabileyim."

"Acelesi yok, konuşuruz vakti gelince."

"Vakti gelmedi mi?"

"Geldi, geldi de, böyle kararları acele verme, eğer ben de düşündüğüm gibi Baki ile açtığım şirketi yürüteceksem benim de az vaktim olacak; ama geceler bizimdir. Hadi ben gittim."

Kalktı, yanıma geldi, öptü beni, ben de onu öptüm, "güle güle tatlım, eğlenmene bak; ama kızlarla değil, anlaştık mı?"

"He he he, hadi, hadi bu ihtiyara kim bakar?"

Kapıdan çıktım ve yürüyerek indim merdivenleri spor olsun diye. Evde oturamazdım bütün gün, içim kaynıyordu. Pazar günü önemli bir gündü. Ne olacaktı acaba? Boş bir taksi çevirdim ve beni en yakın alışveriş merkezine götürmesini istedim. Yolda etrafı seyrediyordum. Kalabalık, çok kalabalık bir şehir olmuştu İstanbul... Cıvıl cıvıl kaynayan bir şehir... Profilo Center'a vardık, arabadan indim ve içeri girdim. İlk girişimdi buraya, kapıda yapılan üst baş aramasından sonra gayet geniş bir alana kurulmuş olan merkezin ilk katını gezmeye başladım. Zengin mağazalar, ayakkabı, çanta, velhasıl ne isterseniz burada bulabilirsiniz. Bilgisayarcılar, her şey, her şey... Bir mağaza gördüm ikinci katta yalnız pantolon satıyor. Girdim üç pantolon aldım. Paçalarını düzeltmeleri lazım boyuma göre tabii. "Yarım saatte hazır olur efendim dediler." "Tamam, ben de arada gezeceğim zaten." Çok güzel ayakkabılar vardı, dayanamadım bir çift kahverengi mokasen tipi yumuşacık deriden ayakkabı aldım, pantolonların biri kahverengi, biri de bej, uygun ayakkabı lazımdı, kemer de. Hep siyah ve gri giyindim özellikle son seneler. İki tane de kahverengi Lakos aldım, renkleri uysun diye. Aradan bir saat geçmişti,

pantolonları da alıp bir alay çanta ile çıktım Profilo'dan. Kapıda bekleyen taksilerin ilkine bindim ve eve döndüm. Melek'e uğramadan eve çıktım, eşyaları yatağın üstüne bıraktım ve tekrar çıktım. Bu sefer Balık Pazarı'na doğru yollandım, taksi beni İngiliz Konsolosluğu'nun orada bıraktı ve ben başladım dolanmaya. Âlem burası vallahi... Balık yumurtası satın aldım, Melek severdi, şimdi de sever herhalde. Oradan Beyoğlu'na çıktım ve Taksim'e dek yürüdüm. Karnım acıkmıştı ve atıştıracak bir şeyler çekti canım. Baktım, saat ikiyi de geçmiş. Taksim'e vardım ve Marmara Oteli'nin kafesine girdim. Kendime bir piramit pastası ile kola ısmarladım. Hem yiyor hem de gelen geçeni izliyordum oturduğum yerden. Arıkovanı mübarek İstanbul... Ayaklarım çok yorulmuştu, dinlendim böylece. Eve döndüğümde saat dörde geliyordu. Melek hâlâ dönmemişti. Aldığım giysileri yerleştirdim dolaba. Bu kalabalık şehir ve yalnızlık beni çok sıkmıştı. Keşke İzmir'de kalsaydım da cumartesi akşamı gelseydim buraya ya da pazar sabahı. Ne yapıyorum ben bu şehirde yalnız, tanıdık yok, arkadaş yok. Baki, özledim seni arkadaşım. Telefonunu çevirmeye başladım.

"Alo Baki, nasılsın, seni şimdiden özledim ben ya."

"Selim, selam... Ben de özledim seni vallahi, ev bomboş oldu ardından."

"Ama seninkiler var ya."

"Benimkiler bir alay yabancı insan."

"Neden?"

"Havalar zor ısınır, yavaş yavaş. Bilirsin gül çok güzeldir hele bakara... enfes çiçek; ama yanlış yerden tutarsan bir batar ki sorma."

"Vaziyet burada da aynı... Sen de eldiven kullan, gülü tutmak için."

"Ben de sana aynısını önereceğim; ama sen üst üste iki çift tak da İngiliz dikenleri büyük olurmuş."

"Ha ha ha... Güldürdün beni. Vallahi, keşke cumartesi gelseydim buraya diye düşündüm az önce."

"Boş ver, oradasın şimdi. Ne yaptın, asıl onu anlat."

"Aldım başımı alışverişe çıktım. Büyük bir alışveriş merkezine gittim bugün. Yalnız başına..."

"Ee?..."

"Balık Pazarı'na uğradım sonra, balık yumurtası filan aldım. Dedim ya yalnızdım, bir de yabancı bir şehirde olunca insan..."

"Anlıyorum yalnızlık zor."

"Ben kaldırımlarda otururken bile yalnız kalmadım Baki. Ben burada yaşayamam, Melek'le burada yaşamama imkân yok. Ben yalnızken bile kalabalıktım."

"Biliyorum Selim fakat acele etme karar vermek için."

"Karar marar yok, ben İzmir'e döneceğim, bu kesin."

"Şimdilik kesin de."

"Peki, şimdilik kesin."

"Sende ne var, Yeşim'le?"

"İyi, Yeşim'e olan tutkum tamamen yok oldu ve ben bundan dolayı çok mutluyum. Kendimi çok iyi hissediyor ve beklemekle geçen o kadar yıla hayıflanıyorum."

"Hadi be sen de."

"Vallahi öyle zannediyorum. Ama kim bilir, ben normal bir adam olmadığım için..."

"Ona olan tutkun geçtiyse sen kurtuldun demek Baki."

"Umarım; ama ben bunun değişmeyeceğini zannediyorum."

"Sıhhatin nasıl peki Baki?"

"Aynı, büyük yorgunluk, neyse ki pazar günü tatile giriyorum yedi günlüğüne."

"Zor bir şey bu kemoterapi."

"Evet Selim; ama ne yapalım, ya bu deveyi güdersin ya bu diyardan gidersin."

"Vallahi."

"Hadi sen de yorgunsun, gezdin bütün gün, ne yapıyorsun şimdi?"

"Yatakta uzandım arkadaşımla lak lak ediyorum."

"İyi yapıyorsun, aradığına sevindim. Melek'e selam söyle ve sana da kolay gelsin."

"Melek yarın çalışmaz, cumartesi, iki kişi olunca daha kolay geçer gün. Pazar ola hayır ola. Kucakladım seni."

"Ben de, habersiz bırakma beni."

"Hoşça kal..."

"Görüşmek dileğiyle..."

Ben arada biraz kestirmeyi düşündüm Melek gelene dek. Uyumuşum, uyandığımda saat yedi olmuştu. Salondan müzik sesi geliyordu, kalktım. Melek oturmuş televizyon seyrediyordu.

"Uyandın mı tatlım?"

"Ne zaman geldin?"

"Epey oldu."

"Neden beni uyandırmadın?"

"Aşk olsun, neden uyandırayım ki, ne güzel uyuyordun."

"Nasıl geçti günün?"

"Dosyaların çoğunu bitirdim, iki tane var ve onlar zor davalar; ama vaktim var duruşmaya kadar, biri on beş gün sonra, öbürü de yirmi beş gün sonra. Araştırma yapmam lazım."

"Emlak davası mı?"

"Evet."

"Uğraşma, Hüseyin'e telefon et, hemen çözsün sana. Sen de ona öde."

"Bu iş böyle olmuyor. Sonra kazancı paylaşmak lazım."

"Bak, eğer dava çok zorsa, mesela kaybetme olasılığın varsa, paylaşıp kazanmak daha iyi değil mi?"

"Muhakkak."

"Ee, o zaman?"

"Dur ben bir bakayım da ondan sonra Hüseyin'i ararım cevabını bulamazsam."

"Bence sen bu emlak işlerinde Hüseyin ile ortak çalışsan çok iyi edersin. Adam bu işlerin uzmanı."

"Selim, sen benim kıymetimi düşürüyorsun... Ama ben çok iyi bir emlak avukatıyım bunu bilesin."

"Aksini düşünmedim, yardımcı olmak istedim sadece."

"Anladım tabii ki şekerim, alındığımı zannetme."

"Bu akşam dışarı çıkmayalım, ne dersin Melek?"

"Çok iyi olur, gel yanıma otur, televizyon seyrederiz, konuşuruz, muhabbet ederiz."

"Tamam."

Akşamı böyle geçirdik ve on bire doğru gidip yattık, sabaha dek uyanmadan uyumuşum. Sabah saat onda çıktık, arabaya atlayıp, boğaza doğru gittik. Bir yerde, benim kahvaltı dediğim Melek'in ise brunch dediği öğle yemeği ile kahvaltı arasında bir yemek yedik; denizin üstüne doğru uzanan tahta bir iskele üzerine kurulmuş masalardan birinde... İkimiz de pazar gününden bahsetmekten kaçınıyorduk ve sanki hadi pazar olsa da bütün mesele arkamızda olsa düşüncesi vardı...

"Melek, yarın kaçta gelecekler?"

"Uçak rötar yapmazsa iniş saati 10.30."

"Çok huzursuzum bugün Melek, kusura bakma. Canım ne konuşmak ne de yorum yapmak istiyor."

"Ben de pek huzurlu sayılmam Selimciğim."

Aramızda iki üç kelime konuştuk oturduğumuz bir saat boyunca. Aslında fazla söz söyleyecek vakit değildi şimdi. Beklemek lazımdı.

Yola koyulduk. Denizdeki günü birlik kiralık kocaman kabinli deniz motorlarından birini gösterip "eğer her şey iyi giderse, çocuklarla gelip şunlardan biriyle dolaşalım bir gün," dedim. Küçücük bir kız gibi ellerini çırpmaya başladı Melek.

Sordum ona,

"Küçük kız nedir senin adın?"

"Melektir benim adım."

"Melek kanatlı olur, hani senin kanadın?"

"Benim yok mu kanadım?"

"Sergen'le sensin benim kanadım. Ben sizlersiz uçamam."

Ha ha ha... Çocukluk tekerlemesi idi, ikimiz de unutmamışız. Gülüştük. Sarıyer'e vardık sonunda, mis gibi lokma kokuyordu, durduk lokma yedik. Asla İzmir'inkine benzemeyen lokmalardan... Dönüş yoluna geçmiştik sağda solda duruyor, bana bir şeyler gösteriyordu Melek. Akşamüstü olmuştu ve yorgun argın eve dönmüştük, Melek'in cep telefonu çaldı.

"Anne ben Sergen..."

"Merhaba evladım, nasılsınız, hazırlandınız mı?"

"Anne biz erken geldik, alandayız şu an ve eve geliyoruz."

"Ne! Ay, ne güzel bir sürpriz bu, bayılacağım şimdi hadi hemen bekliyoruz!"

"Geliyoruz, ayılıp bayılma anne."

Telefonu kapattığında bir yandan ağlıyor bir yandan da bana anlatabildiğince, Sergenlerin erken geldiklerini ve alandan eve doğru yola çıktıklarını anlatıyordu.

"İyi ki dışarıda fazla oyalanmamış, dönmüşüz" dedim ve bir koltuğa çöktüm. "Kendimi daha hazırlamamıştım; ama iyi etti kerata şimdi plansız yürüyecek, neyse her şey oluruna bakar...

Zaten 'en iyi plan plansızlıktır,' derdim gençken," dedim mırıldanırcasına.

"Selim, ben kendime bir çeki düzen vereyim, değişeyim."

"Hadi git ben de... tıraş olmam lazım mı sence?"

"Sabah oldun ya."

"Oldum mu?"

"Heyecanlısın ha?"

"Yoook canım neden olayım, sebebi mi var ki?" dedim gülerek.

Baki'yi arayıp ondan biraz heyecanımı yatıştırmasını isteyecektim. O bu konuda çok başarılıydı. Telefon ettim hemen:

"Baki," dedim heyecanlı bir ses tonuyla.

"Hayırdır Selim ne oldu?"

"Yarın yerine bugün gelmişler, taksiden telefon etti, yoldalar alandan geliyorlar."

"Gözün aydın Selim. Öncelikle sakin ol ve hiçbir şeye üzülme iş olacağına varır, sen bunun altından kalkarsın veya üstesinden gelirsin değil mi?" Sesi o kadar güven vericiydi ki. Ona teşekkür ettim ve kendimi daha iyi hissederek üstümü değiştirmeye gittim. Yeni pantolonlarımdan bej olanı giydim, kahverengi Polo, kahverengiye çalan çorap ve ayakkabılarımla aynada kendimi çok beğendim.

Salona geldiğimde Melek de geldi, siyah pantolon, üzerine siyah ipek bir bluz giymişti. Ayağında ise kısa topuklu ayakkabılar vardı. Melek çok güzeldi. Ne giyse yakışır cinsten. Evet, tabii ki insan sevince eşini, ne giyerse, ne yaparsa güzel ve hoş görür. Yok, yok Melek güzel kadındı, hele bu giysileri ile pırıl pırıldı. Yanıma oturdu ve elimi tutu, "Selim, Selimciğim. Heyecanlı mısın?"

"Evet, çok..."

"Ben de öyle. Neredeyse gelirler. Nerede kaldılar? İki dakikada bir saatine bakıyordu. Telefon edip sorayım."

Cep telefonuyla Sergen'i aradı.

"Ne oldu anne?"

"Neredesiniz?"

"Aşağıda, kapıcı valizleri arabadan alıyor, geliyoruz."

"Asansöre biniyorlar, geliyorlar," dedi Melek telefonu kapatır kapatmaz.

Ben kalktım tek kişilik koltuğa oturdum ve bacak bacak üstüne attım. Kapı çalındı Melek zaten kapının arkasında bekliyordu. Kapıdan Sergen girdi önce. Benim boylarımda yani 1.78-1.80, atletik yapılı, kumral bir delikanlı. Büyük bir özlemle, ana oğul birbirlerine sarıldılar. Sonra kız girdi: uzun boylu, çok güzel vücutlu ve güzel yüzlü... O da sarıldı Melek'le. Ben sakin olmaya çalışarak oturduğum yerden onları izliyordum, ayağa kalkmam zaten imkânsızdı. İçeri girdiler ve ben yavaş yavaş kalktım. Titrememin görülmesinden çok korkuyordum. Sergen bana doğru yürüdü. Önümde durdu, bana gözlerini dikti, odada çıt yoktu. Beni yukarıdan aşağıya süzdü, tekrar gözlerini gözlerime dikti.

"Demek siz babamsınız."

"Evet, anlamında kafamı salladım gözlerine bakarak."

Elini uzattı, "merhaba," dedi.

Elini sıktım, "merhaba."

İlk aşamayı atlatmıştık. Gerisi daha kolaydı artık.

"Yonit gel sana babamı tanıştırayım," dedi İngilizce. Kız geldi ve "ben Yonit Selim Bey ama müsaade ederseniz size papa diye hitap edeceğim" dedi ve boynuma sarıldı, beni iki yanağımdan öptü. Şaşırmıştım, bunu beklemiyordum. Hem de hiç.

"Yonit" dedim İngilizce "sen benim kızımsın, Sergen senin gibi tatlı bir kızle birlikte olduğu için çok mutlu oldum. Sizi canı gönülden tebrik ederim."

"Evet Selim Bey tatlı bir kızdır Yonit ve benim müstakbel eşimdir."

"Buna çok sevindim."

"Kendisi İsrailliidir ve Yahudi'dir."

"Çok güzel ama bunu neden üstüne basa basa söylemek istedin anlamdım. Benim için sadece 'insan' vardır Sergen. Tanrı ve din mefhumu benden çok uzaktır."

"Bunu biliyorum. Ayrıca annemin size olan sevgisini de... Bu arada, yakışıklı adammışsınız."

"Sen onu gençken görecektin," dedi Melek. Bütün konuşmalar İngilizce oluyordu.

"Lütfen bana anlatır mısınız, neden annemi ve beni yalnız bırakıp gittiniz? Neden şimdi, bunca yıl sonra canınız, paşa gönlünüz istedi diye döndünüz ve neden benim sizi babam olarak kabul etmem lazım? Bunu bilmem çok önemli."

"Sergen bunları daha sonra konuşsanız."

"Anne ben buraya bu soruları sormaya geldim ve sabaha dek burada oturup Selim'le konuşacağım."

"Evet Melek, bırak bizi konuşalım, al Yonit'i sen de onunla sohbet et," dedim. Ben de konuşmak ve her şeyi açığa kavuşturmak istiyordum bir an evvel.

Melek'ten yazıhanesinin anahtarını aldım ve oraya geçtik Sergen'le ikimiz. Kapıyı arkamızdan kapatıp bekleme odasındaki ışıkları yakıp koltuğa oturduk

"Sergen, konuşurken gözlerime bakarsan benim doğru konuştuğumu anlarsın," dedim. Konuşmaya nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Sen sor, ben yanıt vereyim istersen samimi olarak ve yalansız. Yalnız senden şunu istiyorum. Unutma bazı hakikatler vardır ve bunların hazmı zordur. Her ne olursa olsun, olanlardan dolayı anneni yargılamayacak, hiçbir kabahat bulmayacaksın. Ona karşı hislerinde hiçbir değişiklik yapmamaya gayret göstereceksin eğer bunları yapmaya hazır değilsen bu konuşma başlamadan bitmiştir."

"Ne demek istiyorsun seni anlamıyorum."

"Sorularının bazılarına alacağın yanıtlar seni şoke edebilir ama sonuna dek dinlemeden ya da dinledikten sonra bana veya annene düşmanlık besleyemeyeceğine dair söz vermelisin."

"Anladım şimdi sen centilmeni oynamak istiyorsun. Ama ben bunları pek yemem ve annemle benim arama zaten kimse giremez."

"Bak buna çok sevindim. Benim necilik oynamak istediğim hiç ama hiç mühim değil. Senin gözünde de büyümeye ihtiyacım yok, yirmi seneden fazladır seni görmedim, seni tanımam bile. Eğer sen benimle sertlikle ve hakaretamiz konuşmak istiyorsan bu da bana vız gelir. Ayrıca konuşmak ve anlaşmak istemiyorsan, gitmek istiyorsan bak kapı arkanda, çek git. Ya da iki medeni insan gibi birbirimizi incitmeden konuşalım, baba oğul gibi değil. Çünkü ben senin biyolojik babanım, senin tabirinle..."

"Peki, özür dilerim, bu cevabı hak ettim."

"Ver şu elini ve yeniden başlayalım, ne dersin?" El sıkıştık ve "hadi sor bakalım," dedim.

"Neden bizi bırakıp gittiğini bana etraflıca anlatır mısın?"

"Tabii ki."

Öncelikle ona Sabetaycı bir aileye mensup olduğumu öğrendiğinde Melek'in bana nasıl davrandığını anlattım uzun uzun. Beni gözlerini kocaman açarak dinledi. İnanmamış gibi bakıyor, ama son derece ciddi olduğumu da görünce şaşkınlığı daha da artıyordu.

"Ciddi misin?" diye soruyordu laf arasında.

"Çok ciddiyim, annen Ankara'da üniversitede Türkçü çevrede idi ve onun için bu çok mühimdi ve benim Dönme olmam ve bunu ona evlenmeden evvel söylememiş olmam aramızı bozdu."

İlk şoku yaşamıştı Sergen. Hem de ne büyük bir şok!

"Peki, diğer soruya geçelim mi?" dedim gülümseyerek. Konuştukça rahatlıyordum.

"Neredeydin bunca yıl, neden bizi hiç aramadın?"

Bu soruya da yanıtım hazırdı zaten. Geçen tüm yirmi yılı, taa en başından anlattım. Kendime verdiğim cezayı...

"Ben bütün bunları bilmiyordum inan," dedi. Gözleri yaşarmıştı.

"Annen de bilmiyordu. Başka sorun var mı?"

"Bu anlattıklarının ışığı altında şu an beş dakika müsaade et, kendime geleyim... Bunları hazmetmek çok zor; sana ve tüm anlattıkların inanıyorum. Biliyorum ki bütün söylediklerini ispat edebilirsin. Ama bunun altında bir bit yeniği olduğunu seziyorum. Söyler misin lütfen, neden daha boşanmadan evi satıp, bütün mal varlığını nakde çevirip planlı olarak yaptın bu işi? Annem seni Sabetaycı olduğun için mi istemedi yani? Başka bir şey daha olması lazım ki sen, intikam isteği ile dolmuşsun. Nedir bu?"

Sustum, cevap vermedim. "Neden cevap vermiyorsun?"

"Hiçbir şey, ne cevap vereyim!"

"Çocukluğumda 'babam nerede anne?' diye sorduğumda senin boşandıktan sonra yurt dışına gittiğini söylerdi bana ve ben, 'neden beni hiç aramadın?' diye merak ederdim. Boşanmış çiftlerin çocukları vardı okulda pek çok ama babası veya annesi gelip onları alırdı haftada bir gün dahi olsa. Oysa sen tamamen yok oldun, ne bir telefon ne bir kart... yaş günümde bırak hediyeyi, var olduğunu anlatacak, gösterecek bir işaret bile yoktu senden. Ben babası tarafından sokağa atılmış biriyim sanki. Hiç olmadın, hiç..."

"Sergen elimden geldiğince seni aydınlatmaya çalıştım, senden istediğim tek şey şu: Annene tavır almak yok. Beni ister kabul et, ister etme. Ben senin babanım ve seni oğlum olarak istiyorum, zaten benim soyadımı taşıyorsun. Yavaş yavaş arkadaş

olmaya gayret edelim, hepsi bu kadar şimdilik. Kim bilir belki günün birinde beni seversin."

"Annemle yaşamanızın benim için bir mahsuru yok. Bu evde, hiç erkek görmedim ben, belki de bunun zamanı gelmiştir, yani annemin bir erkekle hayatını birleştirmesinin. Tabii ki bu sen olursan onun için daha iyi olur. Ben Türkiye'ye dönmeyeceğim nasıl olsa. Öğrenimim bitince işimiz bizi bekliyor. Telaviv'e taşınacağız evlendikten sonra, çünkü İsrail'de evlendirmezler iki ayrı dinden insanı ve IBM'de çalışacağız, sonra Amerika'ya transfer olmaya bakacağız.

Buna göre zaten bizim sizlerle beraber olacağımız veya olabileceğimiz zamanlar azdır. Eğer sen bana hakikati, yani sakladığın her ne ise onu da anlatırsan seni sevebilmem daha kolay olur."

"Başka hakikat yok Sergen."

"Bak baba -bana baba diyordu, ne güzel- yalanla başlamayalım ilişkimize, ben senin benden sakladığın şeyin annemle ilgili olduğunu anlıyorum, aptal değilim ve annemi koruyorsun bunu da anlıyorum ama benim her şeyi bilmem lazım, her şeyi."

"Dur bekle burada."

Kalktım eve gittim Melek'e durumu anlattım ve onu da yanımıza çağırdım.

"Ben senin başkasıyla yattığını Sergen'i kaybetme pahasına da olsa anlatmayacağım, bilmeni istedim."

"Ben anlatacağım."

"Neden? Zaten onu senede bir göreceğiz ve beni sevmesin hiç zararı yok, seni men ederim bunu yapmaktan."

"Hayır, beni men etme, benim içimde oturan bir yara bu, bırak ben de huzura kavuşayım, hani dedikleri gibi dolaptan çıkayım."

"Melek?"

"Lütfen, ne olur lütfen, bana biraz sevgin kaldıysa bırak ben

de rahatlayayım Selim. Rahatlamak, içimi boşaltmak benim de hakkım."

"Ben istemiyorum, ama yine de sen bilirsin."

Sergen'i de ofisten eve çağırdım tekrar. Hep beraber salona geçtik.

"Bak Sergen, içimdekileri dökme zamanım geldi, anlatacaklarımı iyi dinle..." Ve olayı olduğu gibi anlattı, psikiyatrın sunduğu öneriyi, bunu altı ay düşündüğünü ve tatbik ettiği gün de benim tarafından yakalandığını.

"Ve bunu yalnızca babana daha yakınlaşmak için ve terapi amacıyla yaptığımı bil ama bunun da herhangi bir özrü olamadığını da biliyorum."

Sergen ve Yonit bir bana, bir de Selim'e bakıyorlardı, konuşma İngilizce olmuştu Yonit için.

Sergen kalktı, Selim'e yaklaştı "ver şu elini sıkayım, erkek adammışsın sen baba" dedi. Kucaklaştık sonra annesine gitti ve onu kucakladı, öptü, öptü, defalarca öptü. Sonra;

"Bana anlattıklarınız beni bir yandan hüzne boğdu, bir yandan da sevince... Annemin her zaman doğru bir kadın olduğunu bildim –ve psikiyatrın tavsiyesinin ne kadar yanlış olduğunu da şu anda düşünüyorum. Sana gelince, kendini cezalandırmanı ve yirmi yıl sokaklarda sürünmeni pek anlayamadıysam da sana hürmetim büyüdü baba. Ben her halükarda, az önce anlattığım gibi hayatınızın bir parçası olamayacağım, ama annemi iyi bir adamın ellerinde bıraktığıma da çok memnunum. Sen baba, hakikaten centilmen adamışsın ama bana yirmi adet, yaş günü hediyesi borcun var. Maça da götürmedin beni, okuldan da almadın ama buna karşılık senden hiç dayak yemedim ha haah... Bu iş burada centilmence çözüldü bence.

Biz buraya gelmişken evlenmeyi de düşünüyoruz, yani nikâh kıydırmayı. Anne bu konuda bize yardımcı olursan çok seviniriz. Sen yol yordam bilirsin."

Yonit, "evet lütfen momy" dedi.

Geçen birkaç gün içinde işlemler başladı ve nikâh için gün alındı bile. Baki'yi aradım ve ona bu müjdeli haberi vererek nikâha davet ettim. Bora ile katılacağını söyledi, çok mutlu oldum. Bu arada benim oğlan ile Baki'ninki de tanışma olanağı bulacaklardı. İyi anlaşırdı keratalar.

"Baki kim baba?" diye sordu Sergen. Gözlerim dola dola anlattım.

"Yahu be baba, neler geçmiş senin başından, bir de tam senin gibi biri, seni kurtarmış. Tam kitaplara konu olacak bir olay bu vallahi..."

"Evet, tam bir roman konusu..."

Perşembe günü saat üçte kıyılacak nikâh için Yonit anne ve babasına telefon etti. Çarşamba günü geleceklerini söylediler. Divan Otel'de onlara ve Bakilere yer ayırttık.

Nikâh sonrası gidilecek yemek için iyi bir yer araştırmalarına başlandı.

"Boğaza gidelim, Yonitler için yenilik olur,"diye bir öneri attım ortaya.

"Tamam, güzel bir balık lokantası biliyorum," dedi Melek.

"Nerede Melek?"

"Eski Façyo'nun yerine açıldı. Urcan Balık Lokantası."

"Ne dersiniz?" Yonit'e sorduk, "çok güzel" dedi, "babam balığı çok sever ve öyle çok lüks yerlerde rahat etmez, kravat takmaz cinstendir de."

Ailesinden bahsetti bize biraz. Babası Telaviv Üniversitesi'nde kimyagermiş ve profesör payesi varmış. Ama annesinin işinin daha zor olduğunu ve çok yorucu bir ortamda çalıştığını söyledi. Ne iş yaptığını sorduk. "Evi temizler, çamaşır yıkar, babamın küllerini toplar, kediye bakar, yemek pişirir," dedi gülerek. Sonra Japonya'da Ticaret Ataşesi bir kardeşi olduğunu söy-

ledi, adı Yona ve 32 yaşında. Kendisinin de 23 yaşında olduğunu, aynı Sergen gibi... Annesi Mısırlı, babası Rusmuş.

"Babam Uri, annem Lea, soyadımız da Kavinsky."

"Şimdi Kavinsky Ailesi'ni karşılayalım bakalım çarşambaya, Bakilerle beraber. Ben iyisi mi bir minibüs kiralayayım, alana öyle gideriz. Şimdi 5 kişi bekliyoruz, 4 de biz, ettik 9 kişi, bir de şoför 10, valizler falan en iyisi otobüs ha ha ha!"

"Urcan'a telefon edeyim perşembe akşamına dokuz kişilik yer ayırtayım."

"Sen bunu on beş kişilik yap, Oya ile telâşe müdürünü de çağırmam lazım, ettik on bir."

Burada çok sevdiğim bir hâkim var, adı Murat, onu ve karısını da davet edeceğim."

"Etti on üç."

"Eh bu sayıda kalınmaz, değil mi? Nasıl olsa iki kişi daha buluruz."

İnanılmaz bir heyecan başlamıştı. Alınacak kıyafetler, çiçek vs vs... Ulan serseri Selim, başardın bu işi be, dedim ve gülümsedim. Yatağa girdim, biraz sonra Melek geldi ve sevişmeye başladık, onu çok özlemişim...

Ertesi sabah saat 10'a doğru Sergen'le ikimiz alışverişe çıktık. Taksiye atladık, alışveriş merkezine gittik. Sergen oradan kendine bir takım elbise beğendi. Tabii keten renginde ama suni ketenmiş ve buruşmazmış. Hakiki keten çok buruşur. Beyaz gömlek, kahverengi kemer ve ayakkabı aldı, çorap ve uygun bir kravat da. Pantolonun boyuna göre düzeltilmesi yarım saat süreceği için bu zamanı dolaşarak değerlendirdik. "Gel baba, bak burada güzel bir kostüm görüyorum" dedi. Hakikaten çok güzel, koyu gri ile siyah arası bir renk. Mağazaya girdik, elbiseyi denedim, beğendim ve hemen aldım. Bir mola vermek için bir cafeye oturduk.

"Eee Sergen şimdi, ne kadar daha var üniversiteyi bitirmene?"

"Bu sene biter ama mastır yapmam lazım ve İsrail'e gidince hem çalışacağım hem doktora yapacağım."

"Bak evladım, para işini hiç düşünme, sana ayda iki bin dolar vereceğim, ta ki sen doktor olana dek. Amerika'ya yerleşebilirsen de, evini ben satın alacağım."

"Oo, zengin babaya rastladık ha, desene!"

"Evet Sergen, zenginine çattın ama mesele o değil."

"Ne peki?"

"Ben işimi gücümü, evimi barkımı sattığımda paranın en önemli bölümünü İsviçre'ye yolladım ve on sene için, o zaman makbul olan yüzde on dört faiz ile bağladım."

"Harika faiz baba, bugün yüzde iki zor veriyorlar."

"Evet, param yirmi senede iki buçuk misline çıktı. Arada ben hiç yemediğim için de arttı durdu. Bu parayı senin için sakladım ben. Bu parayı sana her ay parça parça vereceğim ki hem sen hem de eşin rahat edesiniz, geçim derdiniz olmasın, rahat çalışıp okuyabilesiniz."

"Vallahi ne diyeceğimi bilemiyorum ama şunu bil ki baba..."

"Evet?"

"Benim para ile pek işim yok, eğer sana kanım kaynamazsa -ki şu anda böyle düşünmüyorum- o zaman senden tek kuruş almayı kabul etmem. Ben sana bu parayı isteyip istemeyeceğimi bildireceğim. İngiltere'ye döndükten sonra oturup bunu derin derin düşüneceğim söz."

"Tamam Sergen, nasıl istersen, ben sana düşüncelerimi söyledim. Kabul etmek veya etmemekte hürsün tabii ki. Ben hayatımda kimseyi sıkmamaya gayret ettim. Ne derece başarılı oldum bilmem tabii. Peki Mastır ne kadar sürüyor?"

"Bir senede bitiririm inşallah."

"Yonit?"

"O bu sene mastır yapıyor, benden bir yıl önce başladı okula."

"Anladım, o zaman o sana yardım ediyordur."

"Oo hem de zannettiğinden çok! Harika bir insandır Yonit, çok tatlı, uysal sevdiğine bağlı. Beni çok seviyor, ben de onu. Müslüman bir aileden gelmem onun umurunda bile değil. Şu işe bak ki benim babam yarı Müslüman yarı Yahudi, ne matrak şeyler oluyor bu hayatta."

"Evladım ben yarı Yahudi değilim ama yarı Müslüman da değilim."

"Eeee peki, nesin?"

"Söyledim ya sana benim öyle işlerle ilgim yok."

"Evet söylemiştin. Öyle istiyorsan öyle olacak tabii ki. Her insan yaşamında hür olmalı ve aklınca yaşamalı, bu hayata bir kere geliyoruz, heba etmek bence yasak."

"Bazen heba ettiğinde Nirvana'ya varabiliyorsun ama!"

"Nirvana'ya varmak isteyen varsın. Benin varmak istediğim produktif olmak ve hayatta bazı eserlere imzamı atmak."

"Çok güzel, umarım istediğin olur."

"Hadi gidelim, toparlayalım mallarımızı."

Kafeden çıktık ve satın aldıklarımızı topladık. Kapıdaki taksilerin birine atlayıp eve döndük. Melek'le Yonit evdeydi.

"Ne oldu, neler aldınız?" Gösterdik aldıklarımızı.

"Peki siz neler aldınız?"diye sordu Sergen.

"Size ne, gelinin elbiseleri damada gösterilmez."

"Yapma Melek!"

"Peki peki, aman öldürecek bu kadın ikimizi. Ne dersin Sergen, Baki ve Bora gelince bekârlığa veda gecesi yapalım mı?"

"Şişt bakayım, bir yere gitmek yok, neymiş o bekâr gecesi? Bir de striptizci falan getirin ha?"

"Neden bir tane canım, beş erkeğe beş striptizci."

"Bana bak Selim, ben çok ciddiyim."

Nasıl gülüyorduk hepimiz... Melek bana kıskançlık numarası yapıyordu. Evde hava çok yumuşamıştı. Sanki gerçek bir aile gibiydik, ne tuhaf!

Çarşamba günü toparlandık. Daha evvelden kiraladığımız, on kişiyi alabilecek, bavulların da sığabileceği araba saat on ikide aşağıdaydı. Hepimiz hazırdık, aşağıya indik. Suburban Chevrolet markalı, yepyeni araba kapıda bizi bekliyordu, bindik alana gittik. Bakilerin uçağı saat birde, Yonit'in Ailesi'ninki ise bir buçukta inecekti. Böylelikle alana iki kere gitmeye lüzum olmayacaktı. Saat 13.15'te Baki, Yeşim ve Bora gözüktüler kapıdan. Ben koşar adım Baki'ye gittim, sarıldık, kucaklaştık, sırtlarımızı sıvaladık. Sonra Yeşim ve Bora'yla, arada Melek Yeşim'le kucaklaşmıştı bile.

"Gelin tanıştırayım, Yeşim, Oğlum Sergen. Gelinim Yonit."

Baki Sergen'e baktı. "Evladım" dedi "gel şu ihtiyar ve hasta amcanı bir kucakla bakayım." Sergen gülümsedi, gitti Baki'yi kucakladı ve kulağına bir şeyler söyledi. Baki Sergen'i kendinden, ayırdı yüzüne baktı ve alnından öptü. Baktım Baki'nin gözleri yaşlıydı. Yonit'i de kucakladı ve "shalom bubale" dedi. Yonit başladı gülmeye. Baki, İngilizce "ne gülüyorsun kız. Canım çıktı ezberleyene dek bu iki kelimeyi."

Anlayacağınız çok samimi bir hava vardı orada, sonra dışhatlara gittik, saat 13.40 olmuş ve uçak inmişti. "Neredeyse gelirler." Saat ikide çıkabildiler kapıdan. Yonit ve Sergen koşup, ikisini de ayrı ayrı kucakladı.

"Baba bu Melek Hanım, bu da Selim Bey, benim müstakbel kayınvalidem ve kayınpederim."

"Ben Uri" dedi, İngilizceydi hep konuşmalar. Elini uzattı, tokalaştık. Sonra Melek'e döndü, elini öptü ve "sizin gibi güzel bir kadınla akraba olmaktan çok memnunun, eğer kocanızdan vazgeçerseniz lütfen beni listenizde ilk sıraya koyun" dedi kahkaha ile.

"Aaa tabii Bay Uri, tabii ki."

Neşeli insanlardı. Tanışma ve tokalaşma faslı oldukça uzun sürdü. Eee o kadar kalabalık olunca. Alandan çıkıp arabaya yerleştik. Her kafadan başka bir ses çıkıyordu. Uri "Bana gelmeden önce, gonca mı, gül mü ne bileyim böyle bir pasaj varmış burada, meyhane dolu imiş, orayı methettiler. Oraya gitsek mi acaba?"

"Evet, Çiçek Pasajı."

"Oraya gitsek mi ne dersiniz?"

Hoş bir adamdı bu Uri. Bir alay kitap yazmış kocaman bir üniversitede de Profesör. Kibirsiz, ne oldum delisi değil.

İngiliz konsolosluğu'nun orada indik, evvela Nevizade'yi gezdik ve sonra Cumhuriyet Meyhanesi'nde oturmaya karar verdik. İkinci kata çıktık. Fasıl da varmış bu akşam. Masayı donattılar, balık siparişlerini aldılar, rakı şişeleri geldi masaya. Radika salatası yememiştim çoktandır, turp otu, çiroz, lakerda, kalamar, aklına ne gelirse vardı masada.

Uri çok matrak adam, devamlı espri dolu hikâyeler anlattı, kırdı geçirdi bizi gülmekten. Gece yarısına doğru herkesi bıraktıktan sonra eve vardık ve sabah uyandığımda fark ettim ki giyinik yatmışım, ayakkabılar hâlâ ayağımdaydı.

20

Bugün Perşembe. Önemli bir gün.

Duş aldım, traş oldum ve giyindim, saat birde oturup hafif bir şeyler atıştırdık ve saat ikide evden çıktık. Araç aşağıdaydı, bindik ve Divan'a gidip milleti topladık. Nikâh dairesine doğru yola çıktık, vardığımızda saat 15.15'ti. On beş dakika sonra nikâh başlayacaktı. Eee, şahitler kim olacaktı? Bora ile Baki. Nikâh memurunun yanına gidip şahitlerin kimliklerini verdim. Saat 15.30'da nikâh memuru geldi ve iki şahidin huzurunda, hepimizin gözlerinin önünde çocukların nikâhını kıydı. Uri bana, "Selim sizin evlilik ne zaman?" diye sordu.

İşte bitmişti bu merasim. Ne güzel on dakikada evlenmişlerdi.

Yonit'in üstünde açık leylak rengi bir döpiyes vardı, içinde siyah bir bluz ve siyah aksesuarlar. Melek pantolonlu bir kostüm, siyahlı beyazlı bir bluz, Lea lacivert, çok şık bir elbise, Uri ise siyah pantolon ve gömlek giymişti (yakası açık ve ceketsizdi).

"Hava çok sıcak" dedi, o kadar. Ne rahat adam, ben gebereceğim sıcaktan. Baki her zamanki gibi simsiyahtı, Yeşim yeşilimsi bir döpiyes, Bora da keten bir takım elbise ve içine şık bir

gömlek giymiş kravat takmıştı. Nikâh sonrası eve gittik. Pasta kesmek adettendi. Arka fondan Paganini'nin birinci keman konçertosunun nağmeleri geliyordu. Baktım Uri müziği mırıldanıyordu, keman sesiyle kendinden geçmişti, gözlerini kapattı ama dudakları oynuyordu.

Akşama, kararlaştırdığımız gibi balık lokantasına gittik. Ben Baki ile yan yana oturdum. Onunla konuşmayı çok özlemiştim.

"Nasılsın Baki?"

"İyiyim Selim, daha rahatım, yorgunum ama zararı yok, bunu kaçıramazdım."

"İyi yaptın geldin, bütün bunlar arasında yegâne akrabam sensin Baki, hem de en hakikiden daha hakiki."

Bana döndü, eliyle yüzümü okşadı. "Sağ ol Selim, sen de öyle," dedi.

Neler olup bittiğinden konuştuk. Melek'le aramızda geçenlerden, ne karar verdiğimden. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Selim.

"Daha, sağlıklı bir karar vermedim tam olarak; ama ben İstanbul'da yaşamak istemiyorum. İzmir benim şehrim, ben İzmir'e döneceğim, ister Melek'le ister Melek'siz. İkimizin de parası pulu var, çalışması şart değil. Ama çok isterse şöyle düşündüm, Hüseyin, bizim Hüseyin İzmir'in en iyi emlak avukatı, bunları ortak yapalım piyasayı alt üst etsinler."

"Hüseyin ister mi ki?"

"Bilmem, sorarız."

"Sarper nasıl?"

"Pazartesi telefon ettim, 'gel nikâha davetlisin' dedim. Hüseyin'e de 'bakın e-mail burada' dedim," dedi.

"Ay ne ayıp ettim, dört silahşorlar! Ne ayıp ettim," diye hayıflandım.

"Ben idare ettim, ikisine de mail gösterdim, biri Sarper'e, bi-

ri Hüseyin'e hitaben yazmışsın, bana yollamışsın gibi, çünkü onların e-maillerini bilmiyordun."

"Baki sen harika arkadaşsın vallahi!"

"Evet, sahtekâr da olduk sayende," dedi ve ekledi:

"Sana bir şey getirdim." Elinde tuttuğu büyük sarı zarfı bana uzattı. "Biliyorum bu birkaç gün yoğunsun ama belki göz atmak istersin."

Zarfı açtım. Beyaz bir dosya çıktı içinden. Başında koca harflerle *Sabetaycı Selim'in Öyküsü* yazıyordu.

EPİLOG

Sergen ile Yonit İstanbul'da bir hafta daha kalıp İngiltere'ye döndü ve Sergen gitmeden Selim'i kucaklayıp ona "seni babam olarak kabul ediyorum, sen benim babamdın ve babam olarak kalacaksın," dedi.

Selim oğlunu kucaklayarak "Unutma, baban daima arkanda olacak" diyerek onu yolcu etti.

Melek İzmir'e yerleşmeyi kabul etti. İstanbul'daki işini devredip İzmir'e yerleşmesi bir müddet süreceğinden, bu zaman süresince Selim'i İstanbul'da kalmaya ikna etti.

Baki ile Yeşim anlaştıkları gibi arkadaşça ayrıldılar ve Bora'nın iki evi oldu. Ve Baki Bora için gereken her şeyi yapacaktı.

İki kalp yaralısı delikanlının ömürlerinin yarısından sonraki öyküsüdür bu.

Bu iki insan Baki ile Selim aramızda yaşıyor...

Hangimiz bir yerde değiliz ki?

H.E.Gelardin

EY! YALNIZLIK! YUVAM BENİM, YANLIZLIK! NE MUTLU NE TATLI SÖYLÜYOR SESİN BANA!

Biz birbirimize soru sormayız, birbirimize yakınmayız!

Nietzsche Böyle Buyurdu Zerdüşt'den